

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়
বাৰ্ষিক আলোচনী : ২০২২-২৩

তত্ত্বাবধায়ক
ড০ শিখামণি বৰগোহাঁই

সম্পাদক
ৰবীন বৰা

Lakhimpur Commerce College Magazine : Session 2022-23 / Published by Magazine section LCC College Student's Union. Printed at Gigabyte offset, K.B. Road, North Lakhimpur, Assam- 787001

সম্পাদনা সমিতি	Editorial Board :
প্রকাশ কাল : ২০২১-২২ বর্ষ	Publication period : 2021-22
মুখ্য উপদেষ্টা :	Chief Adviser :
ড০ লোহিত হাজৰিকা, অধ্যক্ষ	Dr. Lohit Hazarika, Principal
উপদেষ্টা :	Adviser :
শ্রীযুত গোপাল কুমার চেত্ৰী	Mr. Gopal Kumar Chetry
তত্ত্বাবধায়ক :	Prof. in charge :
ড০ শিখামণি বৰগোহাঁই	Dr. Sikhamoni Borgohain
সম্পাদক :	Editor :
ৰবীন বৰা	Rabin Bora
শিক্ষক সদস্য :	Members (Teacher) :
ড০ ৰূপজ্যোতি ভট্টাচাৰ্য্য	Dr. Rupjyoti Bhattacharjee
ড০ মঞ্জুমণি শইকীয়া	Dr. Monjumoni Saikia
ড০ বিভা দত্ত	Dr. Biva Dutta
ছাত্ৰ সদস্য :	Members (Students) :
ৰাহুল আগৰৱালা	Rahul Agarwala
জ্ঞানদীপ শৰ্মা	Jasmina Khatoon
জেছমিনা খাটুন	Gyandeep Sarmah
বেটুপাত :	Cover Design :
স্কেছ :	Angasajja :
- ইণ্টাৰনেট	Dr. Sikhamoni Borgohain
সামগ্ৰিক পৰিকল্পনা আৰু অংগসজ্জা :	Sketch :
তত্ত্বাবধায়ক	Internet
মুদ্ৰণ :	Printing :
গিগাবাইট অফ্‌চেট,	Gigabyte offset, K. B. Road,
কে. বি. ৰোড, উত্তৰ লক্ষীমপুৰ	North Lakhimpur, Assam-787001

মহাবিদ্যালয়ৰ গীত

আমি আলোকৰে যাত্ৰী
আমি আলোকৰে যাত্ৰী
নতুন সূৰ্য্য আৰু
দিগন্ত বিয়পি পৰক
আমাৰ পোহৰ।
জিলিকি উঠক আমাৰ
জ্ঞানৰ পোহৰ
ৰণজিত হওঁক ধৰা
জ্যোতিৰে আচৰ।
একতাৰ বলেৰে (আমি)
হৈ মহিয়ান
উজলাওঁ আইৰ বুকু
হৈ বলিয়ান
উজলাওঁ আইৰ বুকু
হৈ বলিয়ান।
অসমী আইৰে লখিমী ভৰাঁল
আমাৰ বস্তিৰে হওঁক জ্যোতিপ্তান।
কলুষ কালিমা আমি
নাসি আগুৰাওঁ
ধৰাৰ বুকুত আমি
জ্যোতিকে বিলাওঁ
আহা সবে আগুৰাই
অসমীৰ মুখ উজলাওঁ।

কথা : ড° হেমন্ত কুমাৰ বৰুৱা

সূৰ : শ্ৰীযুত ৰঞ্জিত বৰুৱা

PRINCIPAL'S MESSAGE

“We want that education by which character is formed, strength of mind is increased, the intellect is expanded, and by which one can stand on one's own feet” – Swami Vivekananda

Greetings from the Principal, Lakhimpur Commerce College.

Lakhimpur Commerce College, established in 1972, is a co-educational institution of commerce and arts education that strives for a vibrant academic atmosphere to make learning an enriching through a holistic and multidisciplinary approach in accordance with changing pedagogy. Persistent efforts are made to provide a platform for effective synergies between teaching and learning by nurturing and fostering critical thinking.

Lakhimpur Commerce College takes pride in publishing the 16th issue of the college magazine and in encouraging the students to expose their creative and innovative potentials. It is a platform that constantly aspires to ensure inclusion of students from diverse backgrounds and empowers them to carve out a niche for themselves.

The college has been celebrating Golden Jubilee since 4th September, 2022. In the course of this glorious journey, the institution has contributed in imparting

equitable quality education and in upholding academic integrity. Excellence is a continuous process and in pursuit of this the institution has produced successful alumni in diverse fields. The college works in myriad ways to partake in multiple outreach programmes beyond the periphery of teaching and learning .It extends contribution to society by communicating the accumulated knowledge, values and skills. The students are also spurred to participate and display their calibre in various sports and cultural activities.

The newly constructed Women Hostel under UGC XII Plan is recently inaugurated by Dr. Ranuj Pegu, the honourable Education Minister of Assam and is functional from this academic year. Two well equipped classrooms are also constructed for the convenience of the students. The college has five ICT enabled classrooms and two smart classrooms to create a participative environment. The classes of M.Com. under Dibrugarh University has been commenced from this academic year. I hope that the implementation of NEP 2020 will definitely provide inclusive, equitable, affordable and quality education in the field of higher studies. The college is prepared for the second cycle of NAAC assessment and accreditation which is scheduled on 3rd & 4th of February,2023.

So, let us strives for consistent improvement of the institution with innovative ideas through our diligence and dedication to mould the destiny of the college.

Dr. Lohit Hazarika
Principal
Lakhimpur Commerce College

তহাৰধায়কৰ একলম

সাহিত্য হৈছে এক মহান আৰু পবিত্ৰ সৃষ্টি। এই সাহিত্যই এটা জাতিক জীয়াই ৰাখে আৰু কোনো জাতিৰ হেৰুৱা ঐতিহ্যক সঞ্জীৱণী প্ৰদান কৰে। বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয় পৰ্যায়ত সাহিত্য সৃষ্টিত কৃতকাৰ্য হ'ব পাৰিলে ভৱিষ্যতৰ বাট আপোনা-আপুনি মশূণ হৈ পৰে। লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে একেধাৰে দুবছৰৰ বাবে তহাৰধায়কৰ দায়িত্ব লাভ কৰি নিজকে সৌভাগ্যৱতী হিচাপে অনুভৱ কৰিছোঁ। উপযুক্ত বুলি বিবেচনা কৰি এই দায়িত্ব ভাৰ অপৰ্ণ কৰাৰ বাবে অধ্যক্ষ মহোদয় ড० লোহিত হাজৰিকাদেৱক আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে প্ৰতিটো পদক্ষেপতে অক্লান্ত, অকুণ্ঠ সহযোগিতা প্ৰদান কৰাৰ বাবে সহকৰ্মী তথা ভগ্নীসম ড० সংগীতা বৰঠাকুৰ তামুলী, ড० মঞ্জুমণি শইকীয়া, ড० ৰূপজ্যোতি ভট্টাচাৰ্যী, ড० বিভা দত্ত আৰু মৰমৰ ছাত্ৰ ৰবীন বৰালৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। গিগাবাইট অফচেটৰ স্বত্বাধিকাৰ শ্ৰী যুগান্ত শইকীয়াৰ অক্লান্ত প্ৰচেষ্টাৰ অবিহনে এই আলোচনীখন নিৰ্ধাৰিত সময়ত প্ৰকাশ কৰাতো কোনোপধ্যেই সম্ভৱ নহ'লহেতেন। তেওঁলৈও অশেষ ধন্যবাদ থাকিল।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নিচেই কম সংখ্যক অৱদানেৰে দুয়োটা বছৰতেই আলোচনী প্ৰকাশ কৰিব লগা হোৱাত আশা কৰাৰ দৰে বিশেষ সফল হ'ব নোৱাৰিলোঁ আৰু সন্তুষ্টিও লাভ নকৰিলো। তথাপি এই সীমিত সমলেৰে নিৰ্দিষ্ট সময় সীমাত প্ৰকাশ হোৱা আলোচনীখনত বহুতো ভুল — ত্ৰুটি ৰৈ যাব পাৰে, তাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিলো। লেখকে যদি পূৰ্বে প্ৰকাশিত কাৰোবাৰ সৃষ্টিক বিনা অনুমতিৰে ইয়াত সন্নিবিষ্ট কৰিছে তাৰবাবে তহাৰধায়ক আৰু সম্পাদক জগৰীয়া নহয়।

জয়তু অসম। জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।

তহাৰধায়ক
ড० শিখামণি বৰগোঁহাই

সাহিত্য আৰু সমাজ

সাহিত্য হৈছে জাতিৰ দাপোনস্বৰূপ । প্ৰত্যেক জাতিৰ নিজস্ব ভাষা আছে । ভাষা হৈছে বৃক্ষৰ সৌৰভময় পুষ্পস্বৰূপ । জাতিৰ আশা আকাংক্ষা , সুখ-দুখ আৰু ভাৱ প্ৰকাশৰ থল । মহাপুৰুষ দুজনাৰ সৃষ্টিৰাজিত প্ৰাণ পাই উঠা অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্য শক্তিশালী ভেঁটিত প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে আমাৰ সাহিত্যিকসকলৰ কালজয়ী সাহিত্যই । সাহিত্যই সমাজত চেতনাৰ জোৰাৰ সৃষ্টি কৰে, ড০ বাণীকান্ত কাকতিয়ে তেওঁৰ এক ৰচনাত আমাক সোঁৱৰাই দিছে যে সকলো জাতীয় আৰু মহাজাতীয় আন্দোলনক সাহিত্যই বনপোৰা জুইক সহায় কৰাৰ দৰে সহায় কৰে আৰু সাহিত্যৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব নোৱাৰিলে কোনো আন্দোলনেই যুগমীয়াকৈ তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে । এটা জাতিৰ মানুহৰ জীৱন-সংস্কৃতি-পৰম্পৰা-জীৱনৰ মূল্যবোধ নিৰ্ভৰ কৰে সাহিত্যৰ বিকাশ আৰু প্ৰসাৰৰ ওপৰত । এটা ভাষাৰ পূৰ্বৰ প্ৰখ্যাত লিখকসকলৰ সাহিত্যই এই কালৰ লিখকক অনুপ্ৰাণিত কৰিব । সাহিত্যই তৃণমূল জীৱনৰ সংস্কৃতি-পৰম্পৰা-লোকাচাৰৰ সমলেৰে এটা ভাষাৰ সাহিত্য কেনেদৰে ঐশ্বৰ্যমণ্ডিত হৈ উঠিব পাৰে ইয়াৰ সমল ভবিষ্যত প্ৰজন্মলৈ কঢ়িয়াই আনে ।

মানুহৰ জীৱনৰ সৰলতাই ক্ৰমে জটিল ৰূপ ধাৰণ কৰাৰ দৰে সাহিত্য ৰচনায়ে জটিল ৰূপ ধাৰণ কৰিছে । যিহেতু সাহিত্যৰ লক্ষ্য হৈছে মানুহৰ প্ৰতি মানুহৰ ধাৰণা প্ৰগাঢ় কৰা । এই প্ৰতিবেদনত মই সেই ধাৰণা প্ৰতিফলিত কৰিব খুজিছোঁ ।

স ম্পা দ কী য়

প্ৰায় সাত বছৰৰ মূৰত বিগত বৰ্ষত মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন প্ৰকাশ পোৱাত সুখী হৈছিলো ,ভবা নাছিলো এই সৌভাগ্য এই বৰ্ষত মোৰ হ'ব। আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰিবলৈ উৎসাহিত আৰু প্ৰেৰণা যোগোৱাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ ড০ লোহিত হাজৰিকাদেৱক প্ৰমুখ্য কৰি সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছো ।

সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ তত্ত্বাৱধায়ক মোৰ মাৰ্গদৰ্শক শ্ৰদ্ধাৰ ড০ শিখামণি বৰগোহাঁই বাইদেউৱে যিদৰে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়ালে তাৰ বাবে বাইদেউলৈ অশেষ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ইয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰত্যেক গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ তেওঁলোকে আগবঢ়োৱা সহযোগীতাৰ বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

আশাকৰোঁ ইয়াৰ প্ৰত্যেক গৰাকী লেখকৰ লেখিকাৰ লেখনীয়ে পাঠকৰ মন চুবলৈ সক্ষম হ'ব। আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰিব লওঁতে থাকি যোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত আমি ক্ষমা প্ৰাৰ্থী। পাঠক সমাজৰ সৎ দিহা-পৰামৰ্শ কামনাৰে সামৰণি মাৰিছোঁ।

ৰবীন বৰা

সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগ সম্পাদক

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সূচীপত্ৰ

প্ৰযুক্তি, ষ্টাৰ্টআপ, নতুন শিক্ষানীতি ইত্যাদি ...	কৰ্মসূৰ্য ড° শশীকান্ত শইকীয়া	১৩
অসমীয়াৰ গৌৰৱঃ গামোচা ে	সৌৰভ গগৈ	২০
নৱপ্ৰজন্ম আৰু সুস্থতা	দুলুমনি চুতীয়া	২৩
বিহুগীতত ব্যৱহৃত বাদ্যযন্ত্ৰ		
এক অৱলোকনঃ	ৰবীন বৰা	২৬
ধঁপাত মুক্ত সমাজ গঢ়ো আহক	মোক্তাৰ আহমেদ	২৯
অন্য ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী ড° মামনি ৰয়ছম গোস্বামী	ৰুণজুন বৰুৱা	৩১
নামঘৰ	ড° বিভা দত্ত	৩৩
মূলা গাভৰুৰ ত্যাগ আৰু দেশপ্ৰেম	জেছমিনা খাতুন	৩৬
লাচিত বৰফুকনৰ দেশপ্ৰেম	লিপিকা বৰুৱা	৩৮
কবি গুৰু ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ	নবীন নাথ	৪১
Why Aatmanirbhar Bharat Abhiyan?	Dr. Dadul Rajkonwar	৪৩
E-RUPEE -The New Digital Payment		
Instrument Of India	Rahul Kumar Agarwal	৪৫
JUVENILE JUSTICE SYSTEM IN		
INDIA- A CRITICAL ANALYSIS	Ankita Dutta	৪৭
মদাৰৰ সুবাস	ড° শিখামণি বৰগোহাঁই	৫১
জীৱনৰ ৰং	ৰাখী বৰুৱা	৫৪

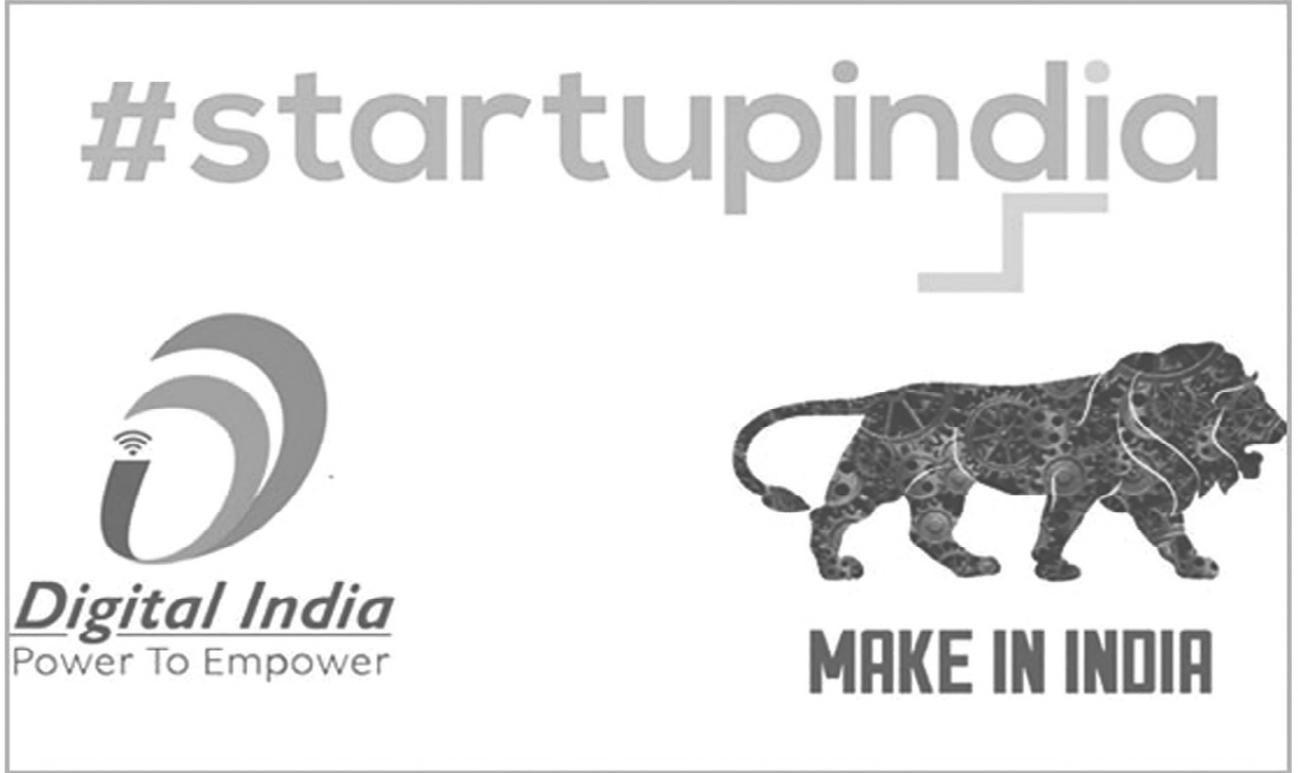
সূচীপত্ৰ

দুৰ্ভগীয়া ছোৱালীজনী	পৰিস্ফুতা দেৱী	৫৬
মৃত্যু পৰ্বৰ সিপাৰে...	ৰাহিদুল ইছলাম	৫৭
অনুগল্পৰ শিকলিৰে বান্ধি	মৃদুস্মিতা হাজৰিকা	৬৪
কামায়নী (আধুনিক সমস্যাৰ প্ৰতিবিস্তিত এখন মহাকাব্য)		
	ড° মঞ্জু মনি শইকীয়া	৬৬
শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ জড়িততে ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ		
শিৱসাগৰ জিলাত এভূমুকি	চাৰফাজ আলি ভূঞা	৬৯
শিক্ষা শিক্ষামন্ত্ৰী হিচাপে মোৰ অভিজ্ঞতা (মনীষ সিসোদিয়া)	বেণীমাধৱ বুঢ়াগোহাঁই	৭১
আত্মবিশ্বাস	এলিনা দাস	৭৫
শয়: জংল কা ৰাজা	জয় কিসান শাহ	৭৬
নিবন্ধ	শাৱধ কুমাৰ	৭৯
শৰৎ	ড০ সংগীতা বৰঠাকুৰ তামুলী	৮০
শব্দৰ মালিতা	ড০ সংগীতা বৰঠাকুৰ তামুলী	৮১
সপোন	হেমন্ত ৰাজবংশী	৮১
সুৰাসিত সপোন	জ্যোতিস্মিতা বৰা	৮২
সময়	জ্যোতিস্মিতা বৰা	৮২
মহানগৰীত আইতাজনী	সৌৰভ চক্ৰৱৰ্তী	৮৩
অস্তিত্ব সংকটাপন	দুলুমণি চুতীয়া	৮৪
স্মৃতিসৌধ	দুলুমণি চুতীয়া	৮৪

বিবৰ্ণ শৰৎ	দুলুমণি চুতীয়া	৮৫
পখিলা	দুলুমণি চুতীয়া	৮৫
প্ৰদূষণ	চুইটী গগৈ	৮৬
সন্ধিয়া ছবি	চুইটী গগৈ	৮৬
মা	চুইটী গগৈ	৮৭
হেঁপাহৰ বৰষুণ	অনুপ গগৈ	৮৭
বানে কি আনে	নাৰায়ণ বৰুৱা	৮৮
পৰিচয়	কানুন মিলি	৮৮
শিক্ষক	ববীন বৰা	৮৯
ভিক্ষাৰী মই	মিণ্টু সোণোৱাল	৮৯
কবিৰ তুলনা নাই	ডম্বৰু কলিতা	৯০
সন্ধিয়াৰ চহৰখন	ৰাখী বৰুৱা	৯০
ইংসান নহী য়ে হৈবান হৈ	গামী কমাৰী	৯১
বো বীৰাংগ প্ৰকৃতি ...	দেবাসু ঙ্গিৱানী	৯১
	Rahul Kumar Agarwal	৯২
প্ৰতিবেদন		৯৩
Annual College Week events		১০২

প্ৰযুক্তি, ষ্টাৰ্টআপ, নতুন শিক্ষানীতি ইত্যাদি ...

কৰ্মসূৰ্য ড° শশীকান্ত শইকীয়া

এক : প্ৰযুক্তি আৰু শিক্ষানীতি ...

দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত ২০২৩ বৰ্ষৰ পৰা কাৰ্যকৰী হোৱাকৈ নতুন শিক্ষানীতি অৰ্থাৎ ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি-২০২০ কাৰ্যকৰী হ'ব। নতুন শিক্ষানীতিয়ে বহু সম্ভাৱনাৰ বাট কঢ়িয়াই আনিব বুলি ধাৰণা কৰা হৈছে। এই শিক্ষা পদ্ধতিত অন্যান্য দিশবোৰৰ উপৰিও প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰৰ ওপৰত যথেষ্ট গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে। শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত কৰাত নতুন শিক্ষা পদ্ধতিয়ে শিক্ষা ব্যৱস্থাটোক যথেষ্ট সলনি কৰিব বুলি অনুমান কৰা হৈছে। সেয়ে ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি ২০২০-ৰ অন্যতম এটা লক্ষ্য হ'ল দেশৰ

আওঁহতীয়া, পিছপৰা, অনুন্নত অঞ্চলসমূহত শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ আৰু প্ৰচাৰ হোৱাৰ লগতে গুণগত মানদণ্ডৰ শিক্ষাৰ সুবিধাৰ বাবে প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰৰ ওপৰত মনোযোগ দিয়া হৈছে। ডিজিটেল প্লেটফৰ্ম, দূৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা আৰু অন্যান্য প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰৰ যোগেদি শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত কৰাত নতুন শিক্ষানীতিয়ে যথেষ্ট ভূমিকা পালন কৰিব বুলি কোৱা হৈছে। প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰে শিক্ষাৰ অভিজ্ঞতা যথেষ্ট বৃদ্ধি কৰিব আৰু শিক্ষাৰ বিস্তাৰৰ যোগেদি পৃথিৱীৰ উন্নত দেশসমূহৰ স'তে ফেৰ মাৰিব পাৰিব। বিভিন্ন শিক্ষাৰ ছ'ফটৱেৰ, ভাৰ্চুৱেল ৰিয়েলিটি, বৰ্ধিত বাস্তৱতা (আগমেণ্টেড ৰিয়েলিটি), আই অ' টি আদিৰ যোগেদি শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থাটো অধিক উপভোগ্য হ'ব বুলি নতুন শিক্ষা পদ্ধতিয়ে উনুকিয়াইছে। এই কথা স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে পৃথিৱীয়ে বিভিন্ন দিশত প্ৰযুক্তিৰ মাধ্যমেৰে আগুৱাই গৈছে আৰু উন্নত দেশসমূহে ইয়াৰ সুবিধা গ্ৰহণ কৰিছে। প্ৰযুক্তিৰ অবিহনে শিক্ষা ব্যৱস্থা আধৰুৱা হৈ ৰ'ব। সেয়ে নতুন শিক্ষানীতিত প্ৰযুক্তি ব্যৱহাৰ কৰি দেশৰ নতুন প্ৰজন্মক বিশ্বমুখী কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। ইতিমধ্যে উচ্চ শিক্ষাত প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰে যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলাবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াতকৈ অধিক উন্নত প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰ কৰাৰ বাবে বিভিন্ন দেশে এক প্ৰকাৰ প্ৰতিযোগিতাত লিপ্ত হৈছে। ভাৰতৰ দৰে দেশৰ যুৱক-যুৱতীসকলে এতিয়াও কম্পিউটাৰৰ পূৰ্ণ ব্যৱহাৰ কৰিব পৰা জ্ঞান আহৰণ কৰিব পৰা নাই। এনে সন্ধিক্ষণত প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰৰ প্ৰাসংগিকতা নিশ্চয় আছে বুলি সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখনৰ লগতে শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰখনৰ স'তে জড়িত থকা বৌদ্ধিক শ্ৰেণীটোৱে অনুভৱ কৰিছে। ইতিমধ্যে অনলাইন মাধ্যমত বহু শিক্ষাৰ্থীয়ে স্নাতক ডিগ্ৰীও গ্ৰহণ কৰিব পৰা পৰিৱেশ এটা সৃষ্টি হৈছেই। সম্পূৰ্ণ অনলাইন পদ্ধতিত বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষা আহৰণ কৰি ডিগ্ৰীৰ প্ৰমাণ পত্ৰ গ্ৰহণ কৰিছে। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অনলাইন মাধ্যমত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছে সেইসকলে হয় পৰম্পৰা ধৰ্মী শিক্ষা

আজিকালি আৰ্টিফিছিয়েল ইণ্টেলিজেন্সৰ বহুল ব্যৱহাৰ হৈছে উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত। বহু কলেজ-বিশ্ববিদ্যালয়ে গ্ৰেডিং ছফটৱেৰ ব্যৱহাৰ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক দিয়া 'এছাইনমেণ্ট', পৰীক্ষাৰ মান নিৰ্ণয় কৰিব পৰা হৈছে। এই ছফটৱেৰে পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত সূচী অনুসৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সঠিকভাৱে গ্ৰেডিং কৰা হয়। ফলত কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পক্ষপাতিত্ব কৰলত নপৰে। উপযুক্ত নম্বৰ উপযুক্ত ছাত্ৰক দিয়া হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কেতিয়াও সঠিক নম্বৰৰ পৰা বঞ্চিত নহয়, সেয়ে ই অতি জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছে।

ব্যৱস্থাক গ্ৰহণ কৰিব পৰা মানসিকতা সৃষ্টি কৰিব পৰা নাই, নহয় ভৌগোলিক, কৰ্ম বা অন্যান্য অসুবিধাৰ বাবে কাৰিকৰণৰ বাবে উপস্থিত থাকি শ্ৰেণীত শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ অপৰাধ। এনে ফলশ্ৰুতিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অনলাইন মাধ্যমকে উৎকৃষ্ট মাধ্যম বুলি গ্ৰহণ কৰিছে।

ইতিমধ্যে বহু উন্নত দেশৰ উপৰিও অনুন্নত দেশ কিছুমানেও 'ভাৰ্চুৱেল ক্লাছৰুম' পদ্ধতিৰে পাঠদান কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। ভাৰ্চুৱেল পদ্ধতিৰ যোগেদি ছাত্ৰ-শিক্ষকৰ মাজত 'ভিডিঅ' কনফাৰেঞ্চিং' ছফটৱেৰৰ সহায়ত পাঠদান গ্ৰহণ কৰি শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ ধৰিছে। এনে পদ্ধতিৰ যোগেদি শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ ফলত পাঠদান জনপ্ৰিয় হৈছে। কম খৰছ আৰু কম ব্যয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষা লাভ কৰিব পৰা হৈছে। অত্যাধুনিক ভাৰ্চুৱেল ক্লাছৰুমৰ ফলত পিছপৰা অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল প্ৰযুক্তিৰ মাধ্যমেৰে উপকৃত হোৱা দেখা গৈছে। সেইসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কম্পিউটাৰ বা ইণ্টাৰনেট সংযোগী অন্যান্য মাধ্যমৰ যোগেদি পাঠ্যক্ৰমৰ পাঠদান সম্পৰ্কীয় সামগ্ৰী, বিভিন্ন আলোচনা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ 'এছাইনমেণ্ট', পৰীক্ষা আদি লাভ কৰিছে। কেতিয়াবা ভাৰ্চুৱেল পাঠদান পৰম্পৰা বা প্ৰাচীন শিক্ষা পদ্ধতিৰ বিকল্প হিচাপেও গ্ৰহণ কৰা দেখা গৈছে, কেতিয়াবা অনলাইন শিক্ষাদান পদ্ধতিৰো বিকল্প হিচাপে গ্ৰহণ কৰা দেখা গৈছে। ভাৰ্চুৱেল পাঠদানৰ ফলত যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ব্যক্তিগতভাবে 'অফলাইন ম'ড'ত উপস্থিত থাকিব নোৱাৰাসকলে ভৌগোলিক বা অন্যান্য কাৰণত সুবিধা গ্ৰহণ কৰে। সাম্প্ৰতিক সময়ত লাহে লাহে ভাৰ্চুৱেল পাঠদান জনপ্ৰিয় হৈছে। এনে জনপ্ৰিয়তাৰ বাবে অনেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সময় আৰু পৰিশ্ৰম বাহি কৰিবলৈ ভাৰ্চুৱেল পাঠদানকে পছন্দ বুলি গ্ৰহণ কৰিছে। পৃথিৱীৰ নামী-দামী বহুজাতিক কোম্পানীসমূহে কৰ্মচাৰীক প্ৰশিক্ষণ, কৰ্মচাৰীৰ আলোচনা, কৰ্মশালা আদি ভাৰ্চুৱেল ক্লাছৰুমৰ যোগেদি প্ৰদান কৰা দেখা গৈছে। ইয়াৰ ফলত কোম্পানীসমূহৰ ধন বাহি হৈছে, সময়ো বাহি হৈছে। বহুজাতিক কোম্পানীসমূহে সাক্ষাৎকাৰ পৰ্যন্ত ভাৰ্চুৱেল পদ্ধতিত গ্ৰহণ কৰা দেখা গৈছে। বহু বিশ্ববিদ্যালয়ে নিযুক্তি, প্ৰশ্নৰ উত্তৰ আদিও ভাৰ্চুৱেল পদ্ধতিত পৰিচালনা কৰিছে।

আধুনিক প্ৰযুক্তিসমূহৰ ভিতৰত লাৰ্ণিং মেনেজমেন্ট পদ্ধতিয়ে উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট জনপ্ৰিয়তা বৃদ্ধি পাইছে। লাৰ্ণিং মেনেজমেন্ট পদ্ধতি এনে এটা উপযুক্ত পদ্ধতি যি পদ্ধতিৰ যোগেদি অনলাইন পদ্ধতিৰে পাঠদান কৰাই নহয়, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গুণগত উত্তৰণৰ দিশটো পৰীক্ষা কৰিব পাৰি। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিক্ষা, জ্ঞান আহৰণৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতিক্ৰিয়া (ফিডবেক) লাভ কৰিব পাৰি।

লাৰ্ণিং মেনেজমেন্ট পদ্ধতি বৰ্তমান সময়ত ব্যক্তিগতভাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উত্তৰণৰ দিশটো পৰ্যবেক্ষণ, নিয়ন্ত্ৰণ কৰা হৈছে। উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত ব্যৱহৃত 'ইন্টেলিজেন্ট টিউট'ৰিং' পদ্ধতিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পাঠদান, পাঠ্যক্ৰম আদিত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। ই এক এনে সুবিধাজনক পদ্ধতি যি পদ্ধতিয়ে শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ব্যক্তিগতভাবে নিৰ্দেশনা দিব পাৰি আৰু সেই নিৰ্দেশনাৰ ভিত্তিত প্ৰকৃত সময়ত ছাত্ৰ-শিক্ষকৰ পৰা প্ৰতিক্ৰিয়া বা ফিডবেক লাভ কৰিব পাৰি। ইন্টেলিজেন্ট টিউট'ৰিং পদ্ধতিত ছাত্ৰ-শিক্ষকৰ গুণগত দিশটো পৰীক্ষা কৰিব পাৰি। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সক্রিয় কৰাই নহয়, শিক্ষকসকলকো সমানে সমানে সক্রিয় কৰিব পাৰি। এই পদ্ধতি বিভিন্ন উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। ছাত্ৰ-শিক্ষকৰ মাজৰ সম্পৰ্ক এনে পদ্ধতিয়ে নিৰ্ণয় কৰিব পাৰে। উচ্চ শিক্ষাৰ গুণগত মান উন্নত কৰিবলৈ এনে ছফটৱেৰৰ ব্যৱহাৰ কৰা অত্যন্ত প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিছে। যুগৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে শিক্ষা পদ্ধতিও যে পৰিৱৰ্তন হৈছে সেয়া উন্নত দেশসমূহৰ শিক্ষা পদ্ধতি অনুসন্ধান কৰিলেই সহজে অনুভৱ কৰিব পাৰি। বহু উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানত শিক্ষাত হোৱা চৌৰ্যবৃত্তি চিনাক্তকৰণ (প্লেগেৰাইজিম ডিটেকশ্যন) ছফটৱেৰৰ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ সৌ কেতিয়াবাই আৰম্ভ কৰিলে। এই পদ্ধতিৰ যোগেদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰীক্ষাত, পাঠদানৰ শিক্ষাত কিবা চৌৰ্যবৃত্তি জড়িত হৈ আছে নেকি সেয়া সহজে চিনাক্ত কৰিব পাৰি। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰশ্নোত্তৰ সমূহ ক'ৰ পৰা কেনেকৈ সংগ্ৰহ কৰিছে সেয়া জানিবৰ বাবে এনে পদ্ধতি ব্যৱহাৰ কৰা হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক দিয়া ঘৰুৱা কাম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিজা পাঠ্যপুথিৰ পৰা উত্তৰ কৰিছে নে সেয়া আনৰ পৰা নকল কৰিছে, সেই বিষয়ে জানিবলৈ এনে ছফটৱেৰৰ বহুলভাবে ব্যৱহাৰ কৰা দেখা গৈছে।

আজিকালি আৰ্টিফিছিয়েল ইন্টেলিজেন্সৰ বহুল ব্যৱহাৰ হৈছে উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত। বহু কলেজ-বিশ্ববিদ্যালয়ে গ্ৰেডিং ছফটৱেৰৰ ব্যৱহাৰ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক দিয়া 'এছাইনমেণ্ট', পৰীক্ষাৰ মান নিৰ্ণয় কৰিব পৰা হৈছে। এই ছফটৱেৰে পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত সূচী অনুসৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সঠিকভাবে গ্ৰেডিং কৰা হয়। ফলত কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পক্ষপাতিত্ব কৰলত নপৰে। উপযুক্ত নম্বৰ উপযুক্ত ছাত্ৰক দিয়া হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কেতিয়াও সঠিক নম্বৰৰ পৰা বঞ্চিত নহয়, সেয়ে ই অতি জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছে। এই প্ৰযুক্তিসমূহৰ উপৰিও বহু উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানত অভিযোজিত শিক্ষণ (এডাপ্টিভ লাৰ্ণিং প্লেটফৰ্ম) পদ্ধতি ব্যৱহাৰ কৰা দেখা গৈছে। এই পদ্ধতি এনে এটা পদ্ধতি যি পদ্ধতিৰ যোগেদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিজনৰ

শিক্ষা আৰু জ্ঞানৰ মাপ ল'ব পাৰি ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দুৰ্বলতা, সুবিধা বা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শক্তি বৃদ্ধি কৰিব পাৰি। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিক্ষাৰ অগ্ৰগতিৰ জোখ এই ছফটৱেৰৰ যোগেদি ল'ব পাৰি। উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনত প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰ দ্ৰুতগতিত বৃদ্ধি পাইছে আৰু এই গতিয়ে ভৱিষ্যতৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত আমোল পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰিব বুলি ধাৰণা কৰিব পাৰি। হয়তো খুব কম সময়ৰ ভিতৰতে প্ৰাচীন শিক্ষা পদ্ধতি, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰম্পৰা শিক্ষা পদ্ধতি, ছাত্ৰ-শিক্ষকে একেটা কোঠাত গোট খাই শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা পদ্ধতি আওপুৰণি হৈ পৰিব। আজিৰ দৰে শিক্ষা গ্ৰহণ পদ্ধতি নাথাকিব। ভাৰত চৰকাৰেও ক্ৰমান্বয়ে ছয়ম, মোক, ই-পাঠশালা ইত্যাদি অত্যাধুনিক অনলাইন, ভাৰ্চুৱেল পদ্ধতি আৰম্ভ কৰিবলৈ লৈছে। বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এনে সুবিধা গ্ৰহণ কৰিছে। দীপ লাৰ্ণিঙৰ সুবিধাও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে গ্ৰহণ কৰা দেখা গৈছে। উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অনেক গুণগত মানদণ্ডৰ 'এপ', 'ৱেবছাইট' আদি সংযোজন হৈছে। ভৌতিক শ্ৰেণীকোঠা (ফিজিকেল ক্লাছৰুম) পদ্ধতি লাহে লাহে আঁতৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে।

পৃথিৱীৰ প্ৰযুক্তিৰ উত্তৰণে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনতো আমোল পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ ধৰিছে। যিসকল ৰাষ্ট্ৰনেতাই পৃথিৱীৰ পৰিৱৰ্তনৰ গতি-বিধি অধ্যয়ন কৰা নাই, যিসকল ৰাজনীতিকে শিক্ষাৰ পৰিৱৰ্তনৰ ধাৰটো আজিও অধ্যয়ন কৰা নাই, যিসকল নেতাই আজিও শিক্ষা পদ্ধতিৰ আমোল পৰিৱৰ্তনৰ ছবি এখন মনলৈ অনা নাই, সেই সমূহ ৰাষ্ট্ৰ, ৰাজ্য পৃথিৱীৰ পৰিৱৰ্তনৰ স'তে আঙুৰাই যাব নোৱাৰাটোৱেই স্বাভাৱিক। নতুন ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতিয়ে দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত প্ৰযুক্তি ব্যৱহাৰ কৰাৰ কথা সৰ্গোৰে ঘোষণা কৰিছে। প্ৰযুক্তিৰ শিক্ষাইহে বিশ্বৰ উন্নত দেশসমূহৰ স'তে প্ৰতিযোগিতাত লিপ্ত হ'ব পাৰিব। এনে ধাৰণা কৰিয়েই ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি ২০২০-ত শিক্ষা ব্যৱস্থাত শেহতীয়া প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰ কৰাৰ কথা ঘোষণা কৰিছে। বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক ভাৰ্চুৱেল ক্লাছৰুম, বৰ্ধিত বাস্তৱতা (আগমেণ্টেড ৰিয়েলিটি), ভাৰ্চুৱেল ৰিয়েলিটি, আই অ' টি আদিৰ যোগেদি শিক্ষা প্ৰদানৰ চেষ্টা কৰাৰ লক্ষ্য লোৱা দেখা গৈছে। এই ব্যৱস্থা সঠিকভাবে ৰূপায়ণ হ'লে ভাৰতে আন দেশৰ স'তে ফেৰ মাৰি শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি যাব পাৰিব। অৱশ্যে ২০৫০ চনত আজিৰ দৰে মুখামুখিকৈ ছাত্ৰ-শিক্ষকে বহি শিক্ষাদান বা গ্ৰহণ কৰা পদ্ধতি যে নাথাকে সেয়া গৱেষক, অধ্যয়নকাৰীসকলে অনুমাণ কৰিছে। হয়তো আহি থকা সময়ছোৱাত কেৱল আৰ্টিফিছিয়েল ইণ্টেলিজেন্স, ৰবটিকৈ আজিৰ দৰে পাঠ্যদান পদ্ধতি আঁতৰাই

পেলাব আৰু বিকল্প হিচাপে শিক্ষা পদ্ধতিটো অধিক ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক হৈ পৰিব। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অতি সহজে জ্ঞান আৰু শিক্ষা লাভ কৰিব পাৰিব। তথ্যৰ বিশ্লেষণৰ যোগেদি আৰ্টিফিছিয়েল ইণ্টেলিজেন্সে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিক্ষা আৰু জ্ঞানৰ ধাৰা চিনাক্তকৰণ কৰিব, ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিক্ষা বা জ্ঞানৰ প্ৰগতি মুহূৰ্তে মুহূৰ্তে অনুভৱ কৰিব পাৰিব। এক কথাত ভৱিষ্যতৰ শিক্ষা জগতখন প্ৰযুক্তিয়ে যে সলনি কৰি পেলাব, আজিৰ দৰে শিক্ষাদান প্ৰক্ৰিয়া যে নাথাকিব সেয়া নিশ্চিত। নতুন শিক্ষানীতিয়ে তাৰেই কিছু উমান দিছে।

দুইঃ নেদেখা ভৱিষ্যতৰ পৃথিৱী, ৰবটৰ পৃথিৱী ...

ভৱিষ্যতৰ পৃথিৱীখন কেনে হ'ব, ২০৫০ চনৰ পৃথিৱীখন কেনে হ'ব, ২১০০ চনৰ পৃথিৱীখন একা? তেনে বিষয়বোৰ অসমৰ বা ভাৰতৰ দৰে দেশৰ প্ৰচাৰ মাধ্যমতো সৰৱভাৱে প্ৰচাৰ নহয়। পৃথিৱীখন কিমান আঙুৰাই গৈছে সেই কথাবোৰ ভাৰতীয়সকলে সময়ে সময়ে নাজানিলে আহি থকা প্ৰজন্মই সমগ্ৰ বিশ্বত এলাগী হ'ব। ভৱিষ্যতৰ পৃথিৱীখন এখন প্ৰযুক্তিৰ পৃথিৱী হ'ব। প্ৰযুক্তিয়ে মানুহৰ মন, মগজু, চিন্তা সকলো নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব। আৰু হয়তো মাত্ৰ কেইটামান বছৰৰ ভিতৰতে স্মাৰ্ট ম'বাইল পৃথিৱীৰ পৰা নোহোৱা হৈ যাব। ২০৩০ চনৰ ভিতৰত স্মাৰ্ট ম'বাইল দেখিবলৈ নাপাব বুলি কিছুদিনৰ পূৰ্বে মাইক্ৰছ'ফটৰ কিংবদন্তি স্বৰূপ, কম্পিউটাৰ, ছফটৱেৰৰ মুকুটবিহীন সম্ৰাট বিল গেইটছে ৰাজহুৱাকৈ ঘোষণা কৰিছিল। ম'বাইল ফোনৰ বিপৰীতে মানুহৰ শৰীৰত ক্ষুদ্ৰ চীপ সংযোজন কৰা হ'ব। ইয়াৰোপৰি পিন্ধি থকা চশমা, ঘড়ী, ব্যৱহাৰ কৰা কলম ইত্যাদিত ক্ষুদ্ৰ চীপ ব্যৱহাৰ কৰি ইয়াৰ যোগেদিয়ে মানুহে ম'বাইল ফোনৰ বিকল্প হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিব। ম'বাইল ফোনতকৈ ইয়াৰ ব্যৱহাৰ পদ্ধতি দ্ৰুত হ'ব। ফটো, অন্যান্য বাৰ্তা অতি খৰটকীয়াকৈ প্ৰেৰণ কৰিব পাৰিব। মানুহৰ ইজন আৰু সিজনৰ মাজত গোপনীয়তা নাথাকিবগৈ। মাইক্ৰ চীপৰ সহায়ত এজনে ভাবি থকা কথাবোৰ আন এজনে জানিব পাৰিব, আন এজনে ক'বলগীয়া কথাবোৰ আগতীয়াকৈ জানিব পাৰিব। মুঠতে আহি থকা পৃথিৱীখন এখন অদ্ভূত পৃথিৱী হ'ব।

কিছু দিনৰ পিছত ঘৰে ঘৰে ৰবট ব্যৱহাৰ হ'ব। ৰবটে নিৰৱে সকলো কাম কৰিব। ভাত ৰন্ধা, কাপোৰ ধোৱা, ঘৰ চাফা কৰা, ইলেক্ট্ৰিচিটি অধিক অপচয় ৰোধ কৰা ইত্যাদি ইত্যাদি দৈনন্দিন ব্যৱহাৰযোগ্য কামত ঘৰে ঘৰে ৰবট ব্যৱহাৰ হ'বলৈ হয়তো আৰু বেছি দিন নাই। পৃথিৱীখন গতিশীল, পৃথিৱীৰ সময় নিৰৱে আঙুৰাই গৈ আছে। কোনো দিনেই পৃথিৱীৰ এই গতি

এক পলকৰ বাবেও স্তব্ধ হোৱা নাই। গতিশীল পৃথিৱীত ন ন সৃষ্টি আৰু আৱিষ্কাৰ হৈয়ে আছে। পৃথিৱীৰ চুকে কোণে দৈনিক কেনে সামগ্ৰী, কি সামগ্ৰী সৃষ্টি হৈ আছে সেয়া থাওকতে জনাতো সম্ভৱ নহয়। অৱশ্যে ইন্টাৰনেট পৃথিৱীখনৰ লগত সংযুক্ত হৈ থকা মানুহে পৃথিৱীৰ পৰিৱৰ্তনৰ কথা পলে পলে, ক্ষণে ক্ষণে জানিবলৈ সক্ষম হয়। ইন্টাৰনেট পৃথিৱীয়ে মানুহক ওচৰ চপাই অনাই নহয়, ইন্টাৰনেট পৃথিৱীয়ে মানুহক সহজে বহু কথাৰ সম্ভেদ দিবলৈও সক্ষম হৈছে। শেহতীয়াকৈ ভাৰতৰ দৰে দেশত ফাইভ জি ইন্টাৰনেট সংযোগৰ খবৰ ওলাইছে। দৰাচলতে বহু উন্নত দেশত ফাইভ জি ইন্টাৰনেট সেৱা কেতিয়াবাই আৰম্ভ হৈ এতিয়া ছিক্স জি, ছেভেন জি আদি ইন্টাৰনেট সেৱাৰ উপলব্ধিৰ বাবে চেষ্টা কৰি আছে।

ফাইভ জি ইন্টাৰনেট সেৱাই মানুহৰ ভাবি থকা পৃথিৱীখন আৰু সলনি কৰিব। এই পৰিৱৰ্তনৰ পৃথিৱীখনত নিজকে খাপ খুৱাই জীয়াই ৰাখিবলৈ জ্ঞান, শিক্ষা আদিত মনোযোগ দিবই লাগিব। দুখ আৰু পৰিতাপৰ কথা যে অসমৰ দৰে ৰাজ্যৰ নতুন প্ৰজন্মই আহি থকা পৃথিৱীখনৰ সম্ভেদ সঠিক ৰূপত অধিকাংশই ল'বলৈ সক্ষম হোৱা নাই। প্ৰায় চাৰি বছৰৰ আগতে ডিব্ৰুগড়ৰ অন্যতম উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান ডি এইচ এচ কানৈ মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষ হিচাপে এই লেখকে ৰবটিক টেকন'লজি শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰমৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। ৰবটিক পাঠ্যক্ৰমৰ ভৱিষ্যতৰ সা-সুবিধা আদি সম্পৰ্কেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বুজাই দিয়া হৈছিল। কিন্তু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সেই সময়ত অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ এই পাঠ্যক্ৰম গ্ৰহণ কৰিবলৈ অনিহা প্ৰকাশ কৰে। ৰবটিক টেকন'লজি, ৰবটিক ইঞ্জিনিয়াৰ আদি বিষয়বোৰত অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি অধ্যক্ষ হিচাপে বহু চেষ্টাৰ অন্ততো ৰবটিক বিষয়টো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিকিবলৈ আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰা দেখা নগ'ল। প্ৰযুক্তিৰ পৃথিৱীখনৰ স'তে খাপ খাই আঙুৱাই যাব নোৱাৰিলে যিকোনো জাতিয়েই পৃথিৱীৰ পৰা অকলশৰীয়া হৈ পৰিব। সাম্প্ৰতিক সময়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক পৰিৱৰ্তনীয় পৃথিৱীত পৰিৱৰ্তনৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ হেঁচা প্ৰয়োগ কৰিলেও গৰিষ্ঠসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই পৰম্পৰা শিক্ষা পদ্ধতিতে লাগি থাকে। পৰম্পৰা শিক্ষা পদ্ধতিয়ে পৃথিৱীখনক জানিবলৈহে পাৰিব, কিন্তু জীয়াই থাকিব নোৱাৰিব। আহি থকা পৃথিৱীখন প্ৰযুক্তিৰ পৃথিৱী হোৱা হেতু প্ৰযুক্তিৰ শিক্ষাইহে মানৱ সমাজক জীয়াই ৰাখিব পাৰিব। বিশ্ব অৰ্থনৈতিক ফ'ৰামে ঘোষণা কৰিছে যে ৰবটে ভৱিষ্যতৰ পৃথিৱীখনত নিযুক্তি আৰু সংস্থাপনত সাংঘাতিক প্ৰভাৱ পেলাব। বিশ্ব অৰ্থনৈতিক ফ'ৰামে কিছু দিনৰ

আগতে এই বুলি কৈছিল যে ৰবটে মানুহৰ পৃথিৱীখন ধ্বংস কৰিব নোৱাৰে যদিও মানুহৰ কাম-কাজত সাংঘাতিক বাধা প্ৰদান কৰিব (The Robots have come not to destroy our lives, but to disturb our work)।

২০২৫ চনৰ ভিতৰত ৮৫ নিযুত কাম এনেধৰণে পৰিৱৰ্তন হ'ব য'ত শ্ৰমৰ বিভাজন, মানুহ আৰু মেছিনৰ মাজত আচৰিতজনকভাবে কামৰ স্থানান্তৰ হ'ব। ৰবটে মানুহৰ কৰ্মৰ সময় এনেদৰে বৃদ্ধি কৰিব য'ত উদ্যোগীসকলৰ মুনাফা বৃদ্ধি হ'ব। আহি থকা পৃথিৱীখনত কেনো কোনো কামত এটা ৰবটে প্ৰায় চাৰিজন শ্ৰমিকৰ কাম আৰু আন কোনো কামত হাজাৰ জন শ্ৰমিক কাম হ্ৰাস কৰিব। মানুহৰ নিযুক্তি প্ৰক্ৰিয়াত অভাৱনীয়ভাবে প্ৰভাৱ পেলাব। দৰমহা, মজুৰি আদিত ভাবিব নোৱাৰা প্ৰভাৱ পৰিব। এনেকুৱা এখন পৃথিৱী দেখিবলৈ লাহে লাহে সক্ষম হৈছে। ৰবটে উদ্যোগৰ কঠিন কামবোৰ, ভৌগোলিক জটিল পৰিবেশত কৰিব লগা কামবোৰত সহায় কৰিব। ইতিমধ্যে পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশ বহু আগবাঢ়ি গৈছে। আহি থকা ভৱিষ্যতৰ পৃথিৱীখনত ৰবটে এনে ধৰণে প্ৰভাৱ পেলাব যে অধিকাংশ মানুহে যিবোৰ কথা আজি হয়তো কল্পনাও কৰা নাই। পৃথিৱীৰ বহু দেশত হোটেল, ৰেষ্টুৰাত ৰবটে সাইলাখ মানুহৰ দৰে কাম কৰিবলৈ লৈছে। জাপানত ভ্ৰমণ কৰিবলৈ গৈ নিজ চকুৰে তেনে দৃশ্য দেখা মনত পৰে। চীন, জাপান, কোৰিয়া আদি দেশত ৰবটিক বিষয় বিলাক ইমান জনপ্ৰিয় যে সেয়া ভাৰতৰ দৰে দেশত এতিয়াও জনপ্ৰিয় হোৱা নাই। আহি থকা ৰবটিক পৃথিৱীখনৰ বাবে সকলোৱে সাজু হোৱা প্ৰয়োজন, ৰবটিক শিক্ষা, পাঠ্যক্ৰম সকলোৱে গ্ৰহণ কৰা প্ৰয়োজন। কম্পিউটাৰৰ পৃথিৱীখনৰ স'তে মানুহে ওচৰ চাপিব পৰা শিক্ষা গ্ৰহণ নকৰিলে, কোনেও পৃথিৱীৰ পৰিৱৰ্তনৰ ধাৰা সম্পৰ্কে জনাতো সম্ভৱ নহয়। পৰিয়ালৰ পতি-পত্নীৰ কাজিয়াক লৈ যিবোৰ প্ৰচাৰ মাধ্যমে অসম বা ভাৰতৰ দৰে দেশত প্ৰচাৰ মাধ্যমত হৈ চৈ সৃষ্টি কৰি আহিছে, সেই প্ৰচাৰ মাধ্যমসমূহে ভৱিষ্যতৰ আহি থকা পৃথিৱীখন সম্পৰ্কত দৈনিক দহ মিনিটকৈ চৰ্চা অব্যাহত ৰাখিলেও বোধকৰো নতুন প্ৰজন্মই ভৱিষ্যতৰ পৃথিৱীখন আৰু সংস্থাপন সম্পৰ্কে জানিব পাৰিব। প্ৰচাৰ মাধ্যমসমূহৰ উপৰিও সামাজিক মাধ্যমসমূহতো আহি থকা ভৱিষ্যতৰ নতুন পৃথিৱীখনৰ কথা বহুলভাৱে আলোচনা হোৱাৰ প্ৰয়োজন। নহ'লে নৱ প্ৰজন্ম ক্ষুদ্ৰ পৰিসৰৰ মাজতে আৱদ্ধ হৈ থাকিব। নতুন পৃথিৱীখনৰ কথা সম্ভেদ নাপাব। সকলোৰে দায়িত্ব হোৱা উচিত ভৱিষ্যতৰ পৃথিৱীখনৰ সম্পৰ্কে ক্ষণে ক্ষণে নৱ প্ৰজন্মক অৱগত কৰাই থকাতো।

তিনি : নতুন পৃথিৱী... ষ্টাৰ্টআপৰ পৃথিৱী...

সমগ্ৰ বিশ্বত সম্প্ৰতি অতি জনপ্ৰিয় এটা শব্দ হ'ল 'ষ্টাৰ্টআপ'। ষ্টাৰ্টআপৰ অৰ্থ হ'ল— এনে এটা ব্যৱসায় বা কোম্পানী যিটোৱে প্ৰথমে সেই ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰে, উৎপাদন কৰে আৰু চাহিদা অনুসৰি জনসাধাৰণলৈ সেৱা আগবঢ়ায়। বিশ্বত এতিয়া ষ্টাৰ্টআপক কেন্দ্ৰ কৰি ন ন চিন্তাৰ উদ্ভাৱন হৈছে আৰু এনে ব্যৱসায় বা কোম্পানীৰ যোগেদি সামগ্ৰীৰ উৎপাদন কৰি, উন্নয়ন কৰি, ৰাইজৰ সকলো সেৱা তথা চাহিদা পূৰণ কৰিছে। গুগ'ল, ফেচবুক, টুইটাৰ, ৱাটছএপ, ইউটিউব আদি একো একোটা ষ্টাৰ্টআপ। এনে ষ্টাৰ্টআপৰ যোগেদি সমগ্ৰ বিশ্বত জনসাধাৰণৰ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ লগতে উপাৰ্জন কৰি নিযুক্তিৰ সুবিধাও দিয়া দেখা গৈছে। সাধাৰণতে ষ্টাৰ্টআপ ব্যৱসায় বা কোম্পানী প্ৰথমে নিজা ধনেৰে ক্ষুদ্ৰ পৰ্যায়ত আৰম্ভ কৰা হয়, পৰৱৰ্তী সময়ত এনে ব্যৱসায় কেতিয়াবা চৰকাৰে বা বহুজাতিক কোম্পানীয়ে ক্ৰয় কৰে। এনে ষ্টাৰ্টআপৰ যোগেদি সমগ্ৰ বিশ্ব এতিয়া এটা চুবুৰীলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছে। সাধাৰণতে ষ্টাৰ্টআপসমূহক বিভিন্ন নামেৰে নামাকৰণ কৰা হয়। ক্ষুদ্ৰ ব্যৱসায় ষ্টাৰ্টআপ, জীৱন ধাৰণ সম্পৰ্কীয় ষ্টাৰ্টআপ, ক্ৰয়যোগ্য ষ্টাৰ্টআপ, বৃহৎ ব্যৱসায় ষ্টাৰ্টআপ, সামাজিক ষ্টাৰ্টআপ ইত্যাদি ইত্যাদি। এনে ষ্টাৰ্টআপৰ মাধ্যমেৰে উপভোক্তাক চাহিদা অনুসৰি সেৱা আগবঢ়াই মুনাফা অৰ্জন কৰাৰ মূল উদ্দেশ্য ষ্টাৰ্টআপসমূহৰ। মানুহে বিভিন্ন ধৰণৰ সেৱা নিমিষতে পাব বিচাৰে। সেই সেৱাসমূহ সহজে লাভ কৰিবলৈ হ'লে যিবোৰ সমস্যাই দেখা দিয়ে, সেই সমস্যাসমূহ নিৰ্মূল কৰি মানুহক সহজে সেৱা আগবঢ়াব পৰাটোৱেই হ'ল ষ্টাৰ্টআপসমূহৰ মূল উদ্দেশ্য। উদাহৰণস্বৰূপে বেংক বা বিত্তীয় প্ৰতিষ্ঠানসমূহত জমা ৰখা ধন সহজে গ্ৰাহকে আদান-প্ৰদান কৰিব বিচাৰে। ঘৰৰ পৰা বেংকলৈ নোযোৱাকৈ কেনেকৈ আনক ধন প্ৰদান কৰিব পাৰে, বেংকলৈ নোযোৱাকৈ কেনেকৈ ধন জমা ৰাখিব পাৰি, পাকঘৰ, চ'ৰাঘৰৰ পৰা কেনেকৈ অতি সহজে ঋণৰ কিস্তি, জীৱনবীমা, সাধাৰণ বীমাৰ ধন প্ৰদান কৰিব পাৰি, সেয়া গ্ৰাহকসকলে অনুভৱ কৰে।

গ্ৰাহকসকলৰ সেই অনুভৱখিনি সমাধান কৰাৰ মূল প্ৰক্ৰিয়াটোৱেই হ'ল — ষ্টাৰ্টআপ। সেয়ে সম্প্ৰতি বিত্তীয় প্ৰতিষ্ঠানসমূহত এনেধৰণৰ ষ্টাৰ্টআপৰ যোগেদি গ্ৰাহকক সেৱা আগবঢ়াবলৈ যি ন ন পদ্ধতি আৱিষ্কাৰ কৰা হৈছে সেয়াই হৈছে ষ্টাৰ্টআপ। বিভিন্ন ছ'ফটৱেৰ, এপ ইত্যাদি উদ্ভাৱন কৰা হৈছে আৰু এনে উদ্ভাৱনৰ যোগেদি মানুহে অতি সহজে কম পৰিশ্ৰম, কম ধন, কম সময়ৰ ব্যৱহাৰ কৰি সেৱাসমূহ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম

হৈছে। আমেৰিকাৰ দৰে দেশত ৭১১৫৩ বিধতকৈও অধিক ষ্টাৰ্টআপ উদ্ভাৱন কৰা হৈছে। অৱশ্যে ভাৰতবৰ্ষও ষ্টাৰ্টআপ উদ্ভাৱনৰ ক্ষেত্ৰত পিছপৰি থকা নাই। ভাৰতবৰ্ষইও ষ্টাৰ্টআপ উদ্ভাৱন কৰিছে ১৩ হাজাৰতকৈও অধিক। পৃথিৱীৰ যিমান ষ্টাৰ্টআপ উদ্ভাৱন কৰা হৈছে তাৰে ৭.১ শতাংশ বিত্তীয় কাৰিকৰী সম্পৰ্কীয়। আটাইতকৈ বেছি মূল্যৰ ব্যক্তিগত খণ্ডৰ ষ্টাৰ্টআপ হ'ল — বাইটেডেঞ্চ, চীনৰ। দৈনিক ন ন ষ্টাৰ্টআপ উদ্ভাৱন হ'লেও ইয়াৰে গড়ে ৪০ শতাংশ ষ্টাৰ্টআপ উদ্ভাৱনকাৰী লাভজনক হৈ আছে। ষ্টাৰ্টআপত ভাৰতবৰ্ষই বহু পলমকৈ খোজ দিলেও ভাৰতবৰ্ষই কম সময়ৰ ভিতৰতে বিশ্বক চমক দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছে। 'ইউনিট্ৰন' এক মূল্যৱান কোম্পানী ভাৰতবৰ্ষৰ। আচৰিতজনক কথাটো হ'ল ভাৰতবৰ্ষই ষ্টাৰ্টআপৰ ক্ষেত্ৰত এক এনাজৰী সৃষ্টি কৰিব পাৰিলেও ভাৰতবৰ্ষৰ গড়ে ৯০ শতাংশ ষ্টাৰ্টআপ জন্মৰ ৫ বছৰৰ ভিতৰতে ব্যৰ্থ হয়। ইয়াৰ মূল কাৰণটোৱেই হ'ল নিয়মীয়াভাবে ধনৰ ব্যৱহাৰৰ অসুবিধা, ভুল বজাৰ সৃষ্টি কৰি আঙুৱাই যোৱা, প্ৰকৃত গৱেষণাৰ অভাৱ, অংশীদাৰীৰ মাজত বুজাবুজিৰ অভাৱ, বজাৰৰ দক্ষতাৰ অভাৱ বা উদ্যোগীকৰণৰ প্ৰশিক্ষণৰ অভাৱ। ইয়াৰ ফলত অধিকাংশ ষ্টাৰ্টআপেই কম সময়ৰ ভিতৰত মৃত্যু মুখত পৰে। দেশৰ বহু মূল্যৱান ষ্টাৰ্টআপসমূহৰ ভিতৰত ক্লাছ-প্লাছ, পে টি এম, আপনা, ৰেজৰ পে, আপগ্ৰেড, ডেলিভাৰী আদি কোম্পানীসমূহে ভাল ব্যৱসায় কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

ষ্টাৰ্টআপৰ সংখ্যা যিমানেই বৃদ্ধি হয়, সিমানেই দেশৰ অৰ্থনীতিৰ ভেটি শক্তিশালী হয়। দেশৰ অৰ্থনীতিয়ে এখন দেশক সু-শিক্ষিত, সু-সভ্য, সু-জাতি হিচাপে গঢ়ি তোলাত সহায় কৰে। ষ্টাৰ্টআপে প্ৰতিটো কামক সহজসাধ্য কৰি তোলে, ধনৰ অপচয় ৰোধ কৰে, সহজে পুঁজি মূল্যায়ন কৰিব পাৰে, সময় ৰাহি কৰিব পাৰে, বিনিয়োগকাৰীক কৰ সঞ্চয় কৰাত সুবিধা দিয়ে। বিনিয়োগকাৰী নিৰ্বাচনত সহায় হয়, সহজে ত্যাগ বা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে, অন্যান্য উদ্যোগপতিসকলৰ স'তে মুখামুখি হ'ব পাৰে আৰু পঞ্জীয়নকে ধৰি দৈনন্দিন কাম-কাজসমূহ সহজে কৰিব পাৰি। ষ্টাৰ্টআপৰ সংখ্যা যিমানেই বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে, সিমানেই সহজে জনসাধাৰণে সেৱা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। দৈনন্দিন জীৱনত জনসাধাৰণে যিমানবোৰ সমস্যাৰ সন্মুখীন হয়, সিমানেই সমস্যা সমাধানৰ বাবে একো একোটা ষ্টাৰ্টআপৰ প্ৰয়োজন হয়। দৰাচলতে প্ৰতিটো সমস্যাৰ সমাধান থাকে আৰু এই সমাধানৰ বাবেই ষ্টাৰ্টআপৰ পৃথিৱীখন গঢ় লৈ উঠিছে। প্ৰকৃততে মানুহৰ

দৈনন্দিন জীৱন পদ্ধতিত দেখা পোৱা প্ৰতিটো সমস্যাই ষ্টাৰ্টআপৰ মাধ্যমেৰে সমাধান কৰাৰ চিন্তা কৰা হৈছে। প্ৰতিজন মানুহে যিহেতু কম খৰছত, কম সময়ত এটা সমস্যা সমাধান কৰিব বিচাৰে, সেই সমস্যাসমূহক লৈয়ে ষ্টাৰ্টআপকাৰীসকলে ন ন উদ্ভাৱন কৰে অৰু পৃথিৱীখনক আগুৱাই নিয়াৰ চেষ্টা কৰে।

বেবছাইট, ই-মেইল, ফেচবুক, টুইটাৰৰ দৰে অনেক ষ্টাৰ্টআপ নোহোৱা হ'লে পৃথিৱীখনৰ কথা এবাৰ কল্পনা কৰি চাব পাৰি। কিছু বছৰৰ আগলৈকে উৰাজাহাজৰ টিকত ক্ৰয় কৰিবলৈ বিমান ঘাটলৈ যাব লগা হৈছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত ক্ষুদ্ৰ ষ্টাৰ্টআপৰ যোগেদি এজেঞ্চি সৃষ্টি কৰা হয়। ইয়াৰ পৰৱৰ্তী সময়ত ঘৰৰ পৰাই কম সময়ত ৰেল, বাছ, উৰাজাহাজৰ টিকত ক্ৰয় কৰি নিশ্চিত হ'ব পৰা হয়। ইয়াৰ পূৰ্বলৈকে মানুহে অধিক সময় দিব লগা হৈছিল, অধিক খৰছ কৰিব লগা হৈছিল আৰু পৰিশ্ৰমৰ পৰিমাণ বেছি আছিল। ষ্টাৰ্টআপৰ যোগেদি এপ সৃষ্টি কৰি তেনে সমস্যাসমূহ এতিয়া সমাধান কৰিব পৰা হ'ল। দেখা গৈছে চিকিৎসা খণ্ডতে হওঁক, উদ্যোগ, বাণিজ্য, ব্যৱসায়ৰ ক্ষেত্ৰতে হওঁক বা শিক্ষা, পৰিৱহণ, সামাজিক ক্ষেত্ৰসমূহতে হওঁক অতি কম সময়তে ষ্টাৰ্টআপৰ যোগেদি সৃষ্টি হোৱা সমস্যাসমূহ সমাধান কৰাৰ পৰিবেশ এটা সৃষ্টি হ'ল। আজিৰ পৰা ২০ বছৰ আগলৈক যি পৰিৱৰ্তন দেখা পোৱা নগৈছিল, এতিয়া ষ্টাৰ্টআপৰ মাধ্যমেৰে আমোল পৰিৱৰ্তন হ'বলৈ ধৰিলে। চিকিৎসা খণ্ডৰ লগতে শিক্ষা খণ্ডটো দৈনিক ন ন ষ্টাৰ্টআপ উদ্ভাৱন হৈয়ে আছে। সমস্যাসমূহো তেনেদৰে সমাধান হৈ আছে। মুঠতে সমগ্ৰ বিশ্ব এতিয়া ষ্টাৰ্টআপৰ সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত তুমুল প্ৰতিযোগিতাত লিপ্ত হৈছে। এনে কিছু ষ্টাৰ্টআপ সৃষ্টি কৰা হ'ল যাক অৱজ্ঞা কৰি বা এৰি থৈ দেশৰ গতি আগুৱাব নোৱাৰে।

অসমৰ ষ্টাৰ্টআপৰ বজাৰখন কিন্তু আজিও বৰ দুখ লগা। গুজৰাট, মহাৰাষ্ট্ৰ, হাৰিয়াণা, কৰ্ণাটক, অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ, বিহাৰ, হিমাচল প্ৰদেশ, ঝাৰখণ্ড, পশ্চিমবংগ, তেলেংগানা, চন্ডিগড় আদি ৰাজ্যৰ ষ্টাৰ্টআপত এক সুমান সৃষ্টি হৈছে। কেৱল মহাৰাষ্ট্ৰতে

২৫৮৭ টা ষ্টাৰ্টআপ উদ্ভাৱন হৈ দেশত এক বিপ্লৱ গঢ়ি তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। কৰ্ণাটকে ১৯৭৩ টাৰো অধিক ষ্টাৰ্টআপ উদ্ভাৱন কৰি গৌৰৱ অৰ্জন কৰিছে। কিন্তু অন্যান্য ৰাজ্যসমূহৰ তুলনাত অসমে ষ্টাৰ্টআপ উদ্ভাৱনৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ গৌৰৱ অৰ্জন কৰিব পৰা নাই। অসমৰ অধিকাংশ যুৱক-যুৱতীয়ে ষ্টাৰ্টআপ শব্দটোৰ স'তে এতিয়াও চিনাকী হোৱা নাই। অসমৰ যুৱক-যুৱতী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত ষ্টাৰ্টআপক কেন্দ্ৰ কৰি এতিয়াও বিপ্লৱ সূচনা হোৱা নাই। যেতিয়ালৈকে অসমত ষ্টাৰ্টআপক লৈ এক বিপ্লৱ সূচনা কৰা নহয়, তেতিয়ালৈকে বোধকৰো অসমৰ আৰ্থিক আৰু সামাজিক দিশত কেতিয়াও ন ন উদ্ভাৱন, আৱিষ্কাৰ সম্ভৱ নহয়। কেৱল চৰকাৰৰ উদ্যোগত ষ্টাৰ্টআপৰ বিষয়ে সজাগ আৰু সচেতন কৰিলেই সমস্যাটো সমাধান নহয়। সৰ্ব স্তৰৰ সকলো লোকে ষ্টাৰ্টআপৰ বিষয়টো গুৰুত্বসহকাৰে গ্ৰহণ কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। অসমৰ প্ৰেক্ষাপটত যিহেতু আজিও ষ্টাৰ্টআপৰ বিষয়ে যথেষ্ট আলোচনা, চৰ্চা হোৱা নাই, সেয়ে সকলো শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানে এই ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সজাগ আৰু সচেতন কৰি তুলিবলৈ আগবাঢ়ি অহা উচিত। ষ্টাৰ্টআপৰ ভৱিষ্যত, আৰ্থিক সা-সুবিধা, দেশৰ আৰু ৰাজ্যৰ প্ৰগতি আদি বিষয়বোৰ যেতিয়ালৈকে উঠি অহা প্ৰজন্মক অনুধাৱন কৰাব নোৱাৰি, তেতিয়ালৈকে অসমৰ ষ্টাৰ্টআপৰ পৰিৱেশ সুদৃঢ় আৰু শক্তিশালী হ'ব নোৱাৰে। ষ্টাৰ্টআপত উঠি অহা প্ৰজন্মই কিয় জড়িত হোৱা উচিত সেই বিষয়ে জ্ঞান আৰু শিক্ষা দিয়া উচিত। শেহতীয়াকৈ অসমৰ আই টি আই সমূহৰ লগতে অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়সমূহত শেহতীয়া জ্ঞান আৰু শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। এনে ব্যৱস্থাসমূহৰ মাজত ষ্টাৰ্টআপক এক বিশেষ কাৰ্যসূচী কৰি আগুৱাই নিয়াৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিলে অসমৰ যুৱক-যুৱতীসমূহে ষ্টাৰ্টআপৰ স'তে একাত্ম হৈ ন ন পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰিব পাৰিব। ষ্টাৰ্টআপৰ অবিহনে যুৱক-যুৱতীসকলৰ মানসিকতা সলনি কৰিব পৰা যাব।

লেখকৰে যোগাযোগ : অধ্যক্ষ, ডি.এইচ.এছ. কানৈ মহাবিদ্যালয়
মঃ ৯৪৩৫০৩০৪০৪

অসমীয়াৰ গৌৰৱঃ গামোচা

সৌৰভ গগৈ

বি, কম, প্ৰথম শাণ্মাসিক

গামোচাখন
প্ৰেমিকাই
প্ৰেমিকক দিয়া
শ্ৰেষ্ঠ উপহাৰ
হোৱাৰ উপৰিও
বিহুৰ দিনা
জ্যেষ্ঠজনক
সম্ভাষণ জনাবলৈ
গামোচাখনকে
সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বুলি
গণ্য কৰা হয়।

অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰতীক হ'ল গামোচা। ই কেৱল সংস্কৃতিৰ প্ৰতীকেই নহয়, এই 'গামোচা' ত সমগ্ৰ অসমীয়াৰ আবেগ মিহলি হৈ আছে। অতীজৰে পৰা গামোচাই অসমীয়া জাতিৰ সংস্কৃতিত এক বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰি আহিছে। ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱে কোৱাৰ দৰে-

‘অসমীয়া জাতিৰ ই আয়ুস ৰেখা

গণ জীৱনৰ ই সাহ।’

চেনেহৰ দীঘ আৰু হেঁপাহৰ বাণীৰে বোৱা এই গামোচাখনক লৈ অসমীয়া জাতিয়ে নিজৰ জাতীয় সত্বাক লৈ গৌৰৱ অনুভৱ কৰে। গাঁৱৰ জীয়ৰী বোৱাৰীয়ে বঙা সূতাৰ আঁচুৰে ফুলৰ চানেকী তুলি চ'তৰ শেষত নতুন বছৰক আদৰণী জনাই গামোচাৰে। প্ৰিয়জনক, আপোনজনক মৰম আৰু সন্মান যাঁচে। অসমীয়া লোকসকলে আপোনজনক যাঁচিব খোজা আটাইতকৈ মূল্যবান উপহাৰটোৱেই হ'ল এই গামোচা খন।

পৰম্পৰাগতভাৱে গামোচাখনক গা-ধোৱাৰ পিছত গা-মচিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা হয় যদিও ইয়াক অসমীয়া সংস্কৃতিৰ ঐতিহ্যবহন কৰাৰ মাধ্যম হিচাবেহে অধিক বহুলভাৱে

ব্যৱহৃত হোৱা দেখা যায়। তদুপৰি সন্তোষণ, প্ৰেম আৰু আদৰ যাচিবলৈ লগতে জাতিৰ পৰিচয় বিশ্ববাসীৰ আগত দাঙি ধৰিবৰ বাবে এই গামোচাক সন্মান সহকাৰে ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

গামোচাৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কে ঐতিহাসিকভাৱে কোনো বিশেষ সমল পোৱা নাযায় যদিও ইতিহাসবিদ, ড° লীলা গগৈৰ মতে আহোম সকলৰ দিনৰ পৰাই গামোচাৰ প্ৰচলন আৰম্ভ হয়। মহাপুৰুষ শঙ্কৰদেৱে গামোচাখনক ধৰ্মীয় কাম-কাজত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ দি ইয়াৰ গুৰুত্ব বৃদ্ধি কৰিলে। কোনো কোনোৰ মতে চুতীয়াসকলেই পোন প্ৰথমে গামোচা ব্যৱহাৰ কৰিছিল। এডাৰ্ড গেইটে ‘A History of Assam’ গ্ৰন্থত উল্লেখ কৰা মতে ১৮ শতিকাত এখন গামোচাৰ মূল্য পাঁচ পইচা আছিল। ইয়াৰ পৰাই অনুমান কৰিব পাৰি যে কামৰূপ ৰাজ্যৰ দিনৰে পৰা অসমত গামোচাৰ প্ৰচলন হৈছিল। কোনো কোনো পণ্ডিতৰ মতে বগা ৰঙৰ গামোচাখন উজনি অসমত সৃষ্টি হৈছিল আৰু ইয়াৰ ভূমিপুত্ৰ বৰাহী, দেউৰী, মৰাণ ইত্যাদি জনগোষ্ঠীয় লোকে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। সদৰামিন বৰুৱাৰ এখন বুৰঞ্জীত উল্লেখ কৰা মতে ‘এই ৰজাদেৱৰ (চুকাফা) দিনত পৰিধান কৰা বস্ত্ৰ বচোৱাল, টঙ্গালী, মুৰত পশ্ৰৌ, অথচ দুই মুৰে ৰঙা আঁচুৰ ফুল দিয়া কপাহী গামোচা মুৰত মেৰাই বন্ধা নিয়মহে আছিল।’ এই উক্তিৰ পৰা গামোচা যে আহোম সকলৰ দিনৰ পৰা প্ৰচলন হৈছে সেই কথা অনুমান কৰি ল’ব পাৰি।

গামোচা অসমীয়া জাতিৰ আৰেগ, অসমীয়া সংস্কৃতিৰ হিয়াৰ আমঠু স্বৰূপ। যদিও গা-ধোৱাৰ পিছত গা মচিবলৈ লোৱা কাপোৰখনেই গামোচা বুলি কোৱা হয়, তথাপি জ্যেষ্ঠজনক সন্মান যাঁচিবলৈ, প্ৰিয়জনক মৰম যাঁচিবলৈ, হাঁচতি, বিহ্বান, তিয়নি, টঙালি, পাণ্ডৰি, ইত্যাদি বহু ক্ষেত্ৰত গামোচাক মূল্যৱান এক বস্ত্ৰ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। বিহ্বত বিহ্বান হিচাবে আগবঢ়াই দিয়া গামোচাখনে হৃদয়ৰ মৰম, সন্তোষণ, সন্মান আদি আন্তৰিকতাৰ ভাৱ বহন কৰে। উৎসৱ-পাৰ্বন, বিয়া, সবাহ, সকলোতে গামোচা এখন গুৰুত্বপূৰ্ণ বস্ত্ৰ।

অসমীয়া গামোচাখন স্বকীয় গৰিমাৰ পৰিচায়ক। পৃথিৱীৰ যি প্ৰান্ততে নাথাকক লাগে এখন গামোচাই অসমীয়াৰ ঐতিহ্যৰ পৰিচয় দিয়ে আৰু লগতে একতাৰ ডোলেৰে বান্ধি পেলায়। সাধাৰণতে ৰঙা সূতাৰ আঁচুৰে বগা কপাহী সূতা দি গামোচা বোৱা হয়। কোনো কোনোৱে সেউজীয়া ৰঙৰ পাৰি দিয়া গামোচা ব্যৱহাৰ বাবে যদিও ৰঙা

আঁচুৰ বগা গামোচাখনহে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ ধ্বজাবাহক হিচাবে সকলোৰে আদৰণীয়। নামনি অসমত গামোচা ‘গাম্‌চা’, ‘মুক্‌চা’ বা ‘দুহেইটা’ নামেৰে পৰিচিত।

অসমীয়া জনজীৱনত গামোচা বিভিন্ন ধৰণেৰে ব্যৱহাৰ কৰা হয়। এনে ব্যৱহাৰৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গামোচাক বিভিন্ন প্ৰকাৰত ভাগ কৰিব পৰা যায়।

ক) বিহ্বান :

বিহ্বান হ’ল অসমীয়া সমাজৰ ডেকা-গাভৰুৰ প্ৰেম ভালপোৱা বিনিময়ৰ অন্যতম মাধ্যম। বাপতি সাহোন ব’হাগৰ বিহ্বত অসমীয়া গাভৰুৱে তাঁতশালত গামোচা লগাই বিহ্বান বৈ চেনাইলৈ মৰম যাঁচে। সেয়েহে বিহ্বগীতত গোৱা হয়

‘মৰমৰ দীঘ দি চেনেহৰ বাণী বৈ

হেঁপাহৰ আঁচুৰে বোৱা

সপোনৰ ফুলেৰে ফুলাম মোৰ বিহ্বান

মন দি এবেলি লোৱা।’

গামোচাখন প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকক দিয়া শ্ৰেষ্ঠ উপহাৰ হোৱাৰ উপৰিও বিহ্বৰ দিনা জ্যেষ্ঠজনক সন্তোষণ জনাবলৈ গামোচাখনকে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বুলি গণ্য কৰা হয়।

পানী গামোচা/তিয়নি গামোচা :

এই গামোচাখন গা-ধোৱাৰ সময়ত পিন্ধে বাবে তিয়নি গামোচা বুলি কোৱা হয়। এই গামোচা তৈয়াৰ কৰিবলৈ মোটা সূতা প্ৰয়োগ কৰা হয়। আঁঠুৰ ওপৰত পৰিধান কৰা এই গামোচাখন নামনি অসমত বহুল ভাৱে প্ৰচলিত।

আনাকাটা গামোচা : মাঙ্গলিক কাৰ্য্যত ব্যৱহৃত এই গামোচাখনৰ বিশেষ তাৎপৰ্য্য আছে। আনাকাটা মানে যি গামোচা কাটি উলিওৱা নহয়। কেৱল এখনকৈ বৈ উলিওৱা এই বস্ত্ৰখন তাঁতশালৰ পৰা উলিয়াই আনিবলৈ কোনো ধৰণৰ কেঁচি, ব্লেড বা কটাৰী ব্যৱহাৰ কৰা নহয়। সাধাৰণতে বিয়া আদিত ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰা হয়। এই গামোচাখন গাত লৈ থাকিলে কোনো অশুভ শক্তিয়ে বিবাহ অনুষ্ঠানত বাধা প্ৰদান নকৰে বুলি জনবিশ্বাস আছে।

গোঁসাই থাপনাৰ গামোচা :

এই গামোচাক গোঁসাই থাপনা আৰু মণিকূটত ব্যৱহাৰ কৰা হয়। এই গামোচা ৰঙা আৰু সেউজীয়া সূতাৰে বৈ ধৰ্মীয় চিহ্ন অংকন কৰা হয়।

ভকতিয়া গামোচা :

ভকত বৈষ্ণৱে নামঘৰ নতুবা ধৰ্মীয় কাৰ্য্যত ব্যৱহাৰ কৰা এই গামোচাৰ দুয়োফালে ফুল থকা দেখা যায়।

দৰা গামোচা :

পৰম্পৰাগত ভাৱে কইনাই দৰাক দিয়া এই গামোচা অতি সযতনে আৰু আদৰেৰে তৈয়াৰ কৰা হয় আৰু ডাঙৰ ডাঙৰ ফুল দি ফুলাম কৰি তোলা হয়।

কমৰ বন্ধা গামোচা টঙালি :

কৃষকে কৃষি কৰ্মৰ সময়ত মুৰত বা কঁকালত বান্ধি লোৱা এই গামোচাক টঙালি বুলিও কোৱা হয়।

পানী তোকা গামোচা :

আগৰ দিনত মহিলাসকলে তেওঁলোকৰ দীঘল চুলি তাৰি ধোৱাৰ পিছত পানী তুকিবৰ বাবে এই গামোচা ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

মুখমোচা গামোচা : আকাৰত নিচেই সৰু এই গামোচাখন কেৱল মুখ মচিবৰ বাবেহে ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

অসমীয়া জাতিৰ জাতীয় সত্ৰাবাহক গামোচাখনৰ সমাজ সংস্কৃতি, ৰীতি-নীতি, পৰম্পৰা সকলো ক্ষেত্ৰত তাৎপৰ্য্য আছে। অসমীয়াৰ স্বাভিমান, অসমীয়াৰ আবেগ এই গামোচাখনে বৰ্তমান বহুতো প্ৰত্যাশ্বানৰ সন্মুখীন হ'ব লগাত পৰিছে। ব্যৱসায়িক লাভৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি বহুতো বহিৰাগত ব্যৱসায়ীয়ে গামোচাৰ মানদণ্ড নিম্ন কৰি তুলিছে।

এই কাৰ্য্যই গামোচাৰ ঐতিহাসিক মানদণ্ড বিকৃত কৰি তোলাৰ লগতে অসমৰ থলুৱা শিপিনিসকলক আৰ্থিকভাৱে দুৰ্বল কৰি তুলিছে। গতিকে ব্যৱসায়িকভিত্তিত গামোচা তৈয়াৰ কৰা কাৰ্য্যক বাধা প্ৰদান কৰি ইয়াৰ গুণগত মানদণ্ড ৰক্ষা কৰাৰ উপৰিও থলুৱা শিপিনিসকলৰ যাতে জীৱিকাৰ উৎস হিচাবেও ই অটুট থাকে তাৰ বাবে প্ৰতিজন অসমীয়া সচেতন হোৱা উচিত। বিশ্ব দৰবাৰতো যাতে গামোচাখন অসমীয়া সংস্কৃতিৰ ধ্বজাবাহক হিচাবে জিলিকি থাকে তাৰ বাবে প্ৰতিজন অসমীয়াই চেষ্টা কৰিব লাগিব।

সৌভাগ্যৰ কথা যে দীঘদিনীয়া অপেক্ষাৰ অন্তত অসমীয়াৰ স্বাভিমানৰ প্ৰতীক গামোচাই ভৌগোলিক সূচাংকৰ পঞ্জীয়ন লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এই সূচাংক হৈছে এটা সামগ্ৰিক আঞ্চলিক পৰিচয় অটুত ৰখাৰ এক বৌদ্ধিক স্বত্ব। বহু দিন ধৰি বহুতো দল সংগঠনে জনোৱা দাবীক সঁহাঁৰি জনাই কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে গামোচাৰ ওপৰত ভৌগোলিক সূচাংক পঞ্জীয়ন জাৰি কৰি অসমীয়াৰ স্বাভিমান ৰক্ষা কৰাৰ বাবে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰলৈ সমগ্ৰ অসমীয়া ৰাইজে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছে।

নৱপ্ৰজন্ম আৰু সুস্থতা

দুলুমনি চুতীয়া
পঞ্চম বান্ধাসিক (কলা শাখা)

“মৰিতে চাহি না
আমি সুন্দৰ ভুবনে,
মানবেৰ মাৰো
আমি বাচিবাবে
চাই। “এই
পৃথিৱীখন খুব
সুন্দৰ, কিন্তু তাক
চাবলৈ সদাই
আমাৰ দৃষ্টিভংগী
যোগাত্মক হব
লাগিব।

আমাৰ ভাৰতবৰ্ষ
এখন যুৱ দেশ। ভাৰতৰ প্ৰতি
তিনিজন ব্যক্তিৰ এজন,
এগৰাকী যুৱক বা যুৱতী।
আজিৰ যুৱ প্ৰজন্ম কাইলৈ
দেশৰ ভৱিষ্যত, দেশৰ মানৱ
সম্পদ। গতিকে এই
সময়ছোৱাতে প্ৰতিজন
যুৱক, যুৱতীয়ে এজন
সুনাগৰিক হিচাপে নিজকে
গঢ়িবলৈ যত্নপৰ হ'ব লাগে।
সুনাগৰিক বুলি কলে কেৱল
পঢ়া শুনা ভালকৈ কৰি
চিকিৎসক, অভিযন্তা,
অধ্যাপক বা ডাঙৰ বিষয়া
হোৱাকে নুবুজায়। তাৰ
পৰৱৰ্তে এজন এনে ব্যক্তিক
বুজাই যি সমাজ বা দেশৰ
ওপৰত বোজা নহৈ তেওঁৰ
নিজৰ ফালৰ পৰা কিবা
হ'লেও অৱদান আগ বঢ়াব

পৰাকৈ সক্ষম।

সাধাৰণতে ১৫ বছৰৰ পৰা ২৪ বছৰ বয়সলৈকে যুৱ
অৱস্থা বুলি কোৱা হয়, যদিও National Youth Policy of India ই
১৫ ৰ পৰা ৩৫ বছৰ বয়সলৈকে যুৱ অৱস্থাত সামৰি লৈছে।
কৈশোৰ পাৰ কৰি যৌৱনত ভৰি দিয়া এই সময়খিনি সকলোৰে
বাবে বৰ সংবেদনশীল। কাৰণ শাৰীৰিক, মানসিক, সামাজিক
ভাবে এই সময়ত যথেষ্ট পৰিৱৰ্তন ঘটে আৰু কিছু নতুন সমস্যা
গঢ়লৈ উঠে। গতিকে এই সময়ত নিজক সুস্থিৰ ভাবে ৰাখি, সঠিক
ভাবে নিজৰ দেহ-মন যিজনে আগুৱাই লৈ যাব তেওঁৰেই হ'বগৈ
এজন শাৰীৰিক আৰু মানসিক ভাৱে সুস্থ প্ৰাপ্তবয়স্ক ব্যক্তি। সেয়ে
কোৱা হয়, “যুৱ অৱস্থা সুন্দৰ ভৱিষ্যত জীৱনৰ এখন খিৰিকী”।

যদিও ভবা হয় যে, যুৱচাম সদায়েই স্বাস্থ্যৱান, কিন্তু
আচলতে তেনে নহয়। আমাৰ ভাৰতত বহু যুৱক, যুৱতীয়ে
অকালতে প্ৰাণ হেৰুৱাই বা এই সময়ত কৰা কিছু কৰ্মৰ বাবে
ভৱিষ্যতে এটা ৰুগীয়া জীৱন যাপন কৰিব লগাত পৰে। ভাৰতৰ
যুৱ সমাজৰ মাজত আজিকালি দেখা এটা প্ৰধান চিন্তাৰ বিষয়
হ'ল, খাদ্যাভ্যাস। কিছু সংখ্যক খাদ্যৰসিকে জোখতকৈ খুব
বেছিকৈ খায়, অথচ সেই খাদ্য সঠিক মাত্ৰাত শৰীৰত ব্যৱহৃত
হ'বৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় শাৰীৰিক কষ্ট বা ব্যায়াম একেবাৰে
নকৰে। ফলত মেদবহুলতা (Obesity) ৰ চিকাৰ হয়। আৰু ইয়াৰ

পৰাই আৰম্ভ হয়, উচ্চ ৰক্তচাপ, ডায়েবেটিচ, হাৰ্টৰ বিসংগতি। তদুপৰি আজিকালি উপলব্ধ ফাষ্ট ফুড বা জাংক ফুডৰ বেছি ব্যৱহাৰৰ বাবেও ভাৰতৰ যুৱচাম বয়সতকৈ বহু আগতেই এই বেমাৰবিলাকৰ কৰলত পৰা দেখা যায়।

আনহাতে আকৌ এচামৰ ক্ষেত্ৰত শকত হোৱাৰ ভয়ত শৰীৰৰ বাবে অন্যতম প্ৰয়োজনীয় খাদ্যতকৈও কমকৈ খোৱা দেখা যায়। ইয়াৰ ফলত তেওঁলোকৰ ৰক্তহীনতা আৰু শাৰীৰিক দুৰ্বলতা আদিয়ে দেখা দিয়ে। এগৰাকী যুৱতীৰ ক্ষেত্ৰত ৰক্তহীনতা বৰ মাৰাত্মক, কিয়নো তেওঁ কাইলৈ হ'বলগীয়া এগৰাকী মাতৃ। ভাৰতত অধিকাংশ প্ৰসূতি মাতৃৰ মৃত্যুৰ কাৰণ হৈছে ৰক্তহীনতা। বৰ্তমান যুৱ সমাজৰ মাজত সাধাৰণতে দেখা পোৱা বদ অভ্যাস হৈছে ধূমপান আৰু মাদক দ্ৰব্যৰ ব্যৱহাৰ। “কেনেকুৱা বস্তুনো এইটো, খাই চাওঁ”, এই কৌতূহলত পৰি কিছু সংখ্যকে ড্ৰাগছৰ কৰাল গ্ৰাসত পৰাও দেখা গৈছে, যি তেওঁলোকৰ গোটেই শৰীৰ কুমলীয়াতে মোহাৰি পেলাইছে। ড্ৰাগছৰ বাহিৰেও ধূমপান আৰু মদৰ অত্যাধিক ব্যৱহাৰে যুৱ প্ৰজন্মৰ জীৱনত খুবৈই কু-প্ৰভাৱ পেলোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। ধূমপানৰ ফলত পিছত ক্ৰনিক লাং ডিজিজ, উচ্চৰক্তচাপ আৰু সেইদৰে মদে লিভাৰ চিৰ'চিছ আদি কৰি কম বয়সতে ৰুগীয়া কৰি পেলায়।

যুৱতীসকলৰ মাজত এই অভ্যাস তুলনামূলক ভাৱে অধিক বিপদজনক। কিয়নো এগৰাকী যুৱতী হৈছে ভৱিষ্যতৰ মাতৃ ধূমপান আৰু মদে সন্তান জন্মৰ প্ৰক্ৰিয়াত বহুতো বিঘিনিৰ সৃষ্টি কৰে। গৰ্ভধাৰণ নোহোৱা বা হ'লেও বেয়া হৈ যোৱা আদিৰ লগতে জন্ম হ'বলগীয়া সন্তানৰো জন্মগত শাৰীৰিক বিসংগতিৰ কাৰণ এই মদ আৰু চিগাৰেট হ'ব পাৰে। আজিৰ এই প্ৰতিযোগিতাৰ ধামধুমীয়াত যুৱচামৰ মাজত নানা ধৰণৰ মানসিক সমস্যায়ো দেখা দিছে। হতাশা, মানসিক চাপ, উদ্ভিগ্নতা আদিৰ চিকাৰ হোৱা সততে দেখা যায়। কিছুমানৰ ক্ষেত্ৰত আত্মহত্যাৰ প্ৰৱণতাও দেখা যায়। ভাৰতত প্ৰায় ১.৫ লাখ যুৱক যুৱতীয়ে প্ৰতিবছৰে আত্মহত্যা কৰে। মানসিক অশান্তিৰ আন বহুতো কাৰকৰ লগতে বয়সসুলভ প্ৰেমজনিত কাৰকৰ প্ৰভাৱো দেখা যায়। কিছুসংখ্যকে গুৰুতৰ মানসিক ৰোগৰ ফালে গতি কৰে। মানসিক অশান্তিয়ে তেওঁলোকক অতি কম বয়সতে উচ্চৰক্তচাপ, ডায়েবেটিচ আদি বেমাৰত পেলাব পাৰে।

বয়ঃসন্ধিৰ পৰা প্ৰাপ্তবয়স্কলৈকে এই যাত্ৰাৰ সময়ছোৱাত তেওঁলোকৰ দেহত কিছুমান নতুন অনুভূতিৰ জন্ম হয়। শৰীৰত নতুনকৈ নিঃসৰিত হৰমনৰ প্ৰভাৱত কিছু নতুন কৌতূহলৰ সৃষ্টি হয়। সেয়েহে এই সংবেদনশীল সময়ত নিজকে

সংযমী কৰি ৰখাটো খুবৈই গুৰুত্বপূৰ্ণ। এনে অনুভূতি বা কৌতূহলৰ ফলত কেতিয়াবা কাৰোবাৰ অসুৰক্ষিত যৌন সম্পৰ্ক স্থাপন হয়। এনে অসুৰক্ষিত সম্পৰ্কই কেতিয়াবা এজনৰ দেহৰ পৰা আন এজনলৈ নানা বেমাৰৰ বীজাণু বিয়পাব পাৰে।

এজন দেখাত সুস্থ ব্যক্তিয়েও এইডছকে আদি কৰি আন যৌন ৰোগৰ (STI) বীজাণু সংগোপনে কঢ়িয়াব পাৰে, যাৰ ফলত তেওঁ সম্পৰ্ক স্থাপন কৰা আনজন ব্যক্তি সেই ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ পৰিব পাৰে। তদুপৰি অসুৰক্ষিত সম্পৰ্কৰ ফলত হ'ব পৰা অনাকাঙ্ক্ষিত গৰ্ভধাৰণৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ অৱলম্বন কৰিবলগীয়া জৰুৰীকালীন পদ্ধতিবোৰ তথা অসুৰক্ষিত গৰ্ভপাতে যুৱতী গৰাকীৰ শৰীৰত বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে আৰু হয়তো ভৱিষ্যতে মাতৃ হোৱাৰ পথত হেঙাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে।

বৰ্তমান সময়ত আটাইতকৈ চিন্তনীয় সামাজিক সমস্যা হিচাপে থিয় দিছে যুৱপ্ৰজন্মৰ বেপেৰুৱা স্বভাৱ। আজিকালি বেমাৰতকৈ দুৰ্ঘটনাত বেছি যুৱক, যুৱতীৰ মৃত্যু হোৱা দেখা যায়। ই আশ্চৰ্যকৰ আৰু চিন্তনীয়। আজিকালি ওলোৱা বিভিন্ন অত্যাধুনিক দ্ৰুতবেগী বাইকবোৰ বহুতৰে বাবে সোনকালে ওপৰলৈ যোৱাৰ ভিছলৈ অহাৰ দৰে। দ্ৰুতগতিত বাইক চলাই থ্ৰীল অনুভৱ কৰা সকলে অনুধাৱন নকৰে যে দুৰ্ঘটনা হ'বলৈ মাত্ৰ এক চেকেণ্ডে লাগে। এনে দুৰ্ঘটনাই বহু প্ৰতিভাৱান যুৱশক্তিৰ মৃত্যু ঘটাইছে বা জীৱনলৈ ঘূনীয়া কৰিছে। তদুপৰি আজিকালি সৰু সৰু কথাতে দুটা গোটাৰ মাজত হিংসাত্মক ঘটনা ঘটা দেখা যায়। যাৰ ফলতো কাৰোবাৰ প্ৰাণ যোৱাৰ লগতে, ঘূনীয়া হোৱা দেখা যায়।

এইখিনি আছিল যুৱ অৱস্থাৰ পৰা এজন শাৰীৰিক আৰু মানসিক ভাবে সবল প্ৰাপ্তবয়স্ক লোকলৈ গতি কৰাৰ পথত থকা কিছু অন্তৰায়। বহুতৰে মনত হয়তো প্ৰশ্ন উদয় হ'ব যে ডেকাকালতেই যদি নাখাওঁ, কেতিয়া খাম? কথাটো হয়। কিন্তু শৰীৰৰ সন্তুলন বৰ্তি থাকিবৰ বাবে খাদ্য খোৱাৰ লগত শাৰীৰিক ব্যায়াম খুবৈই দৰকাৰী। দুয়োটাৰে মাজত এটা সমানুপাতিক সন্তুলন বজাই ৰাখিব পাৰিলেহে মাজে মাজে কিছু অতিৰিক্ত খালেও শৰীৰ ৰুগীয়া নহ'ব। দৈনিক পৰিমিত সুস্বাদু খাদ্য খাই, কিছু নিয়মীয়া শাৰীৰিক ব্যায়াম কৰিলে মানুহ শকত নোহোৱাকৈ থাকে। তাকে নকৰি যদি শকত হোৱাৰ ভয়ত খাবলৈ একেবাৰে কমাই দিয়া হয়, শৰীৰত ৰক্তহীনতাৰ লগতে আন আন পুষ্টিহীনতাই সৃষ্টি কৰা ৰোগে দেখা দিব। আজিকালি মোবাইল, লেপটপ আদিৰ লগত অধিক বেছি ব্যস্ততায়ো শাৰীৰিক ব্যায়াম,

খেলা খুলা আদিৰ সময় ভালোখিনি কাঢ়ি নিছে। এইবিলাক কথাত গুৰুত্ব দিব লাগে, কাৰণ স্বাস্থ্যই পৰম ধন।

পৰাপক্ষত ধূমপান আৰু সুৰা সম্পূৰ্ণকৈ বৰ্জন কৰা উচিত। জীৱনত আনন্দ উপভোগ কৰিবলৈ আৰু বহু পথ আছে। মাদক দ্ৰব্যৰ দৰে কু অভ্যাসৰ প্ৰভাৱত পৰি নিজৰ ভৱিষ্যত জীৱন ধ্বংস নকৰাই শ্ৰেয়। বিশেষকৈ যুৱতীসকলে নিজৰ শৰীৰৰ লগতে, ভৱিষ্যতে নিজৰ হবলগীয়া সন্তানটোৰ কথা চিন্তা কৰা উচিত। নিজৰ কৰ্মৰ কুফল আপোনাৰ ভৱিষ্যতৰ সন্তানে ভোগ কৰাটো আপুনি বিচাৰিব জানো?

কবিগুৰু ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰে লিখিছিল, “মৰিতে চাহি না আমি সুন্দৰ ভুবনে, মানবেৰ মাঝে আমি বাচিবাৰে চাই। “এই পৃথিৱীখন খুব সুন্দৰ, কিন্তু তাক চাবলৈ সদায় আমাৰ দৃষ্টিভংগী যোগাত্মক হব লাগিব। আমাৰ বেছিভাগ মানসিক অশান্তিৰ কাৰণ আমি আগলৈ চোৱাতকৈ পিছলৈ বেছি চাওঁ। সফলতা বা সুযোগৰ বাটত এখন দুৱাৰ বন্ধ হলেও আমাৰ বাবে আন এখন দুৱাৰ খোল খায়। গতিকে আগলৈ গৈ খোলা দুৱাৰ বিচৰাৰ পৰিৱৰ্তে আমি যদি বন্ধ দুৱাৰখনৰ পিনে চাই দুখ কৰি থাকোঁ, কিবা লাভ হব জানো? একেদৰেই মানুহৰ জীৱনত নানা সম্বন্ধ গঢ় লয়, সকলো স্থায়ী নহয়। এটা সম্বন্ধ শেষ হৈ গ’লেই জীৱন ধংস হৈ নাযায়। যিয়ে এটা গভীৰ সম্পৰ্কও শেষ হৈ যোৱাৰ পিছত যোগাত্মক ভাবে চিন্তা কৰে যে হয়তো মোৰ বাবে আৰু ভাল সম্বন্ধই বাট চাই আছে, তেওঁহে জীৱনত ভাগি নপৰি আগুৱাই যাব পাৰে। মানসিক ভাৱে সুস্থ থাকিবলৈকো ব্যায়াম, যোগাভ্যাস, খেলা-খুলা আৰু সংগীত, ভাল কিতাপ পঢ়া, ভাল চিনেমা, সৃষ্টিশীলতা আদিয়ে বহুখিনি সহায় কৰে। বন্ধু-বান্ধৱৰ লগত নিজৰ কথা শ্বেয়াৰ কৰি, ওলাই

গৈ ফুৰি চাকি আহিলেও মন ভালে থাকে। মোবাইল টিপি অকলশৰে ৰুমত থকা ব্যক্তিৰ মানসিক অশান্তি আৰু বাঢ়ে।

অসুৰক্ষিত যৌন সম্পৰ্কৰ পৰা সকলো বিৰত থকা উচিত। নিজৰ স্বাস্থ্যৰ বাবে, এটা ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ বাবে নিজকে সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিবলৈ কিছু সংযম অতি প্ৰয়োজনীয়। নৱযুৱতী সকলৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় গুৰুত্ব দিব লগীয়া কথা হৈছে মাহেকীয়াৰ সময়ত পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্নতা। এই সময়ছোৱাত পৰিষ্কাৰকৈ থকাৰ উপৰিও ছেনিটেৰি নেপকিনৰ ব্যৱহাৰ অভ্যাসত পৰিণত কৰিব লাগে।

বৰ্তমান চৰকাৰেও চৰকাৰী আচনিৰ অধীনত নূন্যতম মূল্যত এনে নেপকিনৰ যোগান ধৰিছে। তদুপৰি এইসময়ত পানী বা আন জুলীয়া খাদ্য বেছিকৈ খোৱাতো স্বাস্থ্যৰ পক্ষে ভাল। দুৰ্ঘটনাৰ কথানো কি কম, বয়োজ্যেষ্ঠ লোকৰ ভাষাত “খন্তেকৰ ভোজ খাওঁতা নাই।” দেখা যায় ভালদৰে চলাব নজনা বা ভয়ে ভয়ে চলোৱা লোকৰ দুৰ্ঘটনা কমকৈ হে হয় বা হলেও বেছি গুৰুতৰ নহয়। কিন্তু নিজকে ওস্তাদ বুলি ভবা লোকৰ ক্ষেত্ৰতহে ভয়ানক দুৰ্ঘটনা বেছি। সেয়ে কেতিয়াও হিচাপতকৈ বেছি আত্মবিশ্বাসী হ’ব নালাগে। এইখন পৃথিৱীত ক’ৰবালৈ যাওঁতে দুই মিনিট দেৰি হলেও বিশেষ কথা নাই, তীব্ৰ গতিত উৰিগৈ সোনকালে সিপুৰী পোৱাতকৈ, নহয় জানো?

শেষত দেশৰ ভৱিষ্যত যুৱশক্তিক প্ৰণাম জনাই কওঁ, নিজৰ দেহ-মনক সঠিক দিশত আগুৱাই নিয়াৰ এয়াই উপযুক্ত সময়। এবাৰ পাৰহৈ গ’লে আৰু এই সময় ঘূৰাই পাব নোৱাৰি। গতিকে সচেতনতাৰে জীৱনটোক উপভোগ কৰক। গ্ৰীক দাৰ্শনিক এৰিষ্টক্লটলৰ ভাষাৰে “Good habits formed at youth make all the difference.”

বিহুগীতত ব্যৱহৃত বাদ্যযন্ত্ৰ এক অৱলোকনঃ

ৰবীন বৰা
প্ৰথম যান্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

অসমীয়া বাপতি সাহোন উৎসৱ বহাগ বিহুৰ সময়ত ডেকা গাভৰুসকলে গোৱা গীতসমূহকে বিহুগীত বোলা হয়। এই গীতসমূহ পৰম্পৰাগতভাৱে অতীজৰে পৰা চলি আহিছে। বিহুগীতৰ জড়িয়েতে অতীজত ডেকা-গাভৰুসকলে অন্তৰৰ প্ৰেম ভালপোৱা, ব্যক্ত আৰু নিবেদন কৰিছিল। কাৰোবাৰ প্ৰতি থকা দুৰ্বাৰ আকৰ্ষণ বিহুগীতৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ কৰিছিল। বহাগৰ ন কুঁহিপাতৰ সৈতে ন-বসন্তৰ ৰাগীত ডেকা-গাভৰুৰ পুলকিত মন বিহুগীতত প্ৰকাশ পায়। বিহুগীতৰ লগতে ইয়াৰ লগত সংগত কৰা বাদ্যযন্ত্ৰসমূহে বিহুগীতসমূহক অধিক আকৰ্ষণীয় কৰি তুলে। এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহৰ অবিহনে বিহুগীতৰ স্বকীয়তা প্ৰকাশিত হয়তো নহ'লহেঁতেন।

বিহুগীতত ব্যৱহৃত হোৱা বাদ্য যন্ত্ৰসমূহ তলত দিয়া ধৰণৰ—

ক) ঢোল	খ) পেঁপা
গ) তাল	ঘ) গগণা
ঙ) টকা	চ) সুঁতুলি
ছ) বাঁহী	

এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহৰ চমু বিৱৰণ তলত দিয়া হ'ল—

ক) ঢোল :

বিহুগীতত আটাইতকৈ অপৰিহাৰ্য্য বাদ্যযন্ত্ৰটো হ'ল ঢোল। এইক্ষেত্ৰত আহোম স্বৰ্গদেউ সকলৰ অৱদান উল্লেখনীয়।

সেই সময়ত ঢোলে ৰাজকীয় মৰ্য্যদা লাভ কৰিছিল। প্ৰথম স্বৰ্গদেউ চুকাফাৰ ৰাজসভাত ঢুলীয়াসকলৰ গুৰু সাধন ওজাই ঢোল পৰিৱেশন কৰিছিল।

ঢোল বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ আছে। যেনে পাটী ঢোল, ওজা ঢোল, টেপা ঢোল, জয় ঢোল ইত্যাদি। অৱশ্যে বিহুত পাটী ঢোলহে ব্যৱহৃত হয়।

আম, কঁঠাল, গমাৰি আৰু ক'লা জামু ইত্যাদি গছৰ পৰা ঢোলৰ খোলাটো নিৰ্মাণ কৰা হয় আৰু চামৰাৰে দুয়োটা মূৰ চোৱা হয়। বিহুৰ ঢোল সাধাৰণতে দীঘলে ৪৫ চেঃমিঃ আৰু ব্যাস প্ৰায় ৩০ চেঃমিঃ হয়। অৱশ্যে কেতিয়াবা ইয়াৰ কম বেছিও হ'ব পাৰে। ঢোলৰ মাৰিডাল (যাক মাহিতা বুলি কোৱা হয়) জাতি বাঁহৰ গুৰিৰ পৰা ৯/১০ ইঞ্চিমান দীঘলকৈ বনোৱা হয়। ঢোলটো কান্ধত ওলোমাই ৰাখিবৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা ৰচি ডালক কান্ধজৰী বুলি কোৱা হয়।

পেঁপা :

বিহুগীতত ব্যৱহৃত আন এটা উল্লেখযোগ্য বাদ্যযন্ত্ৰ হৈছে পেঁপা। ম'হৰ শিঙৰ পৰা তৈয়াৰ কৰা হয় বাবে ইয়াক ম'হৰ শিঙৰ পেঁপা বুলিও কোৱা হয়। পেঁপাই বিহুগীতক অধিক আকৰ্ষণীয় কৰি তোলে।

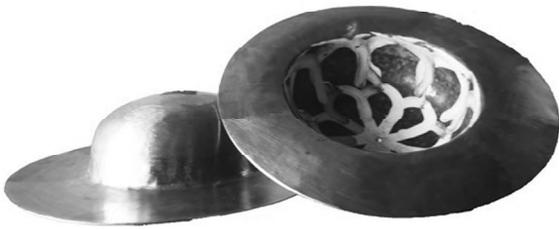
পেঁপাক দুটা ভাগত ভাগ কৰা হয়-

- ক) গুটীয়া পেঁপা খ) যুৰীয়া পেঁপা

ম'হৰ শিঙৰ পেঁপা বজোৱাৰ দুটা বৈশিষ্ট্য হৈছে-

- ক) এইবিধ বাদ্য কেৱল পুৰুষেহে বজোৱাৰ নিয়ম
খ) পেঁপা বজাওঁতে মাজত যতি নপৰাকৈ বজোৱা হয়।

পেঁপাৰ মাতে ল'ৰা-বুঢ়া, গাভৰু-বুঢ়ী সকলোকে মতলীয়া কৰি তোলে আৰু জাতীয় সংস্কৃতিৰ স্বকীয়তাত সকলোৱে গৌৰৱবোধ কৰে।

তাল :

তালে বিহুগীতবোৰ প্ৰাণৱন্ত কৰি তোলে। বিহুগীতৰ লগত তাল এবিধ অপৰিহাৰ্য্য বাদ্যযন্ত্ৰ। তাল ঢোলৰ চেৰে চেৰে বজোৱা হয়। তাল দুই প্ৰকাৰৰ- খুটি তাল আৰু ভোঁৰ তাল। অৱশ্যে বিহুগীতত খুটি তালহে ব্যৱহৃত হয়। এইবিধ বাদ্য কাঁহ

বা পিতল ধাতুৰে নিৰ্মাণ কৰা হয়।

গগণা :

বিহুগীতত ব্যৱহৃত আন এবিধ বাদ্যযন্ত্ৰ হ'ল গগণা। ইয়াক মুখেৰে ফুঁ দি বজোৱা হয়। ইয়াৰ মাতটো বৰ মধুৰ। ই দুই প্ৰকাৰৰ-

- ক) লাহৰী বা ৰূপহী গগণা
খ) ৰামধন গগণা

প্ৰথমবিধ গগণা গাভৰুৱে বজায় আৰু দ্বিতীয়বিধ ডেকাই বজায়।

আগলি বাঁহৰ লাহৰী গগণাই বিহুগীতত সুকীয়া স্থান লাভ কৰা দেখা যায়।

টকা :

বিহুগীতৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত আন এবিধ বাদ্য হৈছে টকা। অসমীয়া সংস্কৃতিত টকাৰ স্থান সুকীয়া। গাভৰুসকলৰ হাতত টকা নাথাকিলে বিহুগীতবোৰ নিৰস হয়। অৰ্থাৎ টকাই বিহুগীতবোৰ জীপাল কৰি তোলে।

টকা বাঁহেৰে সজা হয়। জাতি বাঁহ বা বিজুলি বাঁহৰ এপাবেৰে এই টকা প্ৰস্তুত কৰা হয়। হাতেৰে বজাওঁতে টক টক শব্দ কৰাৰ বাবেই এইবিধ বাদ্যক টকা বুলি কোৱা হয়।

সুতুলি :

মাটিৰে তৈয়াৰ কৰা সুতুলি নামৰ এই বাদ্যবিধৰ বিহুগীতৰ লগত অনবদ্য সম্পৰ্ক আছে। ই বিহুগীতৰ জেউতি চৰায়। ফুঁ দি বজোৱা এই বাদ্যটো সাধাৰণতে মহিলাসকলেহে বজোৱা দেখা যায়।

‘কিনো দি ওমলাম তোমাক হেৰা নাচনী, কিনো দি ওমলাম তোমাক, মাটিৰে সুতুলি, বনাই লৈ আনিছো, তাকে লৈ ওমলাম তোমাক’।

ওপৰৰ বিহুগীতফাঁকিৰ পৰাই অনুমান কৰিব পাৰি সুতুলি বিহুৱা ডেকাৰ গাভৰু নাচনীলৈ মৰমৰ উপহাৰ। সুঁতুলি যিমনেই পুৰণি হয় সিমনেই তাৰ মাত শুৱলা আৰু মিঠা হয়।

বাঁহীঃ

বিহুগীতৰ লগত ব্যৱহাৰ হোৱা বাদ্যযন্ত্ৰ সমূহৰ ভিতৰত বাঁহীও অন্যতম, বাঁহীৰ সুৰে বিহুগীতৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰে। ইয়াক ফুঁ দি বজোৱা হয় আৰু ই বাঁহেৰে তৈয়াৰী। মিচিং সকলে বাঁহীক কুৰুলি পুলি আৰু বড়োসকলে বাঁহীক চিফুং বুলি কয়। বাদ্যযন্ত্ৰৰ অবিহনে বিহুগীতবোৰত চঞ্চলতা প্ৰকাশ নাপায়। এই বাদ্যযন্ত্ৰবোৰে বিহুগীতত প্ৰাণ ভৰাই দিয়াৰ উপৰিও অসমীয়া সংস্কৃতিক এক অনন্য স্বকীয়তা আনি দিয়ে আৰু সমগ্ৰ জাতিটোক বান্ধি পেলাবলৈও সক্ষম হয়। গতিকে এই বাদ্যযন্ত্ৰবিলাকক সংৰক্ষণ আৰু সন্মান কৰাতো প্ৰতিজন অসমীয়াৰ মৌলিক কৰ্তব্য।

ধঁপাত

মুক্ত সমাজ গঢ়ো আহক

মোক্তাৰ আহমেদ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
কলা শাখা

নিৰৰে মৃত্যুক আমন্ত্ৰণ জনোৱা ঘাটক বিধেই হ'ল ধঁপাত। সৃষ্টিৰ পাতনি আৰু মানৱৰ ক্ৰমবিকাশৰ কালৰে পৰা এই সামগ্ৰীবিধ মানৱ সমাজৰ লগত অতি নিবিড়ভাৱে সম্পৰ্কিত। অতীজৰে পৰা মানুহে ইয়াৰ ক্ষতিকাৰক দিশটোৰ বিষয়ে অৱগত নোহোৱাৰ বাবে ইয়াক সেৱন কৰি আহিছে। যাৰ ফলস্বৰূপে ব্যক্তিগতভাৱে আৰু সামাজিক ভাৱেও ইয়াৰ বিৰূপ প্ৰভাৱৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হৈছে। ধঁপাত হৈছে এবিধ বাগিয়াল দ্ৰব্য যাৰ সেৱনে শৰীৰ আৰু মনৰ বিস্তৰ ক্ষতিসাধন কৰে। ধঁপাতত থকা 'লিক'টিন' নামৰ নিচাকাৰক উপাদানবিধ স্নায়ুতন্ত্ৰত ক্ৰিয়া কৰাৰ পৰিণতি

স্বৰূপে লিক'টিন আসক্তিৰ সৃষ্টি হয়। এই আসক্তি স্বাস্থ্যৰ পক্ষে অত্যন্ত ক্ষতিকাৰক। ই কেৱল এজন ব্যক্তিকে নহয়, এটা পৰিয়াল আৰু এখন সমাজো ইয়াৰ পৰা ক্ষতিগ্ৰস্ত হয় বিভিন্ন ধৰণে। গতিকে এখন ধঁপাত মুক্ত সমাজ গঢ় দিয়াতো প্ৰতিজন নাগৰিকৰে কৰ্তব্য হোৱা উচিত।

ধঁপাতজাতীয় দ্ৰব্য সেৱন কৰাৰ ফলত মানুহে বিভিন্ন ধৰণৰ ৰোগৰ সন্মুখীন হ'ব লগাত পৰে। যেনে- কৰ্কট ৰোগ, শ্বাস-প্ৰশ্বাসজনিত ৰোগ, হৃদপিণ্ডৰ অসুখ, উচ্চ ৰক্তচাপ আদি। এই ৰোগসমূহে এজন ব্যক্তিক অকাল মৃত্যুৰ দিশলৈ

ধূমপান দুই প্ৰকাৰৰ হ'ব পাৰে- সক্ৰিয়
ধূমপান আৰু পৰোক্ষ ধূমপান। এজন
ব্যক্তিয়ে নিজে ধূমপাত সেৱন কৰিলে
তাক সক্ৰিয় ধূমপান বুলি কোৱা হয়।
আনহাতে সেৱনকাৰী ব্যক্তিজনৰ কাষত
থকা অন্যান্য ব্যক্তিসকলৰ ওপৰতো
ইয়াৰ প্ৰভাৱ পৰিলে তাক পৰোক্ষ
ধূমপান বুলি কোৱা হয়।

ঠেলি দিয়ে। ইয়াৰ উপৰিও ধূমপাত সেৱনে, টি, বি, চকুৰ সমস্যা, গাঁঠিৰ বিষ, ইত্যাদিৰ সৃষ্টি কৰাৰ উপৰিও মানুহৰ ৰোগ প্ৰতিৰোধ কৰাৰ ক্ষমতা হ্ৰাস কৰে।

ধূমপান দুই প্ৰকাৰৰ হ'ব পাৰে- সক্ৰিয় ধূমপান আৰু পৰোক্ষ ধূমপান। এজন ব্যক্তিয়ে নিজে ধূমপাত সেৱন কৰিলে তাক সক্ৰিয় ধূমপান বুলি কোৱা হয়। আনহাতে সেৱনকাৰী ব্যক্তিজনৰ কাষত থকা অন্যান্য ব্যক্তিসকলৰ ওপৰতো ইয়াৰ প্ৰভাৱ পৰিলে তাক পৰোক্ষ ধূমপান বুলি কোৱা হয়। সক্ৰিয় আৰু পৰোক্ষ, দুয়োবিধ ধূমপানেই ব্যক্তিসকলৰ বিশেষভাৱে অনিষ্ট সাধন কৰে।

সমগ্ৰ বিশ্বত বছৰি প্ৰায় ছয় নিযুত লোক ধূমপাত সেৱনৰ ফলত হোৱা ৰোগত মৃত্যু হয়। এই ৰোগ এইড্‌চ ৰোগতকৈও ভয়াবহ। অত্যধিক ধূমপাত সেৱনে পুৰুষ/মহিলাৰ যৌন ক্ষমতা হ্ৰাস কৰে। মহিলাই ধূমপান কৰাৰ ফলত গৰ্ভপাতৰ সম্ভাৱনা বৃদ্ধি পায়। শিশুৰ ওজন হ্ৰাস কৰে, শিশুৰ শাৰীৰিক বিকাশত বাধাৰ সৃষ্টি কৰে। কৈশোৰ অৱস্থাত ধূমপান সেৱনে আয়ুস হ্ৰাস কৰে।

বৰ্তমান আমাৰ সমাজত বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত ধূমপান সেৱন কৰাৰ কু-অভ্যাসটো বৰ বেয়াকৈ বিয়পিছে। ইয়াক যদি ৰোধ কৰিব পৰা নাযায় অদূৰ ভৱিষ্যতত সমাজে সুস্থ, সবল প্ৰজন্মক গঢ় দিয়াৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব। পঙ্গু প্ৰজন্মে এখন কলুষিত সমাজৰ অধিকাৰী হ'ব লাগিব।

১৯৮৮ চনৰ এপ্ৰিলত বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থাই ধূমপাত সেৱনৰ পৰা হ'ব পৰা স্বাস্থ্যজনিত সমস্যাবোৰৰ বিষয়ে জনসাধাৰণক অৱগত কৰোৱা আৰু এখন ধূমপাত মুক্ত সমাজ গঢ় দিয়াৰ বাবে বিশ্বৰ প্ৰতিখন দেশকে প্ৰতি বছৰে ৩১ মে' তাৰিখটো 'বিশ্ব ধূমপাত বিৰোধী দিৱস' হিচাপে পালন কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিছিল। তেতিয়াৰে পৰা সমগ্ৰ বিশ্বৰ প্ৰতিখন দেশতেই চৰকাৰী আৰু বেচৰকাৰীভাৱে নানা জনসচেতনমূলক কাৰ্যসূচীৰে জন সাধাৰণৰ মাজত ধূমপাত সেৱনৰ ভয়াবহতাৰ বিষয়ে সজাগতা

সৃষ্টি কৰি জনসাধাৰণক ধূমপাতৰ ব্যৱহাৰ কমাই বা একেবাৰে বন্ধ কৰিবৰ বাবে ৩১ মে'ত 'বিশ্ব ধূমপাত বিৰোধী দিৱস' পালন কৰি অহা হৈছে।

ভাৰত চৰকাৰে ধূমপাত জাতীয় সামগ্ৰী ৰোধ কৰিবলৈ ৰাষ্ট্ৰীয় ধূমপাত বিৰোধী আইন ২০০৩ প্ৰণয়ন কৰিছে। এই আইনখনৰ মতে ধূমপাত বিৰোধী কামবোৰ হ'ল—

- ক) ৰাজহুৱা স্থান বা কাৰ্যালয়ত ধূমপান কৰা।
- খ) ধূমপাত সামগ্ৰীৰ বিজ্ঞাপন প্ৰচাৰ কৰা।
- গ) ১৮ (ওঠৰ) বছৰৰ তলৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ধূমপাত সামগ্ৰী বিক্ৰী কৰা।
- ঘ) যিকোনো স্কুল-কলেজৰ ১০০ মিটাৰৰ ভিতৰত ধূমপাত সামগ্ৰী বিক্ৰী কৰা।
- ঙ) বিধি সন্মত স্বাস্থ্য সংক্ৰান্তীয় সৰ্তকবাণী অবিহনে ধূমপাত সামগ্ৰী বিক্ৰী কৰা, ইত্যাদি।

এই নিয়মবোৰ উলংঘন কৰিলে আইনমতে দণ্ডনীয় হ'ব। অৱশ্যে এই আইনখনে এতিয়াও পূৰ্ণ শতাংশ সফলতা লাভ কৰিব পৰা নাই।

সাম্প্ৰতিক কালত অসমতো ধূমপাত সেৱনকাৰীৰ সংখ্যা নিয়ন্ত্ৰণাতীতভাৱে বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিছে। পুৰুষৰ সমানে সমানে মহিলাসকলৰ মাজতো ধূমপাত সেৱনৰ প্ৰৱণতা বৃদ্ধি পোৱা দেখা গৈছে। এক সমীক্ষামতে অসমত ৬২.১ শতাংশ পুৰুষ আৰু ৩২.৯ শতাংশ মহিলাই ধূমপাত সেৱন কৰে।

ধূমপাত সেৱনৰ প্ৰসাৰতা আৰু ইয়াৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা ঋণাত্মক প্ৰভাৱসমূহৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি চৰকাৰে কঠোৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰা উচিত। অন্যথা অদূৰ ভৱিষ্যতত এখন পঙ্গু সমাজ গঢ় লৈ উঠিব আৰু তাৰ পৰিণাম আমি সকলোৱে ভোগ কৰিব লাগিব।

অনন্য ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী ড° মামনি ৰয়ছম গোস্বামী

ৰুণেজুন বৰুৱা
গ্ৰন্থাগাৰীকা, কেন্দ্ৰীয় পুথিভঁড়াল
লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।

১৯৪২ চনৰ ১৪ নৱেম্বৰ তাৰিখে গুৱাহাটীত মামনি ৰয়ছম গোস্বামীৰ জন্ম হৈছিল। ড° মামনি ৰয়ছম গোস্বামী এটি ছদ্মনাম যাৰ প্ৰকৃত নাম ড° ইন্দিৰা গোস্বামী, জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়ী বিশাল ব্যক্তিত্বৰ অসমীয়া নাৰী। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল উমাকান্ত গোস্বামী আৰু মাতৃৰ নাম আছিল অম্বিকা দেৱী। গুৱাহাটীৰ লতাশিল প্ৰাইমেৰী বিদ্যালয়ত শিক্ষা জীৱন আৰম্ভ কৰা গোস্বামীয়ে ১৯৫৪ চনত গুৱাহাটীৰ টি. চি. ছোৱালী হাইস্কুলৰ পৰা মেট্ৰিক পাছ কৰিছিল। পৰৱৰ্তী সময়ত ১৯৬০ চনত তেওঁ কটন কলেজৰ পৰা স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে আৰু ১৯৬৩ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা অসমীয়া বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ‘মাধৱ কন্দলীৰ অসমীয়া ৰামায়ন আৰু তুলসী দাসৰ ৰামচৰিত মানসৰ তুলনামূলক অধ্যয়ন’ শীৰ্ষক বিষয়ত কৰা গৱেষণাৰ বাবে ১৯৭৩ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা তেওঁ সন্মানীয় ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰে।

বিবাহ পাশত আৱদ্ধ হৈছিল মাধবেন ৰয়ছম আয়েংঙ্গাৰ সৈতে ১৯৬৫ চনত কিন্তু বিধিৰ কি বিপাক, মাত্ৰ ২ বছৰৰ

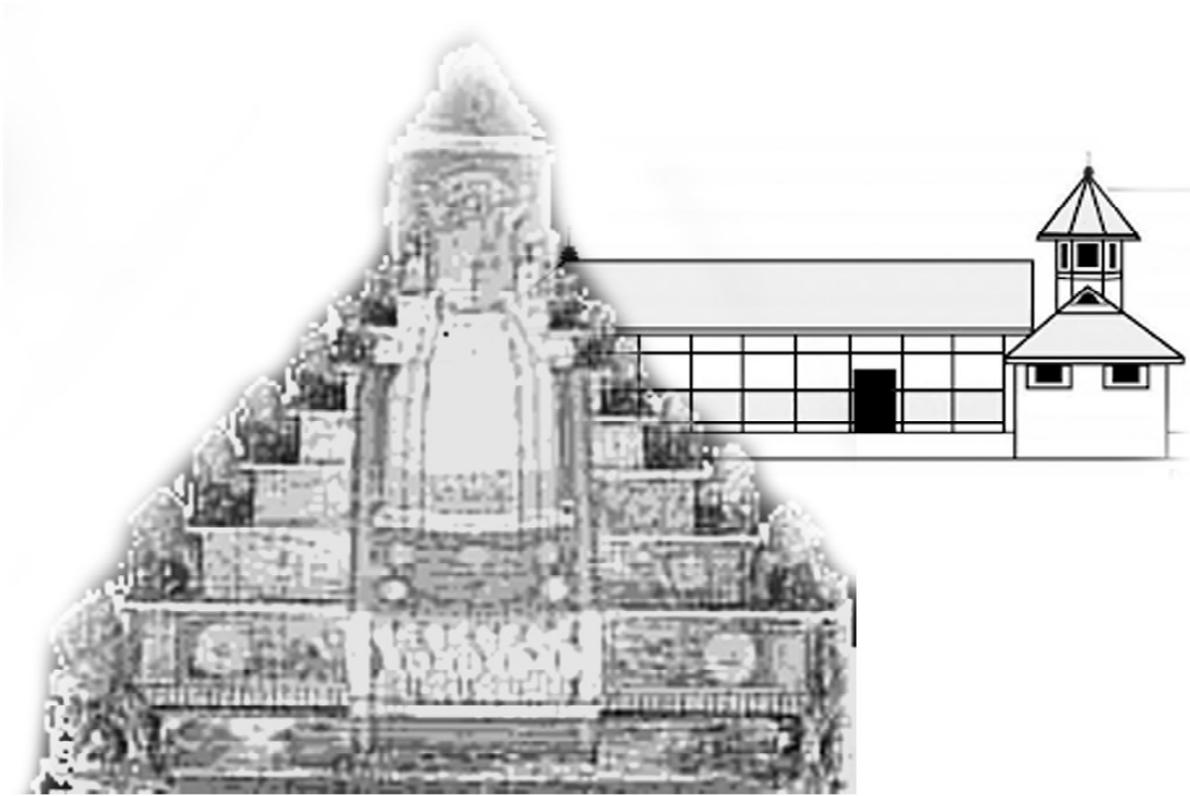
পিছত এক অপ্ৰত্যাশিত দুৰ্ঘটনাত মাধবেনৰ মৃত্যু হয়। গতিকে মামনি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে মাত্ৰ ২৫ বছৰ বয়সতে অকাল বৈধব্যক আকোৱালি লব লগা হয়। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী হৈ থাকোতেই তেওঁৰ প্ৰথমখন গল্প সংকলন “চিনাকি মৰম (১৯৬২)” প্ৰকাশ পাইছিল। ১৯৭২ চনত তেওঁৰ প্ৰথম উপন্যাস ‘চেনাবৰ স্ৰোত’ প্ৰকাশ পাইছিল। উপন্যাসখনিৰ প্ৰকাশৰ লগে লগে মামনি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে এক সুকীয়া পৰিচয় লাভ কৰিলে। পৰৱৰ্তী সময়ত গল্পতকৈ উপন্যাস লিখাত লেখিকা গৰাকীয়ে অধিক মনোনিৱেশ কৰিলে। সাহিত্যৰ আন শাখাৰ তুলনাত তেওঁৰ বিবেচনাত “উপন্যাস শ্ৰেষ্ঠ”। উপন্যাসে বহুসময়তাক বিশ্লেষণ কৰি দেখুৱাব পাৰে গভীৰ আৰু ব্যাপক ভাৱে। তেখেতৰ সৃষ্টি সমূহ উপন্যাসতে সীমাবদ্ধ নাথাকি লিখি গ’ল জীৱনী আৰু আত্মজীৱনীমূলক ৰচনা। অনুবাদ সাহিত্যলৈ তেওঁ বহুত অৱদান আগবঢ়াইছে। ইংৰাজীত লিখিছিল গৱেষণা মূলক ৰচনা। তেখেতৰ এখন কবিতা পুথি প্ৰকাশ পাইছিল, সম্পাদনাও কৰিছিল দুখনমান গ্ৰন্থৰ।

মামনি ৰয়ছম গোস্বামীৰ সাহিত্যৰাজি অন্যভাষালৈ সৰ্বাধিক অনুদিত হৈছে। তাৰ ভিতৰত ইংৰাজী, হিন্দী, উৰিয়া, নেপালী, পাঞ্জাবী, তামিল, কানাড়া, বাংলা, বড়ো ইত্যাদি ভাষালৈ অনুদিত হৈছে। তেখেতৰ অন্যতম উপন্যাস “দতাল হাতীৰ উয়ে খোৱা হাওদা” নামৰ উপন্যাস খনক সান্তনা বৰদলৈয়ে “অদাহ” নামেৰে চিনেমা ৰূপ দিছিল। যিখনে কেইবাটাও ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্য্যায়ৰ বঁটা বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিল, তাৰোপৰি একেখন উপন্যাসৰ আধাৰত বাহৰুল ইছলামে “অপেক্ষা” নামেৰে এখন নাট ৰচিছিল আৰু ৰুমা ঘোষে “দক্ষিণ কামৰূপৰ ৰূপ গাঁঠা” নামেৰে দিল্লী দূৰদৰ্শনত এখনি টেলি ছিৰিয়েল পৰিচালনা কৰিছিল।

সাহিত্যৰ আপুৰুগীয়া নান্দনিক স্বাদৰ সৃষ্টি কৰ্তা গৰাকীয়ে অনুভৱ কৰিছিল “মানুহ হিচাপে মোৰ সমান দুৰ্ভাগ্য কাৰো নাই কিন্তু লেখিকা হিচাপে মোৰ দৰে ভাগ্যৱতী কোনো নাই। জীৱন কালত তেখেতে বহুটো বঁটা বাহনেৰে সন্মানিত হৈছিল। “মামৰে ধৰা তৰোৱাল আৰু দুখন উপন্যাস” নামৰ গ্ৰন্থখনৰ বাবে ১৯৮৩ চনত সাহিত্য একাডেমি বঁটা লাভ কৰে ১৯৮৮ চনত তেওঁ “দঁতাল হাতীৰ উয়ে খোৱা হাওদা” ৰ বাবে লাভ কৰে অসম সাহিত্য সভাৰ বঁটা। “সংস্কাৰ, উদয়ভানুৰ চৰিত্ৰ ইত্যাদি” ৰ বাবে ১৯৮৯ চনত লাভ কৰে “ভাৰত নিৰ্মান বঁটা”। ১৯৯২ চনত লক্ষ্ণৌৰ উত্তৰ প্ৰদেশ হিন্দী সংস্থাৰ পৰা লাভ কৰে সৌহাদ্য বঁটা। ১৯৯৬ চনত আমেৰিকাৰ ফ্লৰিডাৰ বিশ্ববিদ্যালয়ে আয়োজন কৰা “তুলসী দাস আৰু তেওঁৰ সাহিত্য কৰ্ম” শীৰ্ষক সন্মিলনত গোস্বামীয়ে লাভ কৰে আন্তৰ্জাতিক তুলসী বঁটা। ২০০১ চনত তেওঁক প্ৰদান কৰা হয় ভাৰতৰ সৰ্ব্বোচ্চ সাহিত্য সন্মান জ্ঞানপীঠ বঁটা। ২০০২ বৰ্ষত পশ্চিমবংগৰ ৰবীন্দ্ৰ ভাৰতী বিশ্ববিদ্যালয়ে তেখেতলৈ আগবঢ়ায় সন্মানীয় ডি. লিট উপাধী আৰু অসমৰ আহোম মহাসভাই “মহীয়সী জয়মতী বঁটা”। ২০০৬ চনত কোৰিয়াৰ ইণ্টাৰ নেচনেল ফেডাৰেশ্বন ফৰ ৱৰ্ল্ড পীচ নামৰ সংস্থাই “এম্বেছেদৰ অৱ পীচ” ৰূপে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰে। ২০০৮ চনত কলিকতাৰ এছিয়াটিক ছচাইটিয়ে আগবঢ়ায় “ঈশ্বৰ চন্দ্ৰ বিদ্যাসাগৰ স্বৰ্ণপদক সন্মান আৰু নেদাৰলেণ্ড চৰকাৰে আগবঢ়ায় প্ৰিন্স ক্লড বঁটা”। ২০০৯ চনত দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ে আগবঢ়ায় “প্ৰফেচাৰ অৱ এমেৰিটাছ” সন্মান। ২০১১ চনত অসম চৰকাৰৰ সৰ্ব্বোচ্চ অসামৰিক সন্মান “অসম ৰত্ন” লাভ কৰে আৰু একে বৰ্ষতে “বটবৃক্ষ” সন্মান লাভ কৰে কলিকতাৰ পৰা। মামনি ৰয়ছম গোস্বামীয়ে দেশ বিদেশৰ বঁটা পাবলৈ সক্ষম হোৱাৰ মূলতে আছিল দেশ-বিদেশ ভ্ৰমণ কৰি পোৱা অভিজ্ঞতা আৰু অধ্যয়নপুষ্ঠ জ্ঞানে তেখেতৰ সৃষ্টিৰাজিত যথেষ্ট প্ৰভাৱ

পেলাইছিল। তেখেতে কৈছিল বিভিন্ন দেশৰ গ্ৰন্থাগাৰসমূহে তেখেতক বহুত আকৰ্ষিত কৰে। দেশ-বিদেশৰ ভ্ৰমণ কালত বিভিন্ন বিষয় আৰু ভাষাৰ অধ্যয়নৰ সম্বল হিচাবে তেখেতে গ্ৰন্থাগাৰ সমূহৰ সহায় লৈছিল, মূলতে সৃষ্টিৰ বাবে বহুতো সমল গোটািবলৈ সক্ষম হৈছিল দেশ বিদেশৰ বিভিন্ন গ্ৰন্থাগাৰ সমূহৰ পৰা। ১৯৭৬ চনত তেওঁ জাপান আৰু দক্ষিণ পূব এছিয়া ভ্ৰমণ কৰিছিল। ১৯৯২ চনত ইণ্ডোনেছিয়াত আয়োজিত নৱম ৰামায়ন সন্মিলনত তেওঁ যোগদান কৰিছিল। ১৯৯৮ চনত তেওঁ স্পেইন ভ্ৰমণ কৰিছিল। ১৯৯৯ চনত আমেৰিকাৰ ফ্লৰিডা বিশ্ববিদ্যালয়ত আয়োজিত সন্মিলনত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। তদুপৰি তেওঁ বিভিন্ন সময়ত ভ্ৰমণ কৰিছিল ইউৰোপ, দক্ষিণ কোৰিয়া, মৰিচাচ, ত্ৰিনিদাদ, পাকিস্তান আদি দেশ। এনেধৰণৰ ভ্ৰমণৰ অভিজ্ঞতাই লেখিকা গৰাকীৰ জীৱনাদৰ্শ গভীৰৰ পৰা গভীৰ কৰি তুলিছিল। তেওঁ দেশ-বিদেশৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠানৰ লগত প্ৰত্যেক্ষভাৱে জড়িত আছিল। সাহিত্য একাডেমী, দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ প্ৰমুখ্য কৰি ভাৰতৰ ২২ টি অগ্ৰণী অনুষ্ঠানৰ লগত জড়িত আছিল। আনকি আলফা আৰু অসম চৰকাৰৰ আলোচনাৰ মধ্যস্থতাকাৰীৰ ভূমিকাও তেওঁ পালন কৰিছিল।

এই মানৱ দৰদী লেখিকা গৰাকীৰ সাহিত্যৰ পাতে পাতে আমি পাওঁ কেনেকৈ মানুহেই মানুহক অন্ধকাৰৰ পৰা পোহৰলৈ আনিব পাৰে, মানুহেই মানুহক নতুন জীৱন দান দিব পাৰে। তেখেতৰ সাহিত্যৰাজিত সামাজিক কু-সংস্কাৰ বোৰৰ বিৰুদ্ধে সৰল প্ৰতিবাদ কৰিছিল, নিম্ন শ্ৰেণীৰ মানুহৰ হা-হুমুনিয়াহৰ ছবি অংকিত কৰিছিল। মানৱতাবাদেই তেওঁৰ সৃষ্টিৰাজিৰ ঘাই স্থল। তেখেতে কৈছিল নাৰীবাদ মানেই মানৱতাবাদ, মানৱতাবাদৰ বাদে আমাৰ কোনো গত্যন্তৰ নাই। আচলতে ব্যক্তিগত জীৱনৰ দুখ-যাত্ৰনা এগৰাকী ব্ৰাহ্মিন বিধবা হিচাবে সমাজৰ পৰা লাভ কৰা তিক্ত অভিজ্ঞতা আৰু বিশাল ব্যক্তিত্বৰ হাত ধৰি জীৱনটো আগবঢ়াই নিওঁতে জীৱনৰ পৰা লাভ কৰা অভিজ্ঞতাই লেখিকা গৰাকীক মানুহ চিনিবলৈ শিকাইছিল। সমাজৰ ভিন্ন স্তৰৰ মানৱৰ দুখ-সুখৰ তেওঁ সমভাগী হৈছিল। এই মহীয়সী নাৰীগৰাকী মাত্ৰ ৬৯ বছৰ বয়সতে মৃত্যু হৈছিল (২০১১ চনৰ ২৯ নৱেম্বৰ) আমাৰ মাজৰ পৰা আঁতৰি গ’ল এক প্ৰতিবাদী কণ্ঠ। কঠোৰ অধ্যয়ন, অধ্যয়ন অনুৰাগী এই মহীয়সী নাৰীগৰাকীক আমি বহু উচ্চ পৰ্য্যায়ৰ সন্মান দিয়াৰ যুক্তি আছিল। কিন্তু সেইয়া আজিকোপতি হৈ নুঠিল। এক ব্যথাভৰা অভিমানেৰে আৰু পুঞ্জিভূত বেদনাৰে মৰ্মান্তিক ক্ষোভেৰে আঁতৰি গ’ল যদিও আমি তেখেতক পাহৰাটো অনুচিত হ’ব। তেখেতৰ অমৰত্ব আত্মক গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলী যাঁচিলো।

‘নামঘৰ’

ড° বিভা দত্ত

সহকাৰী অধ্যাপিকা, লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

‘নামঘৰ’ হ’ল এক ৰাজহুৱা উপাসনা স্থলী। ভাৰতবৰ্ষত বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰসাৰ আছিল যদিও সকলো স্থানতে নামঘৰ নাছিল। নামঘৰে অসমীয়া হিন্দু ধৰ্মালম্বীৰ মাজতহে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছিল। অৰ্থাৎ অসমীয়া বৈষ্ণৱসকলে ৰাজহুৱাকৈ উপাসনা কৰা স্থান হ’ল ‘নামঘৰ’।

নামঘৰক যদিও এক বিশেষ ধৰ্মপন্থাৰ উপাসনাথলী ৰূপে ধাৰণা কৰা হয় তথাপি ই ধৰ্মনিৰপেক্ষতাৰ গুণেৰে বিভূষিত। পবিত্ৰ, পৰিচ্ছন্ন অসমীয়া পোছাক পিন্ধা যিকোনো লোকে

নামঘৰত প্ৰবেশ কৰিব পাৰে। জাতি-জনজাতি, উচ্চ-নীচ, ধনী-দুখীয়া কোনো ভেদাভেদ নামঘৰে নামানে। সাম্যবাদ আছিল নামঘৰকেন্দ্ৰীক একশৰণ ভাগৱতী বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ মূলমন্ত্ৰ।

অসমীয়া সমাজ ব্যৱস্থাৰ ৰাজহুৱা ৰায়দানৰ আদালতৰূপে আখ্যায়িত কৰিব পাৰি নামঘৰক। ইয়াৰ আঁতৰোতা নামঘৰীয়া গৰাকী সূত্ৰধাৰ বা সাতোলাগৰাকী, আনকি মেধিগৰাকীৰো সমাজত বিশেষ ভূমিকা দেখা যায়। নামঘৰ যেনেদৰে সমাজ জীৱন আৰু সমাজখনৰ সংস্কৃতিক

নেতৃত্ব দিয়ে আন কোনো উপাসনা স্থলে তেনে কৰা পৰিলক্ষিত নহয়। এনে অনুষ্ঠানে ঈশ্বৰ উপাসনাই একমাত্র পথ বুলি শিক্ষা দান নকৰে। ইবিলাকে সুন্দৰ আৰু নিৰপেক্ষ সমাজ গঠনত ভূমিকা লোৱা দেখা যায়। ব্যক্তিৰ মন সুন্দৰ হয় সমাজৰ নেতৃত্বকাৰীসকল স্বাৰ্থহীন আৰু ত্যাগী হ'লে। এনে গুণৰ বাবেই নামঘৰে অনন্যতা লাভ কৰা দৃষ্টিগোচৰ হয়। ছাত্ৰ অৱস্থাতে বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ অধ্যয়নে শংকৰদেৱৰ মনত ধৰ্মৰ প্ৰতি যি পটভূমি গঢ়ি উঠিছিল সেই পটভূমিত তেওঁৰ মনত জন্ম হোৱা উপাসনা পদ্ধতিটোক বাৰ বছৰজোৰা ভ্ৰমণকালৰ অভিজ্ঞতাই বিশেষ ৰূপ দান কৰে। তদুপৰি মূল ভাগৱত অধ্যয়নে তেওঁৰ চিন্তাধাৰাক এক দৃঢ় ভেটি প্ৰদানৰ অৰিহণা যোগায়। তীৰ্থ ভ্ৰমণৰ পৰা ঘূৰি আহি এজন পৈণত পুৰুষৰ দৰে ধৰ্মচৰ্চাৰ বাবে ১৫০৯ খৃষ্টাব্দত ৬০ বছৰ বয়সত সাজি উলিয়াই 'হৰিগৃহ'। হৰিগৃহয়েই পাছলৈ 'নামঘৰ' ৰনমুনা। এনেদৰে সপ্তদশ শতিকাৰ পৰাই নামঘৰে বিকাশ লাভ কৰে। এই সময়ছোৱাতে কোচবিহাৰ, কামৰূপ, আহোম ৰাজ্য আদিত অলেখ নামঘৰ আৰু সত্ৰ গঢ়ি উঠে। গতিকে নামঘৰৰ আৰম্ভণি যে শংকৰদেৱেই কৰিছিল তাক নিসন্দেহে ক'ব পাৰি। অৱশ্যে পৰৱৰ্তী কালত সত্ৰ থাপকসকলৰ অৰিহণাৰ কথাও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। শংকৰদেৱে তেওঁৰ জীৱনকালত আশ্ৰয় লোৱা প্ৰতিটো স্থানতে একোটা নামঘৰ নিৰ্মাণ কৰি লৈছিল। তেওঁ সুন্দৰকৈ সজাই লোৱা তিনিটা হৰিগৃহ হ'ল — প্ৰথমটো টেশ্বুৱানী বা বৰদোৱাত, দ্বিতীয়টো ধুৱাহাট বেলগুৰিত আৰু তৃতীয়টো পাটবাউসীত। এনেদৰে হৰিগৃহই পাছলৈ সাংস্কৃতিক কেন্দ্ৰৰূপে গঢ়ি উঠে। ইয়াৰ বাটকটীয়া হ'ল মাধৱদেৱ। তেওঁৰেই বৰপেটাৰ কীৰ্তনঘৰক নামঘৰলৈ ৰূপান্তৰ ঘটাই জনসাধাৰণৰ মাজত সাংস্কৃতিক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ়ি তোলাৰ আৰ্হি পৰৱৰ্তী সকললৈ এৰি যায়। এনেদৰেই নামঘৰে শংকৰদেৱৰ হাতত জন্ম লোৱা সত্ৰীয়া সাংস্কৃতিক এক পৃথক স্থান লাভ কৰাত অৰিহণা যোগায়।

নামঘৰ শংকৰদেৱৰ মানৱতাবাদৰ এক উজ্জ্বল নিদৰ্শন। নামঘৰ অসমীয়া মানুহৰ সাংস্কৃতিক জীৱনত যি প্ৰভাৱ পেলাইছে সেয়া চমকপদ। ই প্ৰাৰ্থনাগৃহ, শিক্ষা কেন্দ্ৰ, আদালত, পুথিভঁৰাল, নৃত্যগীত, নাট শিল্পকলাৰ মঞ্চ আদি বিবিধ ৰূপত অনন্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। বৰ্তমানে প্ৰাপ্তবয়স্কৰ শিক্ষা কেন্দ্ৰ, কমিউনিটি বিকাশ কেন্দ্ৰ আদিৰ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰা দেখা যায়। শংকৰদেৱৰ জীৱন কালত কোনো সত্ৰ স্থাপন হোৱা নাছিল যদিও তেৱেই ইয়াৰ উদ্ভাৱক। শংকৰদেৱে বৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰৱৰ্তন কৰি অনাখৰী ব্যক্তিক জ্ঞান দিবলৈ যি প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছিল সেয়া চমকপদ।

তাৰেই ফলস্বৰূপে সৃষ্টি হৈছিল 'নামঘৰ' ৰ।

সমাজ সংস্কাৰৰ বাবে শংকৰদেৱে এক উদাৰ ধৰ্মনিৰপেক্ষ নৈতিকতা গ্ৰহণ কৰিছিল। সমাজৰ প্ৰতিজন ব্যক্তি নৈতিক দিশত সচেতন নহ'লে সামাজিক প্ৰগতি আশা কৰিব নোৱাৰি। সমাজ সংস্কাৰ সাধনৰ বাবে প্ৰত্যেক ব্যক্তিৰ সংস্কাৰ অতি প্ৰয়োজন। অৰ্থাৎ ব্যক্তি সংস্কাৰৰ জৰিয়তেই সামাজিক সংস্কাৰ হ'ব পাৰে। শংকৰদেৱে পোন্ধৰ শতিকাতে সৰ্বধৰ্মৰ প্ৰতি উদাৰ মত গ্ৰহণ কৰি 'নামঘৰ' প্ৰতিষ্ঠাৰে অস্পৃশ্যতা বৰ্জন কৰি জনসাধাৰণক একতাৰ ডোলেৰে বান্ধিবলৈ নৃত্য, গীত, ভাওনাক অৱলম্বন হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছিল।

মহাপুৰুষ শংকৰদেৱে পঞ্চদশ শতিকাতে অসমত নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰৱৰ্তনৰ উদ্দেশ্যে নৃত্য কলাৰ সহায় লয়। জাতি ধৰ্ম বিচাৰ নকৰি সহজ-সৰল জনগণক একত্ৰিত কৰিবলৈ নামঘৰৰ সৃষ্টি কৰে। তাতেই ভাওনা সংস্কৃতিৰ পাতনি মেলে। চৰিত পুথি মতে শংকৰদেৱে উনৈশ বছৰ বয়সতে তেওঁৰ জন্মস্থান বৰদোৱাত 'চিহ্নাত্ৰা' ভাওনা কৰে। 'ভাৱ' শব্দৰ পৰাই ভাওনা শব্দৰ সৃষ্টি হৈছে। আনৰ ক্ৰিয়া কলাপ, বেশ-ভূষা, চাল-চলন, কথাবাৰ্তা আদি অনুকৰণ কৰা কাৰ্যই ভাওনা। মুঠতে ভগবৎ চিন্তাত তন্ময় হৈ গোপীসকলে শ্ৰীকৃষ্ণৰ কাৰ্যকলাপ একান্ত মনে অনুকৰণ কৰি কৃষ্ণক সন্তুষ্ট কৰিব পাৰিলে তদনুৰূপ ভক্তসকলেও গভীৰ আসক্তিতে ভগবৎ লীলা অনুসৰণ কৰি ভগৱন্তৰ কৰুণা লাভৰ বাবেই ভাওনাৰ সৃষ্টি হৈছিল বুলি ভাবিবৰ থল আছে। শ্ৰীমদ্ভাগৱত পুৰাণৰ একাদশ স্কন্ধত ভগৱন্তই উদ্ধৱক ভগবৎ সাধনাৰ কেইবাটাও উপায়ৰ কথা কৈছে। তাৰ ভিতৰত অভিনয়কো অন্যতম গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি কৈছে —

“উপগায়ন গৃহণ নৃত্যন কৰ্মান্যভিনয়ম মম।

মৎ কথাঃশ্ৰাৱয়ন শৃশ্বন মুহুৰ্তং ক্ষণিকো ভবেৎ।”

অৰ্থাৎ ভগৱন্তই কৈছে মোৰ কথা কীৰ্তন কৰিব বা গাব, নাম উচ্চাৰণ বা নৃত্য কৰিব, মোৰ কথা শুনিব আৰু আনকো শুনাব। এনে কাৰ্য কৰি ব্যগ্ৰতা নোহোৱাকৈ মোৰ লগত একাত্ম হ'ব। গতিকে ভগৱন্তৰ প্ৰতি ঐকান্তিক ভক্তি প্ৰকাশৰ উপায় হিচাপে শ্ৰৱণ, কীৰ্তন নৰ্তনৰ লগতে অভিনয়ৰ কথা ভগৱন্তই স্পষ্টকৈ প্ৰকাশ কৰিছে। এনে তাত্ত্বিক দৰ্শন সৰোগত কৰিয়ে পৰৱৰ্তী কালত অসমৰ বৈষ্ণৱ সমাজে ভাওনা পৰম্পৰাক জীয়াই ৰাখিলে। গুৰুজনাই প্ৰথমে কপিলীপৰীয়া কুমাৰৰ দ্বাৰা খোল নিৰ্মাণ কৰাই এচাম লোকক সুশিক্ষিত কৰি তাৰ বাদন শৈলী,

গীত-মাত শিকালে, নটুৱা সূত্ৰধাৰ আদিকে নাচিবলৈ শিকাই প্ৰয়োজনীয় আহৰ্ষ, ছোমুখা তৈয়াৰ কৰি, ছোঘৰ, বঙ্গশালা নিৰ্মাণ কৰাই তুলপাতত সাত বৈকুণ্ঠৰ চিত্ৰ অঙ্কন কৰি ৰাতি পৰ্যাপ্ত পোহৰৰ বাবে আঁৰিয়া, অগ্নিগড়,ভোটা মহতা আদি প্ৰস্তুত কৰি লৈ সিবিলাক বঙ্গশালত অৰ্থাৎ নামঘৰৰ যথাস্থানত স্থাপন কৰি চিহ্নযাত্ৰাৰ ভাওনা কৰালে। চিহ্নযাত্ৰাৰ পিছত শংকৰদেৱে প্ৰত্নীপ্ৰসাদ, কালিয়দমন, ৰুক্মিনীহৰণ, পাৰিজাত হৰণ আৰু ৰামবিজয় ৰচনা কৰি ভাওনা কৰোৱায়। শংকৰদেৱে প্ৰবৰ্তন কৰা ধাৰাকে অটুট ৰাখি মাধৱদেৱে ‘অৰ্জুন ভঞ্জন’ নাট আৰু বুৰুয়াসমূহ ৰচনা কৰে। বুৰুয়াসমূহ সাধাৰণতে দিনৰ ভাগত অভিনয় হোৱাৰ বাবে ইয়াক দিন ভাওনা বোলা হয়। মাধৱদেৱৰ এই ৰচনাসমূহ তেওঁতে সীমাবদ্ধ থাকিল যদিও কিন্তু দিন ভাওনা কৰাৰ পৰম্পৰা এটা বৰ্তমানেও পৰিলক্ষিত হয়। আজিৰ দিনটো নামঘৰত অনুষ্ঠিত বৰসবাহ, সন্ত-মহন্তৰ তিথি, জন্মাষ্টমী, ফাকুৱা আদিত ভাওনা কৰাৰ পৰম্পৰা নুই কৰিব নোৱাৰি। তদুপৰি সত্ৰসমূহৰ সত্ৰাধিকাৰৰ অভিষেক অনুষ্ঠানত এখনি ৰচিত নাটৰ ভাওনা কৰাৰ এটি পৰম্পৰা স্থাপন হোৱাত এখন সত্ৰত যিমানজন সত্ৰাধিকাৰ হৈছিল, এখনকৈ হ’লেও সিমানখন নাটৰো সৃষ্টি হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। কেৱল সত্ৰতে নহয় গাঁৱে ভূঞা নামঘৰে নামঘৰে এনে নাটৰ অভিনয় হ’বলৈ ধৰাত ভাওনাৰ সমাদৰ বাঢ়ি যায়। প্ৰথমে নামঘৰতে পাতনি মেলা ভাওনা সংস্কৃতি এক পৃথক পৰম্পৰাৰে গঢ়ি উঠে। দৃষ্টান্তস্বৰূপে একৈশখনীয়া ৰভাত একে সময়তে অনুষ্ঠিত হোৱা ‘হাজাৰী ভাওনা’ জামুগুৰিত হোৱা ‘বাৰে চহৰীয়া ভাওনা’ আদিৰ কথা ক’ব পাৰি। ভাওনা সংস্কৃতি আৰু নামঘৰৰ এক অভিন্ন সম্পৰ্ক। আজিৰ দিনটো নামঘৰক আঁতৰাই থৈ ভাওনাৰ কথা কল্পনা কৰিব নোৱাৰি। ইয়াৰ মাজেৰে যাদ্ৰিক সভ্যতাটো যেন জনসাধাৰণৰ মাজত সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ সাত্ৰিক ভাৱনা কিছু পৰিমাণে ধৰি ৰাখিবলৈ সক্ষম হৈছে গাঁৱে ভূৱে চহৰে নগৰে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা নামঘৰ সংস্কৃতিয়ে।

সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ অন্যতম সম্পদ হ’ল নৃত্য গীতসমূহ। ওজাপালিৰ নৃত্য, সূত্ৰধাৰী নৃত্য, নাটৰ মাজত থকা নৃত্যসমূহে সত্ৰীয়া সংস্কৃতিত বিশেষ ভূমিকা লাভ কৰা দেখা যায়। তদুপৰি বৰগীতকে আদি কৰি চৈধ্যপ্ৰসঙ্গৰ গীতসমূহে সত্ৰীয়া সংস্কৃতিক বিশ্বায়নলৈ গতি কৰাত সহায় কৰিছে। এই গীত নৃত্যসমূহৰ উদ্ভৱ স্থলী যেনেকৈ ‘নামঘৰ’ আছিল বৰ্তমানেও ই একে ৰূপতে

সমাদৃত। অৱশ্যে বৰ্তমান অঞ্চল বিশেষে দুই এখন সত্ৰীয়া বিদ্যালয় স্থাপন হোৱা দৃষ্টিগোচৰ হয়। এনে বিদ্যালয়সমূহেও সত্ৰ সংস্কৃতিক পূৰ্ণাঙ্গ ৰূপ দিবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰা দেখা যায়।

অসমীয়া গীতি সাহিত্যত আটাইতকৈ উচ্চ আসন লাভ কৰি আছে বৈষ্ণৱ ধৰ্মীয় গীত মাতে। অসমৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মীয় গীত মাতসমূহক সত্ৰীয়া সঙ্গীত আখ্যা দিয়া হয়। এই সত্ৰীয়া সঙ্গীতক দুটা শ্ৰেণীত ভাগ কৰা হৈছে — শাস্ত্ৰীয় পৰ্যায়ৰ আৰু লঘু পৰ্যায়ৰ।

শাস্ত্ৰীয় বিধৰ ভিতৰত বৰগীত আৰু নাট বা অঙ্কৰ গীতসমূহ ধৰিব পাৰি। লঘু পৰ্যায়ৰ ভিতৰত কণ্ঠ সংগীত হিচাপে দিহানাৰ স্থান সকলোতকৈ ওপৰত। পুৰুষ আৰু মহিলা উভয়েই এই দিহা গায়। পুৰুষে গোৱা দিহাৰ প্ৰকাৰ আৰু উপলক্ষৰ সংখ্যা অধিক। কেতিয়াবা বৰগীত, নাটৰ গীত, কীৰ্তন, নামঘোষা আদিও দিহা হিচাপে গোৱাৰ উদাহৰণ নথকা নহয়। লঘু পৰ্যায়ৰ গীতসমূহৰ ভিতৰত আন কিছুমান হ’ল — থিয় নাম, গুৰু আদৰা নাম, পিণ্ডদানৰ নাম, হিৰা নাম, উঠা নাম, বংশাৱলীৰ নাম, চৈধ্য প্ৰসঙ্গৰ অন্তৰ্ভুক্ত সুৰতাল সম্বলিত নাম আদিয়ে প্ৰধান। এই বিলাকৰ ভিতৰত দিহা নামৰ সমাদৰ বৰ্তমান সমাজত সৰ্বাধিক। সকলো নামঘৰতে দিহা নামৰ চৰ্চা দৃষ্টিগোচৰ হয়। বিশেষকৈ জেঠ আৰু ভাদ মাহত গাঁৱে, চহৰে সকলো নামঘৰতে দিহা নাম মুখৰিত হৈ উঠে। বিশেষকৈ ভাদ মাহত বিভিন্ন তিথিসমূহ উদ্‌যাপনৰ সময়ত দিহা নামে গোপিনীসকলক উল্লাহিত কৰা দেখা যায়। তদুপৰি বৰ্তমান বিদ্যালয় মহাবিদ্যালয় আদিত শংকৰদেৱৰ জন্মাৎসৱ অৰ্থাৎ শংকৰদেৱৰ তিথি পালন কৰা হয়। ইয়াৰ লগত সঙ্গতি ৰাখি দিহা নামৰ প্ৰতিযোগিতা আয়োজন কৰি বিদ্যালয়ৰ প্ৰেক্ষাগৃহক এদিনীয়াকৈ হ’লেও নামঘৰলৈ ৰূপান্তৰ কৰা যেন পৰিলক্ষিত হয়।

অসমীয়া সংস্কৃতিত নামঘৰৰ ভূমিকাৰ কথা কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰি। অন্যহাতে সমাজ ব্যৱস্থাত গা-কৰি উঠা মিথ্যাচাৰ আৰু দুৰ্নীতিসমূহে বৰ্তমানতকৈও উচ্চ শিখৰলৈ ধাৰমান হোৱাৰ সম্ভাৱনাই বেছি। নামঘৰে বহন কৰি ফুৰা নৈতিক সংস্কৃতি তথা সাত্ৰিকতাই সমাজ ব্যৱস্থাক নৈতিকতা বশীভূত কৰি ৰখাৰ সম্ভাৱনাই অধিক।

মূলা গাভৰুৰ ত্যাগ আৰু দেশপ্ৰেম

জেছমিনা খাতুন

প্ৰথম যান্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

ভাৰতৰ ইতিহাসৰ পাত লুটিয়াই চালে আমি দেখিবলৈ পাম সেই সময়ৰ নাৰীসকলৰ অভূতপূৰ্ব সাহস আৰু ধৈৰ্যৰ পৰিচয়। এখন দেশ, এটা জাতিৰ বিভিন্ন দিশৰ অগ্ৰগতিৰ বাবে একোগৰাকী নাৰীৰ অতুলনীয় অৱদান আছে। আহোম ৰাজত্ব কালতো বহুকেই গৰাকী সাহসী আৰু মহীয়সী নাৰীৰ সাহসীকতাই ইতিহাস ৰচনা কৰি গৈছে। এই বীৰাঙ্গনাসকলে স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ বাবে হাঁহিমুখে মৃত্যুবৰণ কৰিছে। তেনে এগৰাকী বীৰাঙ্গনা হৈছে মূলাগাভৰু।

মূলাগাভৰু এগৰাকী আহোম কুঁৱৰী আৰু এগৰাকী মহীয়সী আহোম যুজাৰু। যি আহোম সৈন্য সেনাৰ মুখ্য আছিল। মোগল সৈন্যৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দি যুদ্ধক্ষেত্ৰত মৃত্যুবৰণ কৰা মূলাগাভৰু কেৱল ফ্ৰা-চ্যেং-মৌঙ বৰগোঁহাইৰ পত্নীয়েই নাছিল তেওঁ এগৰাকী শক্তিশালী অসমীয়া নাৰী।

মুলাগাভৰুৱে মোগল আক্ৰমণকাৰী সেনাৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দি সাহসৰ পৰিচয় দিছিল। ১৫২৮ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পৰা ১৫৩২ খ্ৰীষ্টাব্দলৈ চাৰি বছৰত মোগল সেনাই দুবাৰকৈ অসম আক্ৰমণ কৰিছিল। ১৫২৭ খ্ৰীষ্টাব্দত স্বামীৰ মৃত্যুৰ পাছত পাঁচ বছৰ মুলাগাভৰুৱে যুদ্ধৰ কৌশল আয়ত্ত কৰিছিল। ১৫৩২ চনৰ মোগল সকলৰ অসম আক্ৰমণ কৰোতে মুলাগাভৰুৱে যুঁজ দিবলৈ গৈছিল। মুলাগাভৰুক যুদ্ধত যুঁজ দিয়া দেখি আহোম সৈন্য উৎসাহিত হৈ আহোমৰ জয় ধ্বনিৰে শত্ৰু সৈন্যৰ ওপৰত জপিয়াই পৰিছিল।

কিন্তু অতি পৰিতাপৰ বিষয় যে বীৰাঙ্গনা মুলাগাভৰুৰ সাহস, পতিভক্তি, তথা দেশ প্ৰেমৰ কথা আজি যিদৰে প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ হ'ব লাগিছিল তেনেদৰে হোৱা পৰিলক্ষিত হোৱা নাই। সেই প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ আজি হয়তো শ্লোগানতে আৱদ্ধ আছে।

অসম দেশ ৰক্ষা কৰিবলৈ মুলাগাভৰুৱে নিজৰ হাতত হেংদাঙ তুলি লৈ অসমীয়া নাৰীৰ কালজয়ী বীৰত্ব প্ৰদৰ্শন কৰি তুৰ্বকৰ অস্ত্ৰঘাতত মৃত্যুবৰণ কৰিছিল।

যুদ্ধক্ষেত্ৰত প্ৰাণত্যাগ কৰা বীৰাঙ্গনা মুলাগাভৰুৰ জীৱনাদৰ্শ, বলিষ্ঠ ভূমিকা, আৰু ত্যাগক গভীৰ শ্ৰদ্ধা আৰু উচিত মৰ্যাদাৰে সুঁৱৰি ২০১৩ চনৰ পৰা ক্ৰমাগতভাৱে ঐতিহ্যমণ্ডিত সোনাৰী নগৰত অনুষ্ঠিত কৰি আহিছে “বীৰাঙ্গনা মুলাগাভৰু স্মৃতি দিৱস আৰু বঁটা প্ৰদান অনুষ্ঠান”। অসমৰ সমাজ জীৱন, শিক্ষা, সাহিত্য আৰু নাৰীৰ উত্তৰণৰ বাবে বিশেষ অৱদান আগবঢ়োৱা বৰেণ্য নাৰী প্ৰয়াত চিত্ৰলতা ফুকন, বীৰুৱালা ৰাভা, নিৰুপমা বৰগোহাঞি, ড° অমিয়া গুহ, ড° সুখবৰুৱা অসমৰ বিশিষ্ট সংগীত শিল্পী, সুকণ্ঠী গায়িকা দিপালী বৰঠাকুৰক, বিশিষ্ট অভিনেত্ৰী মৃদুলা বৰুৱাক ইতিমধ্যে বীৰাঙ্গনা মুলাগাভৰু বঁটা প্ৰদান কৰা হৈছে।

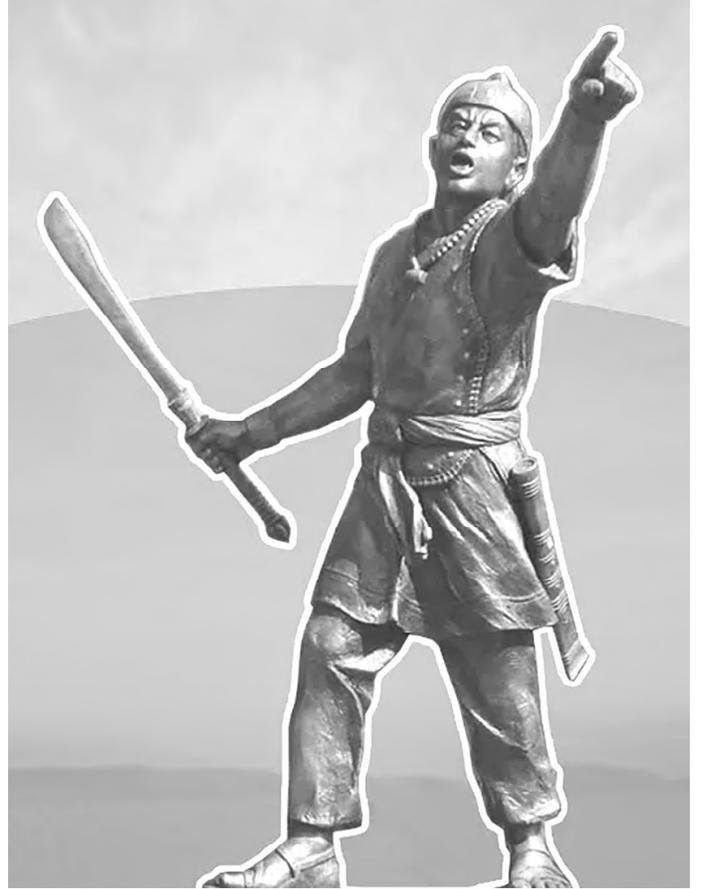
দেশ মাতৃৰ দুৰ্যোগৰ সময়ত দেশ আৰু জাতিৰ স্বাৰ্থত নাৰী সেনানী গঠন কৰি নিজেই নেতৃত্ব দি ষোড়শ শতিকাতেই নাৰী শক্তিক জাগ্ৰত কৰি মুলাগাভৰুৱে নিজৰ নাম ইতিহাসৰ পাতত সোণালী আখৰেৰে লিখি থৈ গৈছে। আশা কৰিছো এইগৰাকী মহিয়সী নাৰীৰ অদম্য সাহস তথা জীৱন আদৰ্শক বিশ্বৰ প্ৰেক্ষাপটত তুলি ধৰিবলৈ সমাজ থকা চৰকাৰেও যেন উচিত পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব। উঠি অহা প্ৰজন্মই মুলাগাভৰুৰ লগতে দেশ আৰু জাতিৰ হকে আত্মবলিদান দিয়া বীৰ-বীৰাঙ্গনাক মহান আদৰ্শ হিচাপে গ্ৰহণ কৰি আগবাঢ়ি যাওক।

লাচিত বৰফুকনৰ দেশপ্ৰেম

লিপিকা বৰুৱা
পঞ্চম বান্ধাসিক, অসমীয়া বিভাগ

আৰম্ভণি :

অসম বুৰঞ্জী অন্যতম চৰিত্ৰ বীৰ লাচিত বৰফুকন। বীৰ লাচিত বৰফুকন অপৰাজেয় ব্যক্তিত্ব, সাহস আৰু সংগ্ৰামী সত্ত্বাক প্ৰতিজন অসমীয়াই হৃদয়ঙ্গম কৰে আৰু দেশ প্ৰেমৰ জাতীয় চেতনা উদ্বুদ্ধ কৰি দেশ প্ৰেম ভাব জগাই তোলে। বৰফুকনদেৱৰ দৃঢ়-নিঃস্বার্থ আৰু দূৰদৰ্শী নেতৃত্বই সোঁৱৰাই থাকে অসমীয়া জাতিৰ প্ৰবল পৰাক্ৰমৰ কথা। লাচিত বৰফুকনক বাদ দি অসমীয়া জাতিৰ সাহস আৰু বীৰত্ব কথা কল্পনাই কৰিব নোৱাৰি। এক কথাত অসমীয়া আবেগ, অসমীয়া স্বাভিমান হ'ল বীৰ লাচিত বৰফুকন। লাচিত বৰফুকন আছিল অসমৰ আহোম সাম্ৰাজ্যৰ এজন ফুকনলুং। ঐতিহাসিক আহোম মোগলৰ শৰাইঘাট যুদ্ধৰ মূল নেতৃত্ব ল'ব লগা হৈছিল লাচিত বৰফুকনে। মোগলৰ বিৰুদ্ধে লাচিত বৰফুকনৰ যুদ্ধ পৰিচালনাৰ কাহিনীত যি জাতীয় দায়বদ্ধতা, নিয়মানুৱৰ্তিতা আৰু একমুখী কাৰ্যপন্থাৰ উদাহৰণ পোৱা যায়, অসমৰ ইতিহাসৰ তেনে আন উদাহৰণ সততে পোৱা নাযায়। শৰাইঘাটৰ যুদ্ধৰ লাচিতো দেখুওৱা বিক্ৰমৰ ফল

স্বৰূপে অসমৰ বুৰঞ্জীত তেখেতৰ নাম জিলিকি আছে।

জন্ম আৰু বংশ পৰিচয় :

লাচিত বৰফুকনৰ জন্ম ১৬২২ খ্ৰীষ্টাব্দৰ ২৪ নবেম্বৰ তাৰিখে আহোম ৰাজধানী গড়গাঁৱৰ ওচৰে-পাজৰে হৈছিল বুলি কোৱা হয়। তেখেতৰ পিতৃৰ নাম আছিল নেচাংগ মোমাই তামুলী বৰুৱা আৰু মাতৃৰ নাম আছিল নাগেশ্বৰী আইদেউ। তেওঁলোকৰ কনিষ্ঠ সন্তান আছিল লাচিত বৰফুকন। লাচিত বৰফুকনৰ পিতৃ মোমাই তামুলী বৰুৱা আছিল আহোম ৰাজ্যৰ প্ৰথমজন বৰবৰুৱা তথা পাইক প্ৰথাৰ প্ৰৱৰ্তক। ৬০০ বছৰীয়া ইতিহাস বিজড়িত পৰাক্ৰমী জাতি আহোম সকলৰ এটা বিখ্যাত ফৈদে লুখুৰাখন ফৈদেৰ লান-ফিমা বংশৰ ব্যক্তি আছিল লাচিত বৰফুকন। সাত ৰাজ সামৰি এক ৰাজ কৰা চাওলুং চুকাফাৰ লগতে অসমলৈ আহিছিল লাচিত বৰফুকনৰ পূৰ্বপুৰুষ।

শিক্ষা গ্ৰহণ :

শিশু অৱস্থাৰ পৰাই সততা, কৰ্তব্যনিষ্ঠা, নিয়মানুৱৰ্তিতা আৰু স্পষ্টবাদিতা আদিৰ গুণৰ অধিকাৰী লাচিত বৰফুকনে পোন প্ৰথমে নিজৰ বাস গৃহতে প্ৰাৰম্ভিক শিক্ষা আৰম্ভ কৰিছিল। ৰাজকীয় পৰিয়ালত জন্মগ্ৰহণ কৰাৰ বাবে লাচিত বৰফুকনে সামৰিক আৰু অসামৰিক দুয়োবিধ শিক্ষা আয়ত্ব কৰিবলগীয়া হৈছিল। লাচিত বৰফুকনক তেওঁৰ পিতৃয়ে উপযুক্ত শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰি তুলিবলৈ ঘৰুৱা শিক্ষক নিয়োগ কৰি আহোম শাস্ত্ৰ, হিন্দু ধৰ্মনীতি, অৰ্থশাস্ত্ৰ আদি বিষয়ত শিক্ষা প্ৰদান কৰিছিল। লাচিত বৰফুকনৰ পিতৃ আহোম ৰজাৰ বৰুৱা পদত অধিষ্ঠিত থকাৰ বাবে লাচিত বৰফুকনে সৰুৰে পৰা পিতৃৰ কাম-কাজ তথা বিভিন্ন ডা-ডাঙৰীয়াৰ সৈতে হোৱা ৰাজনৈতিক, সামাজিক আৰু অৰ্থনৈতিক আদি বিষয়ৰ জ্ঞান আহৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱাৰ সমান্তৰালকৈ অস্ত্ৰচালনাৰ লগতে অন্যান্য সামৰিক শিক্ষাও গ্ৰহণ কৰিছিল।

কৰ্মজীৱন :

লাচিত বৰফুকনে নিজৰ দক্ষতাৰ বলত ৰজাঘৰত নিযুক্তি লাভ কৰিছিল। প্ৰথম অৱস্থাত ৰাজমন্ত্ৰী ডাঙৰীয়াই 'হাঁচতি ধৰা তামুলী' হিচাপে লাচিতক নিযুক্তি দিয়ে। ইয়াৰ পিছতে কিছুদিনৰ বাবে 'ঘোঁৰা বৰুৱা' পদবী তেওঁ লাভ কৰে। লাচিত বৰফুকন এই পদবীত থকাৰ সময়ত ৰজাৰ ঘোঁৰাশালৰ ভালেমান ঘোঁৰাক তত্ত্বাৱধান কৰি সেইবোৰক প্ৰশিক্ষণ দিছিল। ইয়াৰ পিছতে 'দৌলীয়া বৰুৱা' আৰু 'শিমলুগুৰীয়া ফুকন'ৰ পদত নিযুক্তি লাভ কৰে। সেই সময়তে মিৰজুমলাই অসম আক্ৰমণ কৰাত লাচিতে দিখৌমুখত শত্ৰুসৈন্যৰ লগত যুদ্ধ কৰিছিল আৰু নিজৰ দক্ষতা

দেখুৱাব পাৰিছিল। যাৰ বাবে চক্ৰধ্বজ সিংহই লাচিত বৰফুকনৰ নিষ্ঠাৰূপতা, সাহসিকতা আৰু আত্মমৰ্যদাবোধৰ প্ৰমাণ চাই মৰ্যাদা অনুসৰি আনুষ্ঠানিকভাৱে আহোম ৰাজ্যৰ প্ৰধান সেনাপতি আৰু বৰফুকন পদৰ নিযুক্ত হোৱালৈকে এই দীঘলীয়া সময়ছোৱাই লাচিত বৰফুকনৰ একাগ্ৰতা, কৰ্মস্পৃহা, কৰ্তব্যনিষ্ঠা সাহসিকতাক প্ৰতিফলিত কৰে।

মোগলৰ সৈতে যুদ্ধ আৰু ভূমিকা :

স্বৰ্গদেউ জয়ধ্বজ সিংহৰ ৰাজত্ব কালত ১৬৬২ খ্ৰীষ্টাব্দত মোগল সম্ৰাট ঔৰংজেৰৰ সেনাবাহিনীয়ে মীৰজুমলাৰ নেতৃত্বত অসম আক্ৰমণ কৰি আহোম ৰাজ্যক কৰতীয়া ৰাজ্য হিচাপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছিল। জয়ধ্বজ সিংহই সেই সময়ত অসমৰ স্বাধীনতা ঘূৰাই আনিবলৈ আহোপুৰুষাৰ্থ কৰিছিল যদিও সফল হ'ব পৰা নাছিল। স্বৰ্গদেউ জয়ধ্বজ সিংহৰ মৃত্যুৰ পাছত স্বৰ্গদেউ চক্ৰধ্বজ সিংহই অতীতৰ গৌৰৱ উদ্ধাৰ কৰিবৰ বাবে প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছিল। এই বাবে এজন যোগ্য সেনাপতিৰ সন্ধান কৰি লাচিত বৰফুকনক সেনাপতিৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰিছিল।

লাচিত বৰফুকনে সেনাপতিৰ দায়িত্ব লৈয়েই দেশৰ সৈন্যসকলক সংগঠিত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। ইয়াৰ পৰৱৰ্তী সময়ত ১৬৬৭ খ্ৰীষ্টাব্দত লাচিত বৰফুকনে নেতৃত্ব লৈ গুৱাহাটী উদ্ধাৰৰ প্ৰচেষ্টা চলাই মোগলসকলক আক্ৰমণ কৰে। এই আক্ৰমণত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ আৰু দক্ষিণ দুয়োপাৰেই আহোম সৈন্যই বিজয়ধ্বজা উৰুৱাই আৰু আহোম সৈন্যই ইটাখুলি আৰু গুৱাহাটী দুৰ্গ অধিকাৰ কৰে ১৬৬৭ খ্ৰীষ্টাব্দৰ ২ নবেম্বৰ দিনা মাজনিশা। এই আক্ৰমণত বহু সংখ্যক মোগল সৈন্যই প্ৰাণ আহুতি দিয়ে। অন্যহাতে মিৰজুমলাই ১৬৬২ খ্ৰীষ্টাব্দত বন্দী কৰি নিয়া ভালেমান অসমীয়া সৈন্যক লাচিত বৰফুকনে উদ্ধাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। কিন্তু ১৬৬৯ খ্ৰীষ্টাব্দৰ ফেব্ৰুৱাৰীত অসম আক্ৰমণ কৰিবলৈ ৰামসিংহৰ নেতৃত্বত মোগল সৈন্যবাহিনীৰ অসমলৈ আগমন ঘটে। মোগলসকলৰ লগতে ৰণত পৰিবলৈ সেই সময়ত আহোম সেনা সম্পূৰ্ণ ৰূপে প্ৰস্তুত হোৱা নাছিল যদিও লাচিত বৰফুকনে বুদ্ধিৰে সম্ভাব্য বিপদৰ সন্মুখীন হ'বলৈ প্ৰস্তুত হৈছিল। ১৯৬৯ খ্ৰীষ্টাব্দত সংঘটিত হৈছিল আহোম আৰু মোগল সকলৰ মাজত আলাবৈৰণ। এই যুদ্ধত একেদিনাই আহোমৰ দহ হাজাৰ সৈন্যই প্ৰাণ আহুতি দিছিল। এই সময়ত লাচিত বৰফুকন মুহূৰ্তৰ বাবে বিচলিত হ'লেও ভাগৰি পৰা নাছিল।

আলাবৈৰণত মোগলে জয়লাভ কৰি গুৱাহাটী দখল কৰাৰ পিছত পুনৰ এক ভয়ংকৰ অসম আক্ৰমণৰ বাবে মোগল

সম্রাট ঔৰংজেৰৰ নিৰ্দেশত ৰামসিংহৰ নেতৃত্বত মোগল সেনাপতি লাচিত বৰফুকন শাৰীৰিকভাৱে সুস্থ নাছিল। তেনেদৰেই তেওঁ ৰুগীয়া শৰীৰেই যুদ্ধৰ বাবে সাজু হ'ল আৰু বাকী সেনাবাহিনীক সাজু কৰাত উঠি-পৰি লাগিল। ১৬৭১ খ্ৰীষ্টাব্দৰ মাৰ্চ মাহত শৰাইঘাটত মোগল আৰু আহোমৰ মাজত তয়াময়া ৰণ হয়। লাচিত বৰফুকনৰ বিচক্ষণ ৰণকৌশল আৰু শক্তিশালী নেতৃত্বৰ বলত তুলনামূলকভাৱে কম শক্তিৰ আহোম সেনাই শক্তিশালী মোগলক নৌকা যুদ্ধ কৰিবলৈ বাধ্য কৰোৱায় আৰু আক্ৰমণকাৰী মোগল সেনাক সম্পূৰ্ণৰূপে পৰাস্ত কৰিবলৈ সক্ষম হয়। যি অসম বুৰঞ্জীত শৰাইঘাটৰ ৰণ নামেৰে প্ৰসিদ্ধ। শৰাইঘাটৰ যুদ্ধত লাচিত বৰফুকনৰ দেশপ্ৰেম, সাহস, পৰিশ্ৰম, বুদ্ধি, সততা, কৰ্মনিষ্ঠা আৰু নিৰ্ভীকতাৰ পৰিচয় পোৱা যায়।

লাচিতৰ দেশপ্ৰেম :

লাচিত বৰফুকনে মোগলৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধৰ প্ৰস্তুতি চলোৱাৰ সময়ত তেওঁ মোগলক ভেটা দিবৰ বাবে একেৰাতিৰ ভিতৰতে আমিনগাঁৱৰ ওচৰত গড় বান্ধিবলৈ সৈন্য সকলক আদেশ দিছিল আৰু সেই কামৰ তত্ত্বাৱধানৰ মূল দায়িত্ব তেওঁ মোমায়েকৰ হাতত অৰ্পণ কৰিছিল। লাচিত বৰফুকনে শেষৰাতি কাম চাবলৈ আহি দেখে যে কামবোৰ আগবঢ়া নাই। মোমায়েকক তাৰ উত্তৰ বিচৰাত সৈন্যসকল ভাগৰুৱা হৈ পৰিছে বুলি অজুহাত দেখুৱাইছিল। মোমায়েকৰ দায়িত্বহীনতাৰ বাবেই গড়টোৰ কাম বহুত পিছপৰি থকাত লাচিত খঙত অগ্নিশৰ্মা হৈ হেংদাঙেৰে “দেশতকৈ মোমাই ডাঙৰ নহয়” বুলি ধৰা উগ্ৰমূৰ্তি দেখি গড়ৰ কাম কৰা লোক সকলে বৰ ভয় খালে আৰু অপৰিসীম পৰিশ্ৰম কৰি ৰাতিটোৰ ভিতৰতে গড়ৰ কাম সম্পূৰ্ণ কৰি তুলিলে। সেই গড়টোক এতিয়া ‘মোমাই কটা গড়’ নামেৰে জনা যায়। তদুপৰি ‘দেশতকৈ মোমাই ডাঙৰ নহয়’ বুলি কোৱা কথাষাৰ এতিয়াও

শ্ৰেষ্ঠ দেশপ্ৰেমমূলক বাক্য বুলি গণ্য কৰা হয়। লাচিত বৰফুকনৰ দেশপ্ৰেম আৰু কৰ্তব্যনিষ্ঠাৰ এইটো এটা বিৰল উদাহৰণ।

মৃত্যু :

লাচিত বৰফুকনৰ শৰাইঘাটৰ যুদ্ধৰ সময়ত তেওঁ ভীষণ জ্বৰ উঠি আছিল আৰু নৰিয়া দেহাৰে তেওঁ যুদ্ধ কৰিছিল। লাচিত বৰফুকনে নিজৰ বীৰত্ব আৰু সাহস প্ৰদৰ্শন কৰি শৰাইঘাট যুদ্ধত জয়লাভ কৰা কিছুদিনৰ পিছতেই এইগৰাকী অসমীয়া বীৰে ১৬৭২ খ্ৰীষ্টাব্দৰ ২৫ এপ্ৰিল তাৰিখে নৰিয়াত পৰি মৃত্যুবৰণ কৰে। এই মহান বীৰজনক যোৰহাটৰ হোলোঙোপাৰত মৈদাম দিয়া হয়।

বীৰত্বৰ সন্মান :

১৯৮৯ চনৰ ২৪ নৱেম্বৰৰ দিনা গুৱাহাটীৰ জালুকবাৰীত লাচিতৰ এক প্ৰতিমূৰ্ত্তি স্থাপন কৰা হয়। তেতিয়াৰে পৰা এই মহান বীৰজনৰ প্ৰতি সন্মান জনাই প্ৰতি বছৰে ২৪ নৱেম্বৰৰ দিনটো এইজনা মহান পুৰুষৰ বীৰত্ব আৰু শৰাইঘাটৰ যুদ্ধত অসমীয়া সেনাৰ বিজয়ৰ স্মৃতিত তেওঁৰ জন্মদিনটো “লাচিত দিবস” হিচাপে উদ্‌যাপন কৰা হয়।

সামৰণি :

অসম তথা অসমীয়া বাবে এটা চিৰসেউজ সত্ৰা হ'ল লাচিত বৰফুকন। লাচিত বৰফুকনৰ দৰে এজন বীৰৰ ইতিহাসেৰে সমৃদ্ধ অসমীয়া জাতি। লাচিত বৰফুকনৰ বীৰত্ব সমগ্ৰ জাতিৰ বাবে আদৰ্শ তথা অনুপ্ৰেৰণা উৎস। লাচিত বৰফুকনৰ দৃঢ়, নিঃস্বার্থ, দূৰদৰ্শী ব্যক্তিৰ নেতৃত্বই অসমীয়া সমাজত সূচনা কৰিছিল যুগান্তকাৰী পৰিৱৰ্তন। অসমীয়া জাতি জীয়াই থকালৈকে লাচিত বৰফুকনৰ জাতীয়তাবোধ, দেশপ্ৰেম সদায় অসমীয়াৰ তেজত প্ৰবাহিত হৈ ৰ'ব।

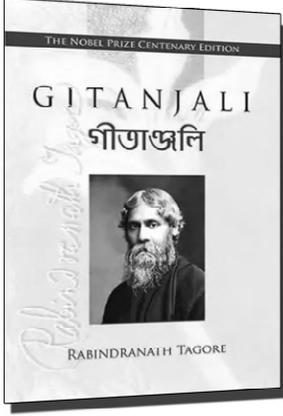
কবি গুৰু ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ

নবীন নাথ
প্ৰথম ষাণ্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ ভাৰতৰ অন্যতম আদৰৰ নৱজাগৰণৰ ব্যক্তিত্ব, যিয়ে আমাক বিশ্বৰ সাহিত্যিক মানচিত্ৰত স্থান দিছে। তেওঁ আছিল এজন কবিৰ কবি আৰু কেৱল আধুনিক ভাৰতীয় সাহিত্যই নহয় আধুনিক ভাৰতীয় মনৰো নিৰ্মাতা। ঠাকুৰ আছিল এক অনন্য মনোভাৱৰ ব্যক্তি আৰু এজন মহান কবি, গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক, নাট্যকাৰ, ৰচনাকাৰ, চিত্ৰশিল্পী, গীতৰ সুৰকাৰ। সামাজিক, ৰাজনৈতিক, ধৰ্মীয় আৰু নান্দনিক চিন্তাবিদ। মহাত্মা গান্ধীয়ে তেওঁক 'গ্ৰেট চেণ্টিনেল' বুলি অভিহিত কৰিছিল। লগতে তেওঁ বিশ্ব কবি, কবি গুৰু আৰু গুৰুদেৱ হিচাপেও তেওঁ খ্যাতি লাভ কৰিছিল।

ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ জন্ম হৈছিল ১৮৬১ চনৰ ৬ মে'ত কলিকতাৰ জোৰাসাঁকোৰ এটা ধনী যৌথ পৰিয়ালত। তেওঁৰ পিতৃ মহৰ্ষি দেবেন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ ধৰ্ম সংস্কাৰক, পণ্ডিত, ব্ৰহ্ম সমাজৰ নেতা আছিল আৰু মাতৃৰ নাম আছিল সাৰদা দেৱী। পোন্ধৰটা সন্তানৰ ভিতৰত তেওঁ আছিল চৈধ্য নম্বৰ। সৰুতে মাকৰ মৃত্যুৰ পিছৰে পৰা শৈশৱৰ বেছিভাগ সময় তেওঁ ঘৰত লগুৱা ৰ লগত কটায়। তেওঁৰ ঘৰখন আছিল সাহিত্য আৰু নাট্যৰ কেন্দ্ৰবিন্দু। ১৮৮৩ চনত ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰে মৃণালিনী দেৱী ৰায়চৌধুৰীৰ সৈতে বিবাহপাশত আৱদ্ধ হয়। তেওঁৰ দুজন পুত্ৰ আৰু তিনিগৰাকী কন্যা সন্তান আছিল।

শৈশৱত চাৰিখন দেৱালৰ ভিতৰত স্কুলীয়া শিক্ষা ঠাকুৰে কেতিয়াও ভাল পোৱা নাছিল। তেওঁ বাহিৰৰ জগতখন ভাল পাইছিল, মনে বিচাৰিছিল মূৰৰ ওপৰত মুকলি আকাশ আৰু ভৰিৰ তলত পৃথিৱী। তেওঁক ঘৰতে পঢ়াইছিল ব্যক্তিগত টিউটৰৰ দ্বাৰা

১৯১৩ চনত 'গীতাঞ্জলি' নামৰ বিখ্যাত কবিতা গ্ৰন্থৰ বাবে সাহিত্যৰ বিশ্ববিখ্যাত নোবেল বঁটা লাভ কৰিছিল। ব্ৰিটিছে তেওঁক নাইটহুড বঁটা প্ৰদান কৰে। অৱশ্যে জালিয়ানা বাগত সংঘটিত হোৱা অমানৱীয় হত্যাকাণ্ডৰ প্ৰতিবাদৰ উপলক্ষে তেওঁ এই বঁটা ঘূৰাই দিয়ে।

যিয়ে তেওঁক বিভিন্ন বিষয় শিকাইছিল। ইংৰাজী আছিল তেওঁৰ আটাইতকৈ কম প্ৰিয় বিষয়। দেউতাকে উপনিষদেৰে তেওঁক পথ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল।

ঠাকুৰে উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে ইংলেণ্ডলৈ গৈছিল যদিও তাতো, তেওঁ পৰম্পৰাগত শিক্ষা ব্যৱস্থাতো ভাল পোৱা নাছিল। সেয়ে এবছৰৰ পাছত ভাৰতলৈ উভতি আহিছিল। ঘূৰি অহাৰ পিছত তেওঁ নিজকে সম্পূৰ্ণৰূপে লিখাৰ কামত নিয়োজিত কৰিলে। ১৮ বছৰ বয়স হোৱাৰ আগতে তেওঁ গদ্যৰ লগতে ৬০০০ শাৰীতকৈও অধিক পদ্য প্ৰকাশ কৰিছিল। বংগৰ বলপুৰ (বীৰভূম জিলা) ত শান্তিনিকেতন নামৰ এখন বিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। বিদ্যালয়ত গুৰুকুলৰ আৰ্হি অনুসৰণ কৰা হৈছিল। পিছলৈ বিদ্যালয়খন কলেজ আৰু তাৰ পিছত 'বিশ্ব-ভাৰতী' নামেৰে এখন বিখ্যাত বিশ্ববিদ্যালয়লৈ পৰিণত হয়। আজি পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ইয়ালৈ আহে পঢ়া-শুনা কৰিবলৈ।

ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰে কেৱল কবিতা নহয়, চুটিগল্প, নাটক, উপন্যাস আৰু ৰচনাও ৰচনা কৰিছিল। ১৯১৩ চনত 'গীতাঞ্জলি' নামৰ বিখ্যাত কবিতা গ্ৰন্থৰ বাবে সাহিত্যৰ বিশ্ববিখ্যাত নোবেল বঁটা লাভ কৰিছিল। ব্ৰিটিছে তেওঁক নাইটহুড বঁটা প্ৰদান কৰে। অৱশ্যে জালিয়ানা বাগত সংঘটিত হোৱা অমানৱীয় হত্যাকাণ্ডৰ প্ৰতিবাদৰ উপলক্ষে তেওঁ এই বঁটা ঘূৰাই দিয়ে। ঠাকুৰৰ সংকলনত ২২৩০ টা গীত আছে, যিবোৰ তেওঁ ৰচনা কৰিছিল আৰু সেইবোৰ 'ৰবীন্দ্ৰ সংগীত' নামেৰে জনাজাত। আজিলৈকে বঙালীসকলে তেওঁৰ ৰচনা কৰা গীত গৌৰৱেৰে গায়। তেওঁৰ বিখ্যাত উপন্যাস

'গোৰা' 'ঘৰে-বাইৰে', 'নৌকাডুবি', 'চোখেৰ বালি' আৰু বহুকেইখনক চিনেমালৈ ৰূপান্তৰিত কৰা হৈছে, যিয়ে বিশ্বজুৰি প্ৰশংসা লাভ কৰিছে। ঠাকুৰে চিত্ৰকলাৰ কামো হাতত লৈছিল। তেওঁ সম্পূৰ্ণ নতুন শিল্পৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল আৰু তেওঁৰ চিত্ৰকলা ইমানেই ব্যতিক্ৰমী আছিল যে ভাৰতৰ বিখ্যাত সমসাময়িক শিল্পীসকলৰ মাজত তেওঁ অতি উল্লেখযোগ্য স্থান লাভ কৰিছিল। ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ লিখনী যেতিয়া প্ৰকাশ পাইছিল সমগ্ৰ দেশ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ জ্বৰত আক্ৰান্ত হৈছিল আৰু তেওঁ গভীৰ আবেগেৰে সংগ্ৰামৰ মাজত ডুব গৈছিল। কেৱল ভাৰতীয় সামগ্ৰী বিক্ৰী কৰা স্বদেশী দোকান খুলি আৰু বিদেশী সামগ্ৰী নাকচ কৰি তেওঁ স্বাধীনতা আন্দোলনত অংশ লৈছিল। বিশেষকৈ ১৯০৫ চনত বংগৰ বেদনাদায়ক বিভাজনৰ সময়ত তেওঁ বহু দেশপ্ৰেমমূলক গীত আৰু প্ৰবন্ধও ৰচনা কৰিছিল। সেই গীতবোৰে দেশৰ যুৱক-যুৱতীসকলক অনুপ্রাণিত কৰিছিল। তেখেতে আমাক দিছিল জাতীয় সংগীত "জন গণ মন"। বাংলাদেশৰ জাতীয় "অমৰ সোনাৰ বাংলা" ও তেওঁ ৰচনা কৰিছিল। শ্ৰীলংকাৰ জাতীয় সংগীতৰ কথাও লিখিছিল।

বিশ্বমানৰ সাহিত্যৰ উত্তৰাধিকাৰ এৰি ১৯৪১ চনৰ ৭ আগষ্টত কলিকতাত ঠাকুৰৰ মৃত্যু হয়। তেওঁ অন্যতম প্ৰভাৱশালী ভাৰতীয় লেখক আৰু সেয়েহে কেৱল জাতিটোৱেই নহয়, সমগ্ৰ বিশ্বৰ বৌদ্ধিক সমাজেও এক অপূৰণীয় ক্ষতিৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হৈছিল। তেওঁৰ মৃত্যুত জাতিটোৱে হেৰুৱালে এজন মহান কবি, দাৰ্শনিক, সমাজ সংস্কাৰক, ৰহস্যবাদী আৰু এজন বৃহৎ মানৱ।

Why Aatmanirbhar Bharat Abhiyan?

Dr. Dadul Rajkonwar
Assistant Professor,
Department of Commercial Law,
Lakhimpur Commerce College

Introduction:

Aatmanirbhar Bharat Abhiyan is a milestone to make India the self-reliant through the concept of vocal for local and local for global. The mission was announced on 12th May of 2020 to make India aatmanirbhar by producing goods and services locally. The package allotted for the mission is around Rs. 20 lakh crores which is distributed in different sectors like agriculture, industry, migrant workers, service sector, Micro Small and Medium Enterprises etc. so that competitiveness and inclusive growth can be obtained. The mission has emphasized on the effective and efficient use of natural resources available in India by producing globally acceptable goods and services and this can only be possible through continuous research and innovation in the areas.

Why Aatmanirbhar Bharat Abhiyan:

To achieve the objective of self-reliant, the Government of India announced different measures like tax relief, relaxation of licensing policies etc. so that more competitiveness can be increased as well as Foreign Direct Investment (FDI) can be attracted. The

mission is not closed to the world rather than open to the whole world and the government of India announced many measures to support in this regard. India announced schemes like schemes for micro, small and medium enterprises, schemes for farmers to give right to choose price and people to whom they are going to sell, measures for migrants' labors, street vendors, encouraging private participation in different sectors including FDI in defence sector.

As a part of the mission, different sectors have already started its functioning. For example, **Reliance Jio** announced Make in India 5G network in July, 2020 to cover network in India. The **Personal Protection Equipment (PPE)** industries have been significantly growing in India after announcement of the mission. It has become the largest producers of PPE kits and masks in the world after China. The mission appreciates the industries and make the products competitiveness globally. The products should be produced in India locally and make it available in the global market. This requires research in products and markets so that

required demand of customer can be met effectively and efficiently.

Challenges before us:

The Aatmanirbhar Bharat Abhiyan has a great significance in the present situation. The mission announced to cope up with the present changing situation. The Covid-19 pandemic effected in almost all the sectors of the country. Production and distribution in different sectors have stopped due to the Covid-19 pandemic. This calls for new measures and initiatives on the part of the government. India announced measures like Liquidity Infusion and Direct Cash Transfer for the benefits for of low, migrants' workers and street vendors. It also announced long term reform measures in the growth-oriented sectors to make them competitive and attractive at the global level.

Rational tax system, agriculture and supply chain and system, capable human resource, measures to encourage startups and small-scale units, good investment appreciation, Make in India mission etc. India has vast opportunities to apply the measures undertaken under this mission. However, the Mission has been faced some **challenges** in its applicability.

One of the challenges is that it is practically impossible to have favourable results in all the sectors in a short period of time as we have depended on many countries including China for many products. The dependency for the products and services on other countries cannot be overcome in a short period of time. Another challenge is that most of the packages or schemes are old one and they are simply renamed or redefined packages. All the schemes don't able to provide immediate relief to the needy people of the country. It is also found shortage of time period hinder the implementation of the scheme.

Conclusion:

The Aatmanirbhar Bharat Abhiyan has five key aspects- Economy, Infrastructure, Vibrant Demographic, System and Demand. All these sectors are very important for the development of the country as Indian economy is growing economy and it has a great opportunity to make it world leader in the global market. The Aatmanirbhar Bharat Abhiyan has opened up the eyes of the innovators and entrepreneurs to start new ventures in different sectors and thereby making India Global Partner in the world economy.

E-RUPEE - The New Digital Payment Instrument Of India

Rahul Kumar Agarwal
1ST SEMESTER, M.COM

JUST LAUNCHED

E-RUPI A Digital Payment Solution

On 2nd August 2021, Prime Minister Narendra Modi launched the digital payment instrument E-RUPI, which is a cashless instrument for digital payment. It is a Digital platform which will be used for making digital payment and to strengthen the various scheme and digital transaction of government as well as the others players. It is a symbol that is now showing how India is progressing by connecting people's lives with technology. In the period of the COVID-19, the present concept has explored the literate to discuss

the cause and effects of emerging prepaid vouchers. It is just like a prepaid voucher that can be used by users to redeem an amount without a card, online payment application or without accessing internet banking services. It will be reliable and receive a direct benefit as it is secure for both companies and customers.

Digital Rupee is a form of currency notes issued by a central bank or a Central Bank Digital Currency (CBDC). It is an electronic form of money

that can be used in contactless transactions. In Indian we may be able to use two forms or types of E-Rupee i.e. CBDC-R and CBDC-W where CBDC-R means central bank digital currency that would be potentially available for use of all in the retail segment on the other hand CBDC-W is designed for restricted access to selected financial institutions for wholesale only which include nine banks- State Bank Of India, Bank of Baroda, Union Bank Of India, HDFC Bank, ICICI Bank, Kotak Mahindra Bank, Yes Bank, IDFC First Bank and HSBC.

India's first Digital Rupee pilot project had started on November 1, 2022 where the Reserve Bank of India has launched the pilot project only for the wholesale segment only where the project is named as "e¹ -W". It is being launched such that the bank can settle them for the settlement of transactions in government securities, it is expected to make the inter-bank market more efficient. It also announced that the first pilot in Retail segment i.e. "e¹ -R" is planned to be launched within a month, in selected locations so that a customer and merchant relationship can be derived for the use of E-Rupee.

Benefits of E-Rupee-

- Reducing the transaction cost
- Having a digitized currency will make it easier for government to access.
- All transactions happening within the authorized networks.
- The government will have better control over how money leaves and enters the country.
- Allow the government to create a space for better budgeting and economic plan for the future.

- Overall it will provide a much safer environment.
- It will not get torn, burnt or any sort of physical damage can be made to E-Rupee
- Lifeline of E-Rupee will be indefinite compared to physical notes.

E-Rupee is very much useful even if the financial system is well-established because in case of physical currency it needs to be mobilized from one place to another which increases the cost of transaction but in case of E-Rupee, the cash will be transferred digitally which makes it extremely easy for people to access money and the user does not even require a bank account to make CBDC payment. In context of India we have a chunk of population that still does not have a bank account but still they have access to mobile internet and where the opportunity of CBDC lies because in case of CBDC even an unbanked Indian consumer with an Aadhar number and a smartphone can easily make a transaction. So we can say that with the use of CBDC it will increase the scope of integrating people into the financial system who are basically remain traditional outside of it. It will also help RBI to track more amount of cash in the system and even facilitate easy availability of credit to these sorts of kinds of people. The CBDC can be also accessed in regions with poor or no internet connectivity at all.

So we can conclude that people with no ATM, no third party app, no bank account can make a transaction with each other with the help of the CBDC technology.

JUVENILE JUSTICE

SYSTEM IN INDIA- A CRITICAL ANALYSIS

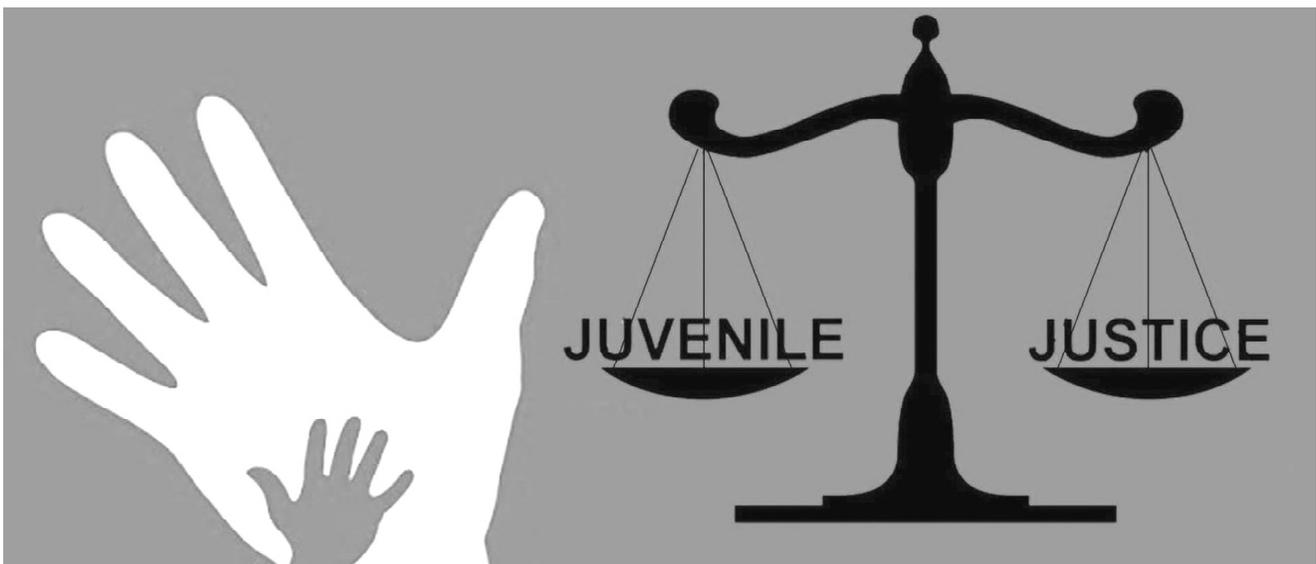
Ankita Dutta

Department of Sociology, B.A. 5th Sem

Introduction

“Old enough to do the crime, old enough to do the time.” This phrase has been used by those who advocate that juvenile offenders should be treated as adults. With crimes happening every minute, every day, the debate that has caught momentum is related to not

the crimes but who is actually doing it. It is well acknowledged a fact that criminals are not only adults. Several heinous offences have being committed by the juveniles. In fact, in last few decades the crime rates of children under the age of 16 have increased. However,

the approach that India has towards the offenders is influenced by their age, leading to differential treatment. This differential treatment is not justified under the mere banner of a number called age. It takes into consideration what forms the part of life of a juvenile at that point of time. Most justice systems have redefined juvenile offences as delinquent acts to be adjudicated within a separate juvenile justice system, designed to recognize the special needs and immature status of young people. The article analyses various factors that are used to determine a different treatment of a juvenile offender.

The evolution of Juvenile justice system in India

1) Pre-Independence Era

Differential treatment for children can be traced as far back as the Code of Hammurabi in 1790 BC, the responsibility for their supervision and maintenance being vested on the family. During the colonial regime, in 1843, the first centre for these children called “Ragged School” was established by Lord Cornwallis. After 1850, the Apprentices Act was passed which, chronologically was the first law which required that children between the ages of 10-18 convicted in Courts, to be provided vocational training as part of their rehabilitation process. Another landmark legislation was the Reformatory School Act, 1876 and 1897. Under the Act, the court had the right to detain delinquents in a reformatory school for a period of two to seven years but after they had attained the age of eighteen years, they were not to be kept in these institutions. Moreover, The Act of Criminal Procedure, 1898 provided special treatment for juvenile offenders. The Code provided probation for good conduct by offenders up to the age of twenty-one. Then Indian Children Act was made by the Indian Jail Committee (1919-1920). Under this act, individual provincial government got the right to enact separate legislation for juvenile in their respective jurisdictions. Provinces of Madras, Bengal and Bombay passed their own Children Acts in 1920, 1922 and 1924,

respectively. These laws entailed provisions for the creation of a specialized mechanism for the treatment of juveniles.

2) Post-Independence

The most important post-independence legislation was The Juvenile Justice (Care and Protection of Children) Act, 2000, brought in compliance of Child Rights Convention 1989. It was under this act that anyone below the age of 18 was considered as a child and was never allowed to be tried as an adult. This was the provision that caused an uproar in India after the “*Nirbhaya Delhi Gang Rape Case*”, the incident that took place on December 16, 2012 and shocked the whole nation. It not only left the nation shook and disgusted, it raised questions on the applicability of law in realm of juvenile justice because of one of the accused’s age being 6 months short of 18 years. This involvement of a person less than 18 years of age, in such a heinous crime of rape, compelled the Indian Legislation to introduce a new law and thus, the Parliament came up with a new law known as “Juvenile Justice (Care and Protection) Act, 2015. This Act replaced the existing juvenile laws and introduced a few remarkable changes. One of the remarkable changes was that juveniles in the age group of 16 to 18 years were to be tried as adults if accused of committing a heinous crime. Along with this landmark change, another alteration made by the Legislature was the Criminal Law (Amendment) Act, 2013, which was the direct result of nation’s fight for the Nirbhaya incident.

The Juvenile Justice (Care and Protection) Act, 2015 and Recent Juvenile Offences: An Analysis

The Act has been based on the principle of ‘*doli incapax*’. This principle finds its place in the Section 82 and 83 of IPC. Under this, it is assumed that a child below the age of 7 “lacks the ability to understand the nature and consequence of his act”,

and thus lacks the required mens rea. Only child between the age of 7-12 can be convicted, provided that, the act they have committed is a heinous crime and they have knowledge and has attained the sufficient knowledge to understand the consequences of their act.

According to Section 2, sub-section 12 of The Juvenile (Care and Protection) Act, 2015 a “child” means a person who has not completed eighteen years of age. The Act classifies the term “child” into two categories:–

1. “child in conflict with law”, and
2. “child in need of care and protection”

The child who committed an offence and he or she is under the age of 18 years on the date of commission of the offence is basically termed as a “child in conflict with law”. The second category is “child in need of care and protection” means a child as defined under Section 14 of the Act. However, after the amendment, it was decided that a person falling in the age bracket of 16-18 can be tried as an adult depending on the nature of the offence. Which means, this amendment created a difference between a child and a juvenile, stating that any person who is accused of a crime and is in the age group of 16-18 is a juvenile, and not a child and thus can be tried as an adult in the court proceedings if accused of committing a heinous crime. If the element of heinous crime is found missing, the case is heard by the juvenile justice board.

In order to understand this landmark change, it is important to recognise the brutalities that victims have faced and have fought against for the courts to realise the need for this change. As already mentioned, the incident that paved way for this amendment was the case of *Mukesh and Anr vs. State of NCT of Delhi & Ors*, popularly known as the Nirbhaya rape case. It was argued in this case that the age of the accused

should not act as a veil on the nature of brutality he inflicted on the victim. It was found that he was responsible for physically torturing the victim with an iron rod, hurling abuses and inflicting internal ruptures in her body. Owing to the ignorance of laws towards such heinous offences done by so called “children”, Advocate Shweta Kapoor filed a PIL in Delhi High Court, demanding amendments to the Juvenile Justice (Care and Protection) Act, 2000 to deal with children who have attained the age of 16 and are involved in serious crime. “*Minds of juveniles who have attained the age of 16 and commit serious crimes are well developed and they do not need care and protection of the society. Rather, the society needs care and protection against them,*” said the PIL.

It was argued through the PIL that if a person aged 16 is convicted of a crime, he could be kept in the institutions made for juvenile justice, however, once they attained the age of 18, they must be treated like an ordinary criminal. It was emphasised that there was a need to understand that a blanket minimum age facilitates escape of those young people who are very well capable of differentiating between right and wrong and yet go ahead with committing serious offences. Another similar case, involving a juvenile, accused of a heinous crime was the case of *State of Maharashtra vs. Vijay Mohan Jadhav & Ors.*, known as the Shakti Mills rape case. One of the accused rapists in the case was a juvenile. In both these aforementioned cases, one of the main accused was a juvenile and thus got away with just three years in a remand home, while the accused adult offenders were given the death sentence. The questions that come to mind is, is this punishment enough to rectify a young individual? What kind of punishment should be given to such culpable youths who were capable of treating a living being as an object and make them a victim of their ruthless behaviour? It makes us question our very premise of reforming a convict!

Another aspect worth deliberating on is the definition of the word ‘heinous’. In order to try a person 16-18 years old, as an adult, he must be accused of a heinous crime. The 2015 Act, in section 2(33), defines ‘heinous crimes’ as “those crimes for which the minimum punishment under the IPC or any other law for the time being in force is *imprisonment for seven years or more.*” It cannot be denied that allowing the trial of a 16-18-year-old as an adult in certain cases is an achievement for Indian legal system, however, this very definition of heinous seems flawed. What the definition is based on is entirely a time duration of punishment and not the type of offence or characteristic of the offence committed. This was witnessed in the case of *Saurabh Jalinder Nangre vs. State of Maharashtra*. In this case, the High Court dealt with a writ petition, raising the issue regarding necessity of sending the juvenile to children court. The offence committed was of attempt to murder punishable under Section 307 IPC. Under the premise of the said definition of heinous crimes given in the 2015 act, the court decided that “*In the present case, all the petitioners though are between the age group of 16 to 18 years, they have not committed heinous offences and, therefore, their case is not covered under section 15 of the said Act and thus the case cannot be transferred to Children’s Court. Hence, the inquiry is to be conducted by Juvenile Justice Board, Sangli* . So, the court completely set aside the fact that those 17-year olds made an attempt to take away someone’s life and do an irreparable harm, and decided to treat them as juveniles and exempting them from the punishment they deserved. It is important to note that setting such definition makes crime look like a result of age cycle, while the reality is that crime is what a kind makes you do and 16 years of age is enough for a person to be scrupulous and think about what is right

and wrong. Moreover, attempt to murder is in a layman’s language a failed action of murdering someone. When at this age they were capable enough to thinking and acting upon the desire of killing someone, why were they not capable enough to be tried and punished as adults?

Conclusion

Crime is just not a wrong prohibited under a statute. It is a wrong that scholars have defined as morally reprehensible and causing damage way beyond just the victim. That is the reason why crime is focused on as a wrong against state. While dealing with the accused of these crimes, we look at the people who blatantly go ahead with not only defying the authority of law but also damaging the stability of the society. These violations are not restricted to any group, as such, be it age, class, gender or any other classification. Time and again, through various crimes, we have seen that a criminal has to group to stick by, no classification to differ him from, its just him and his act. On the similar lines, this strict distinction of a person less than 18 years of age not being tried as an adult was a flawed concept. And it is a development of Indian justice system to do away with this loophole. It is important to understand that while hearing a case, the circumstances of the said case, the nature of act done should be used as parameters to analyse whether the so-called juvenile was capable of understanding his act or not. Moreover, the definition of heinous crimes, should be reconsidered. Just putting a threshold of punishment in terms of years does not reflect the mindset of criminal and doesn’t convey the pain of the victim.

মদাৰৰ সুবাস

ড° শিখামণি বৰগোহাঁই

‘পাৰুল, ক’ত গলি? এই কাপোৰ কেইটা ডাঙত দি থৈ আহগৈ’

‘গৈছে বৰমা।’

‘ঐ পাৰুল, এইজনীয়ে অথনিৰে পৰা ইমান আমনি কৰি আছে।

যাচোন অলপ উলিয়াই নে’

‘বৰমাৰ কাপোৰকেইটা মেলি আহো নেকি খুড়ী’

‘এটা কাম কৰ। এইক পিঠিতে বান্ধি ল। কাপোৰ মেলাও হব, তাইৰো ফুৰা হব’

‘হব খুড়ী’

‘পাৰুল, ক’ত গলি অ আইজনী? অলপ ভৰিকেইটা পিটিকি দেহিচোন। বৰ কুটকুটাই আছে’

‘গৈছে ককা’

এইয়া পাৰুলৰ দৈনন্দিন কাৰ্যক্রমনিকা। মাটিত ভৰি নেপেলোৱাকৈ সকলোকে সন্তুষ্ট কৰাটোৱেই তাইৰ মৌলিক কৰ্তব্য। কাৰোৰে প্ৰতি তাইৰ আক্ষেপ নাই। কেতিয়াবা সময়ৰ অভাৱত কাৰোবাক সন্তুষ্ট কৰিব নোৱাৰি কৰ্কথনা খাইছে, বিনা প্ৰতিবাদে মানি লৈছে তাইৰ অসমৰ্থতাক।

চোতালখন সোঁমাজতে লৈ মূল ঘৰটোৰ সৈতে ওচৰা ওচৰিকৈ

বৰমাকৰ

কাপোৰকেইটা ডাঙত

মেলিবলৈ যাওঁতেই

দেখা পালে বগা

গাড়ীখন পদূলিত ৰখা।

কাপোৰকেইটা তাতে

এৰি গেটখন খুলি দি

গাড়ীখন সোমাবলৈ

সুবিধা কৰি দিলে।

আদহীয়া মানুহজনৰ

সৈতে বগা ধুনীয়া

যুৰকজনেই যে অনুবাৰ

ভিনিদেউ তাই বুজি

উঠি মুখত আনন্দৰ

ৰেখা বিয়পি গ’ল।

ডাঙৰ বৰদেউতাক আৰু সৰু বৰদেউতাক থাকে। খুড়াকৰ সৈতে ককাক থকা মূল ঘৰখন তাইৰ স্থায়ী ঠিকনা হ'লেও যাৰ ঘৰতে কামৰ ভাৰ বেচি হয় সেই ঘৰখনেই তাইৰ পেটৰ, ভাতৰ ঠিকনা হৈ পৰে। বিশটা বসন্ত গৰকা পাৰুলৰ অস্থায়ী ঠিকনাৰে জীৱন নিৰ্বাহৰ এইটো তাইৰ পোন্ধৰ নম্বৰ বৰ্ষ। দেউতাকৰ সৈতে কটোৱা সময়বোৰ মনত পেলাবলৈ চেষ্টা কৰে তাই। ওহোঁ, অলপো মনলৈ নাহে তাইৰ। মনত ৰাখিব পৰাকৈ মগজুটো পুৰঠ হোৱাৰ আগতেই পেটৰ বিষ এটাত ভোগি থকা দেউতাকে তাইক মাকৰ সৈতে অকলশৰীয়া কৰি সংসাৰৰ পৰা বিদায় লৈছিল। দেউতাকৰ অনুপস্থিতিত মাকৰ জীৱন নিৰ্ভৰশীল হৈছিল আনৰ আৰ্শ্ববাদৰ ওপৰত। অৱশেষত ৰঙীন সপোনৰ পম খেদি কোনোবা অচিনাৰ লগত হেৰাই গৈছিল মাক। তেতিয়াৰ পৰাই আৰম্ভ হোৱা জীৱনধাৰাত আজি তাই অভ্যস্ত।

নিশাৰ কামবোৰ সামৰাৰ শেষত পোৱা সময়খিনি পাৰুলৰ নিজৰ সময়। বিশেষ কাম নাথাকিলে তাইক কোনেও আমনি নকৰে। এইখিনি সময়তে তাই কাপোৰৰ মাজত সযতনে লুকুৱাই ৰখা ফটোখন উলিয়াই লয়। মাক-দেউতাকৰ মাজত দুয়োখন হাত ককালত লৈ থিয় হৈ থকা তাইৰ সৰু কালৰ ফটো। তেতিয়া তাইৰ বয়স হয়তো দুবছৰ, - হয় ঠিক দুবছৰ মানেই আছিল। এই ফটোখনেই দেউতাকৰ চেহেৰাটোৰ সন্ধান দিয়ে তাইক। মাক-দেউতাকৰ আশ্রয়ত সুখৰ, আৰামৰ, নিৰাপদ জীৱনৰ মুহূৰ্ত এটাক ফটোখনে প্ৰতিফলিত কৰে। ফটোখন আলফুলে বুকুৰ মাজত লৈ মাকৰ সৈতে কথা পাতে তাই। সদায় সোধে,

‘ভালে আছ নে মা’?

এফালৰ পৰা দিনটোৰ খটিয়ানবোৰ দি যায় মাকক। তাইক অকলে এৰি থৈ যোৱাৰ বাবে কোনোদিনেই আক্ষেপ কৰা নাই মাকক। বৰঞ্চ কেতিয়াবা কয়হে ‘ভালেই কৰিলি তই গুচি গলি মা। এসাজ ভাতৰ কাৰণে কিমাননো লোকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি চলিলিহেঁতেন? তোৰে মোৰে মিলি দুটা পেট ভৰাবলৈ কমখন কষ্ট কৰিব লাগিলহেঁতেন নে? য'তে আছ সুখেৰে থাক মা’

ফটোখনত চুমা এটা যাঁচি নিদ্ৰাত ঢলি পৰে পাৰুল। এটা নতুন দিনৰ বাবে সাজু হয়।

আনদিনাৰ দৰে বাৰুডাল লৈ মূল ঘৰটো চাফা কৰি থাকোতেই বৰমাকে আহি ককাকক ক'লেহি

‘দেউতা, কথা এটা আছিল। মানে অনুৰ কাৰণে ডাঙৰ ভাইটিয়ে বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ এটা আনিছে। বৰ ধনী ঘৰৰ ল'ৰা।

ব্যৱসায় কৰে। এটাই ল'ৰা। মাক যোৱা বছৰ ঢুকাল। ছোৱালী পছন্দ হ'লে সোনকালেই বিয়াখন পাতি পেলোৱাৰ ইচ্ছা। এইকেইদিনতে বোলে ছোৱালী চাবলৈ আহিব। তাইৰ বিয়াৰ উপযুক্ত বয়সো হৈছে।’

‘বাৰু ঠিকেই আছে। অনুক ক'লি নে নাই’?

‘তাইক মোমায়েকে কাণ চোৱালে। তাইৰ চাকৰিটো এৰিবলে একেবাৰে মন নাই। পিচে ইমান ভাল ঘৰ এখন সতকাই পোৱা টান। সিহঁতে মান্তি হ'লে চাকৰি পিছতো কৰি থাকিব। প্ৰাইভেট কোম্পেনীৰ চাকৰিহে। তাই চাকৰি নকৰিলেও গোটেই জীৱনটো মহাৰাণীৰ দৰে খাব পাৰিব। অৱশেষত তাই মান্তি হ'লগৈ’

‘হব তেতিয়া হ'লে। আগবাঢ়’

‘এইজনী কি কথা শুনি আছ? সোনকালে ঘৰটো সাৰি মোৰ ওচৰলে আহ। সংসাৰৰ কাম পৰি আছে’।

ইমান দেৰি বৰমাকৰ কথাবোৰ শুনি বৈ যোৱা পাৰুলে বৰমাকৰ ধমকটো শুনি পুণৰ কামত ব্যস্ত হৈ পৰিল যদিও ঘৰখনত বিয়া এখনৰ সম্ভাৱনীয়তাক অনুমান কৰি উৎফুল্লিত হৈ পৰিল। ৰাতি শোৱাৰ সময়ত মাকৰ ফটোখনক সাৰটি ক'লে ‘অনুবাৰ বিয়া হ'ব মা। আমাৰ ঘৰত প্ৰথম বিয়া। কিমান ধুমধামেৰে পাতিব ছাগৈ। বৰতা-বৰমাই অনুবাৰ বিয়ালৈ কিমান যে সাঁচি ৰাখিছে! কাহঁৰ বাচন, কাপোৰ, গহনা। আগফালে থকা চেগুনজোপা কাটি অনুবাৰ লগত দিবলে ফাৰ্নিচাৰ বনাবলে ৰেডি কৰি থৈছে নহয়। বিয়া, সকাম হ'লে মোৰ এটা কথাতে বেয়া লাগে অ'মা। আলহিবোৰে মোলৈ চাই তোৰ কথাকে যে উলিয়াই। তইনো কাৰ লোকচান কৰিলি? কোনেও তোৰ কথা ভালকৈ নকয়। তই য'তে আছ সুখেৰে থাক দেই মা’

অনুবাৰ বিয়াৰ সপোনৰ মাজত তাইৰ সপোনৰ মায়াজাল ৰচে-বিয়াত টিভিত দেখাৰ দৰে এযোৰ ঘাণা চেট পিন্ধিবলে পোৱা হ'লে!

এইকেইদিন ঘৰখনৰ সকলোতকৈ ব্যস্ত মানুহ পাৰুল। সকলো ফালে কেৱল পাৰুলৰ জয়ধ্বনি। পাৰুল নহ'লে কোনেও এক মুহূৰ্তও চলিব নোৱাৰে। বৰমাকৰ ঘৰত ঘৰ চাফা কৰাকে ধৰি পিঠা-পনা যোগাৰ কৰালৈকে সকলোবোৰ পাৰুলৰ দায়িত্ব। অনুনো ঘৰত কিমান দিন থাকিব? এইকেইদিন অলপ আৰাম কৰক। এইয়া বৰমাকৰ কথা। তাৰ মাজতে সৰু বৰমাকৰ বাচন ধোৱা, ঘৰ সৰা, কামবোৰৰ দায়িত্বও পাৰুলৰ ওপৰতে। খুড়ীয়েকৰ ফুৰিবলৈ আমনি কৰি থকা কেঁচুৱাটোক টোপনি

নোযোৰালৈকে পিঠিতে বান্ধি লৈ সকলোকে সন্তুষ্ট কৰি সামৰি যায় কামবোৰ। দিনটোৰ শেষত মাকৰ ফটোখনৰ সৈতে কথা পাতি আত্মবিভূৰ হৈ পৰে পাৰুল। সকলো দুখ কষ্ট পাহৰি যায়। এই সময়খিনি তাইৰ সময়, মাকৰ সৈতে একাত্ম হোৱাৰ সময়।

আজি আলহি অহাৰ কথা। ৰাতি পুৱাৰ পৰা আটাইকেইঘৰতে বিয়া বিয়া লগা ব্যস্ততাপূৰ্ণ নতুন পৰিবেশ। সকলোৰে সিদ্ধান্তমৰ্মে আলহি আহি মূলঘৰতে বহিবহি, ঘৰখনৰ মূল মানুহজন যিহেতু এতিয়াও জীয়াই আছে। ভাত খোৱা পৰ্বটো ছোৱালীৰ ঘৰত হ'ব। দুৰণিবটীয়া যেতিয়া থকাতো হ'লে মূলঘৰৰ আলহিলৈ খোৱা কোঠাটোতে থকাৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ব। পাৰুললৈ সকলোৰে ফালৰ পৰা এটাকৈ নিৰ্দেশনা থাকিল

'পাৰুল গেটৰ ওচৰত যাতে গোবৰ জাবৰ পৰি নাথাকে, মন দিবি'।

'পাৰুল, বাথৰুমকেইটা চাফা কৰি থৈছ নে'?

'পাৰুল, ড্ৰয়িং ৰুমটো ঠিককে আছে নহয়'?

'পাৰুল, কাহাঁৰ বাচনখিনি ফুটছাই দি মাজি থৈছ নহয়'?

পাৰুলৰ দেহ-মন কঠিন পদাৰ্থৰে গঢ়া। মনতো ভাগৰ নাই, দেহতো। নতুন উদ্দ্যমেৰে দৌৰি ফুৰে 'অনুবাৰ বিয়া'।

বৰমাকৰ কাপোৰকেইটা ডাঙত মেলিবলৈ যাওঁতেই দেখা পালে বগা গাডীখন পদুলিত ৰখা। কাপোৰকেইটা তাতে এৰি গেটখন খুলি দি গাডীখন সোমাবলৈ সুবিধা কৰি দিলে। আদহীয়া মানুহজনৰ সৈতে বগা ধুনীয়া যুৱকজনেই যে অনুবাৰ ভিনিদেউ তাই বুজি উঠি মুখত আনন্দৰ ৰেখা বিয়পি গ'ল।

'ইমান ধুনীয়া ভিনিদেউটো। অনুবাৰ লগত যে ইমান মিলিব'!

মুখত হাঁহি বিৰিঙাই ড্ৰয়িং ৰুমত আলহি বহুৱাই ককাকৰ ওচৰ পালেগৈ। আলহী শুশ্ৰূষাৰ বাকীখিনি কাম ঘৰৰ বাকীবোৰৰ। গতিকে এৰি থৈ অহা কামবোৰত ব্যস্ত হৈ পৰিল পাৰুল। কামৰ মাজে মাজে বিয়াৰ দিনবাৰৰ বিষয়ে কিবা সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছে নেকি কাণ পাতি থাকিবলৈ নাপাহৰিলে। ৰাতি মাকক যে জনাব লাগিব সবিশেষ।

ভাত খোৱা বাচনবোৰ আনিব যাওতে আকৌ এবাৰ হ'ব লগা ভিনিদেউৰ মুখখন চাই হেঁপাহ পলুৱাই ল'লে।

সৰু খুড়ীয়েকৰ ঘৰটো ঝাৰু দি থাকোতেই আলহি যাবলৈ ওলোৱা দেখি পাৰুলো ঝাটুডাল লৈয়েই চোতাল পালেহি। আদহীয়া মানুহজনে সকলোৰে উপস্থিতিত তাইৰ মূৰত হাত ফুৰাই

'বৰ কামিলা ছোৱালী' বুলি কৈ যোৱা কথাষাৰে তাইক গৰ্বিত কৰি তুলিলে। আজিলৈকে কেতিয়াও কাৰোৰে পৰা শলাগ লৈ নোপোৱা অন্তৰখনে আজি পোৱা সঁহাৰিটোত আবেগিক কৰি তুলিলে পাৰুলক। আলহিক বিদায় দি পুণৰ ব্যস্ত পৰিল গতানুগতিকতাত।

আলহি যোৱাৰ পিচতে তাইক আঁৰ কৰি হোৱা গুণগুণনি এটাই তাইক সজাগ কৰি তুলিলে। বহু সময়লৈকে একো উমান ধৰিব নোৱাৰা পাৰুলে খুড়ীয়েকৰ পৰা কথাটো গম পাই বহুত সময় নিথৰ হৈ ৰৈ গ'ল। এইয়া সপোন নে বাস্তৱ। সচাঁ নে মিছা? বুকুখনত দেখোন কিবা ধপধপনি এটাৰ সৃষ্টি হৈছে। তাইৰ অভিশপ্ত জীৱনটোত ভগৱানে এনে এটা বৰ দান দিব বুলি তাই সপোনতো ভৱা নাছিল। বৰ দান নে ভগৱানে পুনৰ পৰীক্ষা কৰি ৰং চাইছে, তাই একো বুজিব পৰা নাই। অনুবাৰ দৰে স্মাৰ্ট, শিক্ষিত, চাকৰি কৰা ছোৱালী এজনীক বাদ দি তাইৰ মাজত কি দেখিলে মানুহ ঘৰে? সাধাৰণভাৱে মেট্ৰিকৰ দেওনাখন পাৰ কৰা তাইৰ যোগ্যতাই কোনোপধ্যে অনুবাক অতিক্ৰম কৰিব নোৱাৰে। তদুপৰি মাকৰ পৰিচয় সেয়াহে! কাৰ পৰা জানিব পাৰিব ইয়াৰ অন্তৰালত থকা বহুসংখ্যক। বহুত দেৰি ভাৱি থাকিল তাই।

'খুড়ী অনুবাকনো কিয় পছন্দ নকৰিলে'? দোষী দোষী ভাৱেৰে সুধি পেলালে কথাষাৰ।

'মানুহঘৰক বোলে সজাই থবলৈ পুতলা নালাগে। ঘৰ ধৰিব পৰা ছোৱালী এজনীহে লাগে। তোৰ কামবোৰত পছন্দ হ'ল চাগে। আজি মোৰ লগতে শুবি দে। আৰু বেছি দিনতো এইখন ঘৰত থাকিবলৈ নাপাবিয়েই'।

'খুড়ী নালাগে নেকি, সদায় ফল্ডিঙখনত শুই শুই অভ্যাস হৈ গ'ল যে, নহ'লে টোপনিয়ে নধৰিব'।

আচলতে এইয়া এটা অজুহাত। মাকক নিবিড় ভাৱে পোৱাৰ বাবে এই অজুহাত। কিমান যে কথা কব লগা আছে মাজনীক।

পাৰুললৈ অহা প্ৰস্তাৱটোত ঘৰখনৰ কাকো সুখী যেন নালাগিল। আন্ধাৰ হোৱাৰ লগে লগে নিজৰ ঘৰে ঘৰে ব্যস্ত হৈ পৰিল সকলো। পাৰুলক কোনেও কাম নাযাচিলে আজি। পাৰুলেও বেয়া নাপালে। পাকঘৰৰ কামখিনি সামৰিয়েই কাপোৰৰ মাজৰ পৰা ফটোখন উলিয়াই বুকুৰ মাজত সাবটি ল'লে, আলফুলে।

জীৱনৰ ৰং

ৰাখী বৰুৱা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বাদশ শ্ৰেণী, কলা শাখা

‘আই অ’ বোৱাৰী, বিহুৰ দিনা ইমান পৰলৈ বাহি চোতাল
ৰাখিব নাপায়। আনচোন, বাঢ়নিটো লৈ আহ।’

‘তই বৰ বেছি ছলস্থূল কৰি থাক অ’, কৰিব নহয় তই।
দেখা নাই জানো কিমান কাম ঘৰখনৰ?’

পুতেকৰ মাত শুনি

মালতিয়ে সেই ফালেই তাপ মাৰিলে।
কামবোৰ পৰি থকা দেখিলে মনটোৱে
নসহে, কৰিবলৈও গাটোৱে নাটানে।
কোনো ফালেই উপায় নাই। কিবা এষাৰ
ক’লে পুতেকৰ পৰা গালি খোৱাৰ ভয়ত
বাবান্দাৰ চকীখনতে গাটো আউজাই ভৰি
দুটা দীঘলকৈ মেলি দিলে। গাভৰু কালত
ঘৰৰ বাহি বনৰ পৰা আদি কৰি তাঁতে-
সুঁতে কমখন কাম অটাইছিল নে, এইখন
ঘৰলৈ বোৱাৰী হৈ অহাৰ পৰাতো
জীৱনটো যন্ত্ৰৰ দৰে হৈ পৰিল।
ৰাতি পুৱাৰ পৰা গধূলিলৈকে বৃহৎ
পৰিয়ালটোৰ সকলোৰে তাগিদা
পুৰাওতেই পাৰ হ’ল। প্ৰতিদানত কাৰো

পৰা ভাল মাত এষাৰ পোৱাৰ কথা মনত নপৰে। মাক-দেউতাকে
মৰমতে ৰখা ‘মালতি’ নামটোৰ ঠাইত শাহুৱেকে কথাইপতি

কুলক্ষণী, তেজখাতি আদি
নামেৰেহে তাইক বিভূষিত
কৰিলে। বিয়াৰ আগতে ভৰি
দি নোপোৱা ঘৰখনে তাইৰ

ওপৰত অনেক দোষ জাপি
দিলে। তোলনি হোৱা দুবছৰ নে

‘মা বিহু বুলি সেৱা এটা ইয়াতেই লৈছে। আপুনি আক’ তলত বহিব নোৱাৰে নহয়।’ কাঁহৰ বঁটাটোত চাদৰ আৰু ব্লাউজ এটাৰ ওপৰত তামোল-পান এযোৰ দি অনা শৰাইখন দেখি মালতিৰ দুচকুৰ কোণত চকুৰ পানী জিলিকি উঠিল। অন্ততঃ সময়ৰ কোবাল সোঁতত আধুনিকতাৰ পৰশতো বীতি নীতিবোৰ হেৰাই যাব দিয়া নাই।

তিনি বছৰ হৈছিল হে, কিন্তু অনিচ্ছাস্বতঃ বিয়া নামৰ কটকটীয়া বান্ধোন এটাত সোমাই পৰিবলৈ বাধ্য হ’ল মালতি। এফালে গৰ্ভত সন্তান আনফালে পথাৰৰ কাম, ঘৰৰ কাম, বাহি বন, আলহি দুলাহিক অভ্যর্থনা, কিমান যে কামৰ বোজা বহন কৰিব লগা হৈছিল এতিয়া মালতিৰ ভাৰিলেই ভয় লাগি যায়। এইটো দেহাৰেই লৈছিল নে ইমান কামৰ বোজা নে সেই কামৰ বোজাই তহিক কৰি পেলালে ইমান কোঙা? নিজক চিনি পোৱাৰ আগতেই পাঁচটাকৈ সন্তান জন্ম দিব লগা হৈছিল। অপৈণত বয়সত সন্তান জন্ম দিব লগা হোৱাৰ বাবে দুটাক অকালতে হেৰুৱাব লগাও হ’ল। নহ’লে আজি পোনাকণৰ ভায়েক-ভনীয়েক আৰু এহাল থাকিলেহেঁতেন। এজনীৰ ঠাইত দুজনীকৈ বোৱাৰীয়ে ঘৰখন জীপাল কৰি তুলিলেহেঁতেন। তেতিয়া জানো নিয়ম, কানুন, বীতি-নীতিবোৰো কম আছিল? আজিৰ দৰে ইমান পৰলৈ বাহি চোতাল থকা হ’লে এখন সৰু-সুৰা মহাভাৰতৰে সৃষ্টি হ’লহেঁতেন। মাহেকীয়া হোৱা কেইদিন কলীয়া পানীত থকাৰ দৰে একে অৱস্থা। এতিয়া বোৱাৰীয়েনো কেতিয়া মাহেকীয়া হয় তাই গমেই ধৰিব নোৱাৰে।

চকীখনতে বহি অতীতৰ কথাবোৰ খুচৰি থাকিল যদিও চাহ একাপৰ প্ৰয়োজনীয়তা বৰকৈ অনুভৱ কৰিলে। এতিয়া চাহ টুপি পাবলৈও বোৱাৰীৰ আশীৰ্বাদ লাগিব। পুতেকে বনোৱা অট্টালিকাটোত এতিয়া জুশালৰ ব্যৱস্থা নাই। জুইৰ ধোৱাই ঘৰৰ দামী বংবোৰ ক’লা কৰি পেলাব। সেইকাৰণে আগৰ দিনৰ দৰে আজিকালি খৰিৰ যা-যোগাৰ কৰিব নোৱাৰি। বিভিন্ন অজুহাত। এয়া সময়ৰ আহ্বান কাকো দোষ দিব নোৱাৰি? আজিকালি বিহু বুলি আলহি অতিথিবো পদ ধূলি অকনমান নপৰেহি। একালত কিমানক খুৱাই বোৱাই ককাল বেঁকা কৰি থৈছে। এতিয়া কাৰো দেখোন খবৰ এটা লবলৈও সময় নাই। ইমান কৃত্ৰিম হৈ গ’ল নে পৃথিৱীখন? সেই সময়খিনিয়েই ভাল লগা আছিল। মানুহৰ মাজত খং ৰাগ মৰম ভালপোৱাৰ এটা নিভাঁজ সোঁত আছিল। আৱেগবিলাকৰ কিবা এটা ৰং আছিল। শাছয়েকৰ গালি শপনিৰ মাজত নিজৰ বুলি অলপ সহৃদয়তা আছিল। এতিয়া সকলোবোৰেই যেন ৰঙবিহীন।

‘মা, বিহুৰ দিনা মনটো মাৰি কোনো ভাৰি আছে? ভিতৰলৈ আহক, টেবুলত চাহ জলপান দিছো, খাই লওঁকহি।’ বোৱাৰীয়েকৰ কথাত মালতি বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিল। চকীৰ পৰা উঠি কেঁকো জেকোঁকৈ ডাইনিং টেবুলৰ নিৰ্দিষ্ট চকীখনত বহিলহি। বোৱাৰীয়েকে টেবুলত সুন্দৰ ভাবে সজাই ৰখা জা-জলপান, পিঠা-পনা দেখি মালতিৰ হিয়াখন ফুলি উঠিল।

‘মা বিহু বুলি সেৱা এটা ইয়াতেই লৈছে। আপুনি আক’ তলত বহিব নোৱাৰে নহয়।’ কাঁহৰ বঁটাটোত চাদৰ আৰু ব্লাউজ এটাৰ ওপৰত তামোল-পান এযোৰ দি অনা শৰাইখন দেখি মালতিৰ দুচকুৰ কোণত চকুৰ পানী জিলিকি উঠিল। অন্ততঃ সময়ৰ কোবাল সোঁতত আধুনিকতাৰ পৰশতো বীতি নীতিবোৰ হেৰাই যাব দিয়া নাই। এই পৰিৱৰ্তনক তাই সহ্য কৰি দিবই লাগিব। সময়ৰ পৰিৱৰ্তন দেখি নিজকে সৰাপাত বুলি ভাৰি থাকিলে নহ’ব। মনৰ শান্তিবোৰ নিজৰ সৃষ্টি। অযথা কথাবোৰ ভাৰি থাকিলে নিজৰ লগত আনলৈও অশান্তিহে ছটিয়াই দিয়া হয়।

বোৱাৰীয়েকে আগবঢ়াই দিয়া জা-জলপানবোৰৰ মাজত মালতিয়ে জীৱনৰ নতুন সমীকৰণ বিচাৰি পালে।

দুৰ্ভগীয়া ছোৱালীজনী

পৰিস্ফুটন দেৱী

প্ৰথম যান্মাসিক, বাণিজ্য বিভাগ

বাহিৰত কিনকিনিয়া বৰষুণ। বাচন-বৰ্তনখিনি থৈ নিজৰা কিছু সময়ৰ বাবে চকী এখনত বহি থৰ হৈ ব'ল। লগতে দুচকুৰে বৈ আহিল দুধাৰী গৰম লোতক। কাৰণ আজি মাকৰ মৃত্যুৰ সম্পূৰ্ণ এবছৰ হ'ল। লগে লগে তাইৰ মনটো উৰা মাৰি গ'ল।

দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পাছত তিনি বছৰীয়া ছোৱালীজনীৰ পঢ়ুৱাৰ দায়িত্ব সকলোবোৰ মাকৰ হাতত। বহু কষ্ট কৰি নিজে কেতিয়াবা এসাঁজ নাখাইও নিজৰাক খুৱাইছিল। পাৰ্যমানে চেষ্টা কৰিছিল যাতে নিজৰাৰ কোনো ধৰণৰ অসুবিধা নহয়। নিজৰাৰ মাকে ওচৰৰে ৰে'ল ষ্টেচনটোত চাহ-পিঠাৰ দোকান দি কোনো মতে জীৱন নামৰ গাড়ীখন আগবঢ়াই নিছিল। নিজৰাই কেতিয়াবা জেদ ধৰে মাকৰ লগত তাই ও গৈ মাকক সহায় কৰি দিব। কিন্তু মাকে কোনোপধ্যেই নিবিচাৰে তাইৰ লগত দোকানত বহাতো কাৰণ নিজৰা পঢ়ি শুনি এটা ডাঙৰ অফিচৰ দামী চকীত বহক এয়াই একমাত্ৰ ইচ্ছা।

আনদিনাৰ দৰে সিদিনাও মাকে দোকানলৈ বুলি ওলাই বাটতে নিজৰাক স্কুলত নমাই থলে। তেনেতে প্ৰধান শিক্ষকে লগ পাই ক'লে- “নিজৰা আমাৰ স্কুলৰ কহিনুৰ হীৰা। আন শিক্ষাৰ্থীক ভাল ল'ৰা-ছোৱালীৰ উদাহৰণ দিব হ'লে সকলোৱে নিজৰাৰ কথাই কয়।” এই কথা শুনি নিজৰাৰ মাকে থোকা থুকি মাতেৰে ক'লে- “তাইৰ কোনোৱেই নাই আৰু আপোনালোকে যি বাট দেখুৱাই সেই বাটেৰেই তাই আগুৱাই যাব। কিন্তু আপোনালোকে অলপ সহায় কৰিব লাগিব। মই যাওঁ, তাইক চাব আপোনালোকে।”

কিন্তু কোনে জানে কাল সপৰ্শই যে আগত মুখ মেলি বৈ আছে। নিজৰা আহি ঘৰত মাকক নেদেখি কিছু আচৰিত হ'ল। মাকে নিজৰা অহাৰ আগতে আহি পাকঘৰত খোৱা বস্তু যোগাৰ কৰি থয়। ইফালে সিফালে দুটামান চিঞৰ মাৰি একো সহাৰি নাপাই চিন্তিত হ'ল। অজান আশংকাত কাঁপি উঠে নিজৰাৰ

অকমানি বুকুখন। একে দৌৰে ষ্টেচন পালেগৈ। সন্মুখৰ দৃশ্য দেখি নিজৰাৰ ভৰিৰ তলৰ মাটি নোহোৱা হৈ যোৱা যেন লাগিল। নৰকত কৈ যেন কোনো গুনে কম নহয় সেই ঠাই ডোখৰ। অত তত পৰি আছে নিৰিহ মানুহৰ কেঁচা তেজৰ ডোঙা, যেনি তেনি ছিন্ন হাত, ভৰি, মুণ্ড। সকলোৱে নিজৰ প্ৰিয়জনক বিচাৰি লৰা-চপৰা লগাইছে। কোনোবাই অসহ্য যন্ত্ৰণাত চিঞৰি গগণ ফালিছে। নিজৰাই কোনোমতে নিজকে চম্ভালি মাকক বিচাৰিব ধৰিলে। অলপ দূৰত পৰি থকা ছিন্ন ভৰিখন দেখিয়েই চিনি পালে সেই ভৰিত চুই আশীৰ্বাদ লৈয়ে তাই সদায় স্কুললৈ যায়, মানে সেয়া তাইৰ মাকৰ ভৰি। অলপ ইফালে-সিফালে চোৱাত মাকৰ নিথৰ দেহ চকুত পৰিল। দৌৰি গ'ল নিজৰা। গাত ঢকিয়াই ঢকিয়াই মাতিব ধৰিলে- মা তুমি এবাৰ চকু মেলি চোৱা না মা, তুমি অবিহনে মোৰ কি হ'ব, ক'ত থাকিম, মই কি খাম। তোমাক কেতিয়াও কষ্ট কৰিব নিদিও আৰু বিষ বিষ বুলি কৈ থাকা নহয় গোটেই ৰাতি মালিচ কৰি সকলোবোৰ বিষ ভাল কৰি দিম। মাংস খাম ক'লে তোমাৰ কষ্ট হয় ন আৰু কেতিয়াও নকও মাংস খাম বুলি মাত্ৰ তুমি এবাৰ চকু মেলি চোৱা না মা। এবাৰ চকু মেলি চোৱা ও মা.....।

লাহে লাহে নিজৰা সম্পূৰ্ণৰূপে সলনি হৈ গ'ল। সদায় হাঁহি মাতি থকা ছোৱালীজনীৰ হঠাৎ মুখৰ মাত চিৰদিনৰ বাবে নোহোৱা হৈ গ'ল। খাব নাপাই মৰিব বুলি সম্পৰ্কীয় খুড়াক এজনে ওচৰৰে ঘৰ এখনত বনকৰা ছোৱালী হিচাপে থ'লে।

এনেতে মালিকে কৰ্কশ মাতেৰে চিঞৰিলে এই নিজৰা পাঁচ নম্বৰ টেবুলখন চাফা কৰি দে। মালিকৰ মাতত নিজৰাই অতীতৰ জগতখনৰ পৰা ওলাই আহি কামত ধৰিব গ'ল। যাওঁতে মালিকক সুধিলে- দুখীয়া মানুহে সপোন দেখাতো পাপ নেকি? মালিকে ভেবা লাগি তাইৰ ফালে চাই থাকিল।

মৃত্যু পৰ্বৰ সিপাৰে...

ৰাহিদুল ইছলাম

উচ্চতৰ মাধ্যমিক ২য় বৰ্ষ, কলা শাখা

বাৰ বজাৰ লগে লগে ঘড়ীৰ ঘণ্টা বাজি উঠিল।
কপাহীয়ে ঘৰৰ কাম বন সামৰি নন্দিনীক ভাত পানী খোৱাই
দিলে। তাই টোপনি গ'ল। কপাহীয়ে নিজেও ভাত পানী খাই
ছোফাখনৰ ওপৰত ভৰি দুখন উঠাই লৈ বহিলে। খিৰিকীৰে সোমাই
অহা মৃদু বতাহত তাইৰ চকু দুটি মুদ খাই গ'ল।

সৰুতে দেউতাকক হেৰুৱা নাহৰবাৰী গাঁওৰ কপাহী

আজি গাভৰু হ'ল। আপোন বুলিবলৈ তাইৰ মাকজনীৰ বাহিৰে
আন কাকো চিনি নাপায়। পোৱা নোপোৱাৰ হিচাপ নিকাচ
উলিয়াবলৈ তাইৰ আহৰি নাই। অৱশ্যে তাই প্ৰয়োজনবোধে
নকৰে। কৰিবই বা কিয়? মাকৰ মৰমেই তাইৰ কাৰণে যথেষ্ট।
চঞ্চল অথচ কোমল মনৰ কপাহীজনীয়ে কাৰো বেয়া ভাবিব
নোৱাৰে। ৰাতিপুৱা ৰঙচুৱা বেলিৰ কোমল পোহৰত ধনশিৰি

পাৰৰ বতাহত কহুৱাবোৰে নাচিবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ শব্দতেই আৰম্ভ হয় তাইৰ দিনটো। উৰা মাৰিব মন যায় ধনশিৰীৰ পাৰলৈ। বাৰীখন তাই আটোম টোকাৰী কৈ সজাই তুলিছে। মদাৰৰ ৰঙা ফুলে শুৱনি কৰি ৰাখে চোতালখন। হাচনাহানাৰ সুবাসে প্ৰতিপালে সুগন্ধিময় কৰি ৰাখে বাৰীখন। সঁচাকৈয়ে বৰ মনোমোহা। কোনোবা আহিলে প্ৰশংসাৰ মোনা এটা সপিবলৈ নাপাহৰে। অতি আলফুলেৰে তাই মেকুৰী দুজনীও পুহিছে। কলা বগা মিহলিত ৰঙৰ নোমে মেকুৰী দুজনীক আৰু ধুনীয়া কৰি তুলিছে। ঘৰ খনত কিছু অভাৱ যদিও, অভিযোগৰ শাৰীবোৰ তাই কোনোদিনে মাকৰ আগত প্ৰকাশ কৰা নাই। মাকে কাপোৰ ফেক্টৰীত কাম কৰে, কষ্টকৰ কাম, যদিও মাকে কোনো কষ্ট প্ৰকাশ নকৰে। মাকে সুখী হোৱাৰ একমাত্ৰ কাৰণ তাই। তাইৰ পৃথিৱী হল তাইৰ মাকজনী। মাকজনী অলপ আজলা প্ৰকৃতিৰ। সুখ আৰু দুখৰ মাজৰ পাৰ্থক্য মাকজনীয়ে চিন্তিব নোৱাৰে। গিৰিয়েকৰ মৃত্যুয়ে বৰকৈ খুন্দিয়াই থৈ গৈছিল। সময়ৰ সোঁতত তাই সকলো পাহৰিবলৈ ধৰিলে। কপাহীৰ সুখী জীৱন তাইৰ কামনাকৃত। তাই জানে, কপাহীয়ে কোনো অভিযোগৰ প্ৰশ্ন দাঙি নধৰে। সত্ত্বেও তাইৰ ক্ষমতাই ঢুকি পোৱা সকলোবোৰ বস্তু কপাহীক যোগাৰ দিবলৈ কোনো সংকুচবোধ নকৰে। কপাহী পঢ়া লিখাত পাৰ্গত আছিল বাবেই মাকে অতি কষ্ট কৰি তাইৰ অধ্যয়নৰ যা যোগান দিছিল। গাঁৱৰ হাই স্কুলৰ পৰা হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উৰ্ত্তীণ হৈ ওচৰৰ চহৰখনৰ পৰাই কপাহীয়ে স্নাতক লাভ কৰে। উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰা তাই গাঁৱখনৰ একমাত্ৰ ছোৱালী। সাহিত্য চৰ্চা কৰি তাই ভালপায়। কোনো কোনো সময়ত তাইৰ দুই এটা গল্প-কবিতা কাকত পত্ৰই প্ৰকাশ পাইছে। গুণে ৰূপে তাইৰ লগত ফেৰ মাৰিব পৰা গাঁওখনত কোনো নাই। গাঁওখনৰ ডেকাৰ পৰা বুঢ়ালৈকে সকলোৱেই ৰূপৱতী কপাহীক চিনি পায়। তাইৰ পৃথিৱীখন তাই আলফুলে মাকৰ লগত সজাই ৰাখিছে।

নাহৰবাৰী গাঁৱখনৰ মাজেৰে বৈ গৈছে ধনশিৰী নৈখন। ধনশিৰী নৈৰ উত্তৰত কপাহীহঁতৰ ঘৰ। উত্তৰ পাৰে থকা একমাত্ৰ ঘৰখন। গাঁৱৰ বাকী সমস্ত পৰিয়াল নৈৰ দক্ষিণ পাৰে থাকে। নৈৰ দক্ষিণ পশ্চিমত আছে গাঁওখনৰ একমাত্ৰ নামঘৰ। উত্তৰৰ ফালে কপাহীহঁতৰ ঘৰখনৰ চাৰিওফালে বিশাল হাবিয়ে নিজৰ উপস্থিতিত পৰিস্থিতি নিজান কৰি ৰাখে। অৱশ্যে নৈখনৰ উত্তৰ পশ্চিম ফালে যদিও দুই এটা পৰিয়ালে

বাস কৰি আছে কিন্তু তেওঁলোক স্থায়ী বাসিন্দা নহয়। বাৰিষাত নাহৰবাৰীৰ ধনশিৰী নৈত বানপানী হয়। নাহৰবাৰী গাঁৱৰ উত্তৰ ফালে থকা গাঁওখন হ'ল ধলপুৰ। কপাহী হঁতৰ ঘৰৰ পিছফালে থকা হাবিখনে গাঁও দুখনক ভাগ কৰিছে। উত্তৰ পাৰে কপাহীহঁতৰ ঘৰৰ বাহিৰে থকা ঘৰবোৰ ধনশিৰীৰ বানপানীত সা সম্পত্তি হেৰুৱাই কাহিনিবা ৰক্ষা পৰা লোকসকলৰ ঘৰ। গাঁওখনৰ উত্তৰ আৰু দক্ষিণপাৰক সংযোগ কৰিছে এখন বাঁহৰ দলঙে।

উৎসৱে পাৰ্বনে দুইখন পাৰৰ মানুহৰ মাজত অহা যোৱা চলি থাকে মাঘৰ বিহুৰ বতাহ বলিছে। গণ্ডগল ব্যস্ত হৈ পৰিছে হেপাহৰ বিহুটিক আদৰিবলৈ। মাক আৰু কপাহীও ব্যস্ত হৈ পৰিছে বিহুৰ বতাহত উৰা মাৰিবলৈ। শুনা মতে এইবাৰ গাঁওবাসীয়ে সমূহীয়াকৈ বিহুটি উদ্‌যাপন কৰিব। গণি গুনি হাতত দুটামান দিন হৈ আছে। গাঁৱৰ সমূহীয়া আলোচনাত সমস্ত সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা হল। উৰুকাৰ দিনাৰ পৰা মাঘৰ বিহু দিনৰ অন্তলৈকে কৰণীয়খিনি ভাগ কৰি লোৱা হ'ল। সকলোৱেই আপত্তিবিহীন ভাৱে নিজা নিজা দায়িত্ব পালনত মনোনিবেশ কৰিলে। উৎসৱ পাৰ্বনত প্ৰদেশৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা লোকৰ সমাগম ঘটে নাহৰবাৰীলৈ। অতিথি পৰায়নতাৰ ভাৱ গাঁওবাসীৰ মনত অতীতৰ পৰাই স্থিত। কুঠাবোধ নকৰাকৈ গাঁওৰ সকলোৱেই অতিথিৰ আদৰ যত্ন লয়। এইবাৰ এই দায়িত্ব গৰাকী হ'ল কপাহী। গাঁৱলৈ অহা সকলো অতিথিৰ আগমণৰ পৰা বিদায় পৰ্য্যন্ত তেওঁলোকৰ সুবিধা অসুবিধাত তাই চকু দিব লাগিব। প্ৰথমে তাই এই দায়িত্ব গ্ৰহণ নকৰিবলৈ প্ৰতিবাদ কৰিলে যদিও মাকে আৰু গাঁওবাসীয়ে জুৰ দিয়াত তাই প্ৰতিবাদ সামৰিব লগা হ'ল। বিহুলৈ মাত্ৰ দিন এটি বাকী। চহৰৰ পৰা বিভিন্ন লোকৰ আগমণ ঘটিল। সকলোকে গাঁওৰ সমূহীয়া সভাগৃহত ৰাতিটো থাকিবলৈ সুবিধা কৰি দিয়া হল। পিছদিনা উৰুকা। সেইদিনা ৰাতিপুৱাই সকলোৱে গাঁও ফুৰিব যাব। লৈ যোৱা দায়িত্ব কপাহীৰ গুৰু গস্তীৰ দায়িত্ব।

ৰাতিপুৱা মাকে কপাহীক জগাই দিলে। পুনৰ এবাৰ মাকে তাইক তাইৰ দায়িত্ব সোঁৱৰাই দি নিজৰ কামত ব্যস্ত হ'ল। নিজৰ কাম বন সামৰি কপাহী সভা গৃহলৈ বুলি ৰাওনা হ'ল।

“প্ৰভু ৰক্ষা কৰিবা। সকলোবোৰ যাতে মংগলময়ে পাৰ হৈ যায়। গাঁওবাসীৰ বিশ্বাসত যাতে সোণগুটি ফুলে। নহলেনো

হেজাৰ জনৰ মুখত এটাই কথা ফুটিব, ইমান পঢ়ি শুনি কিডাল কৰিলি, নিজৰ দায়িত্বটো ভালে কুশলে সামৰিব নোৱাৰিলি “মনতে ভাবি থাকোঁতে বুকুৰ ধপ ধপনি তাই স্পষ্টকৈ শুনা পাইছিল। ভৰি দুখন কোনোমতে হে আগবাঢ়ি গৈছে। আজি পৰ্য্যন্ত তাই এই কাম কৰি পোৱা নাই। অচিনাকি ব্যক্তিত্বৰ গৰাকীসকলক কেনেকৈ তাই সম্বোধন কৰিব! নমস্কাৰ দিব নে চাহ পানী সুধিব! প্ৰথমে নিজৰ পৰিচয় দিব নে তেওঁলোকৰ পৰিচয় সুধিব! নাই...! তাই ঠিক কৰিব পৰা নাই। মনত নানান ভাৱনা লৈ তাই সভা গৃহত উপস্থিত হ’ল। সকলোৱে তাইলৈ বাট চাই আছিল। তাই উপস্থিত হওঁতেই সকলোৱে তাইক সম্বোধন জনালে। অবাৰক দুষ্টিৰে তাই থমকি ব’ল। “কেনেকৈ তেওঁলোকে তাইৰ নাম জানে? তেওঁলোকৰ মাজৰ কাৰোবাক তাই অজ্ঞাত ভাৱে চিনি পায় নেকি? নে কোনোবাই তাইক জ্ঞাত ভাৱে চিনি পায়? কাৰোবাৰ লগত কৰবাত মুখা মুখি হৈছিল নেকি তাই?”

সৰু ডাঙৰ প্ৰশ্নৰ এটি পৰ্বতৰ সৃষ্টি হল তাইৰ মনত। এই পৰ্বতৰ হেঁচা তাইৰ মুখখিনিত স্পষ্ট ভাৱে জিলিকি উঠিছে। ইতিমধ্যে কোনোবাই তেওঁলোকক কপাহীৰ পৰিচয় দিছিল আৰু জনালে যে কপাহী আজি তেওঁলোকৰ ভ্ৰমণ নিৰ্দেশকাৰী। কোনোমতে নিজৰ আচলাৰস্থা সামৰি তাই সকলোকে সম্বোধন জনালে। সকলোৰে লগত চিনাকি পৰ্ব সামৰি তেওঁলোক গাঁও ভ্ৰমণৰ বাবে ৰাওনা হল।

তেওঁলোকৰ ৰাতিটো কেনেকৈ পাৰ হল? অসুবিধা হোৱা নাইতো! জলপানৰ ব্যৱস্থা কৰি দিয়া হৈছিল নে? ইত্যাদি বোৰ প্ৰশ্ন সুধিব লাগে বুলি তাই পাহৰি থাকিল হয়তো ভয়তে মনৰ কোনোবা ঠাইত প্ৰশ্নবোৰ পোত খাই গ’ল।

গাঁৱৰ নামঘৰৰ ফালে তেওঁলোকক লৈ কপাহী আগবাঢ়ি গল। আহল বহল মজিয়াৰ নামঘৰখন ধুনীয়াকৈ সজাই পৰাই তোলা হৈছে। প্ৰকাণ্ড খুঁটাবোৰত নতুনকৈ বগা ৰঙ ধাৰণ কৰোৱা হৈছে। যোৱাকালি কপাহীৰ কথা মতেই নামঘৰখন পৰিষ্কাৰ কৰা হৈছে। দুৱাৰ মুখৰ তুলসী কেইজোপাক পানী দি সজীৱ কৰি তোলা হৈছে। সকলোৱে সেৱা এটা কৰি নামঘৰত প্ৰৱেশ কৰিলে। অতিথি সকলক অসমীয়াৰ চানেকি গামোচাৰে আদৰণি জনোৱা হ’ল। সকলোৱে পুনৰ সেৱা এটা জনাই নামঘৰীয়াৰ পৰা বিদায় ললে। ধনশিৰীৰ পাৰে পাৰে অতিথি সকলক তাই উপভোগ

কৰাইছিল প্ৰকৃতিৰ এক মনোৰম দৃশ্য। শীতল পানীৰ টোৰ দৰেই কোমল কোবত তাই বুজাইছিল প্ৰত্যেকটো কথা। তাই যেন বুজাব বিচাৰিছিল, এইয়াই তাইৰ গাঁও। প্ৰকৃতিৰ এক মনোমোহা ঠাই, নাহৰবাৰী। গৰ্বিত মনত তাইৰ ভয় লুকাই পৰিছিল। প্ৰকাশ পাইছিল তাইৰ নিজৰ ঠাইৰ প্ৰতি ভালপোৱা। দিনটো সন্ধিয়াৰ ফালে আগবাঢ়িল। লাহে লাহে বেলি মাৰ গভীৰ নিশাৰ গৰ্ভত আকাশ ছটিয়াই বিয়পি পৰিল জোনাক ধনশিৰী নৈৰ পৰিষ্কাৰ পানীত জোনৰ প্ৰতিচ্ছবি আৰু অধিক উজ্বল হৈ পৰিছে। নিয়ৰে বিয়পাইছে কহঁৰাবোৰত চুমা ৰূপী স্নেহ। চাৰিওফালে বিয়পি পৰিছে ৰাত্ৰিৰ মাদকতা, জোনাকীৰ শোভা। স্নিগ্ধ জোনাকৰ শোভাত জিলিকি উঠিছে নাৰী ৰূপী কপাহীৰ সৌন্দৰ্য। ৰিহা মেখেলাৰ সেউজীয়া ফুলে এক কুমলীয়া মালা গুঠিছে। ডিঙি কটা ব্লাউজত ওলাই অহা বগা অথচ কোমল বুকুটি আৰু অধিক উজ্বল হৈ পৰিছে। চুলি কোচা ভালদৰে পাছফালে বান্ধিছে যদিও পৰো নপৰোকৈ কেইডাল মান চুলি গলধনৰ কাষেৰে আহি বুকুৱেদি বৈ গৈছে। পৰ্বতীয়া গাঁথনিৰ ডাঠ চেলাউৰী দুটিৰ মাজত গাঢ় ফোঁটটিয়ে কপালত কবিতাৰ ৰচনা কৰিছে। বগা অথচ ডাঙৰ চকুযুৰীয়ে হৰিণীৰ সন্মানত আঘাত সানিছে। মূৰৰ পৰা ওলাই অহা ঘামৰ টোপালটিয়ে বগা গালটিত যেন আত্মহাৰা হৈ সঁফাৰ্ণ চকুৰে জগতক হাঁহিছে। অথচ তাই শান্তিপূৰ্ণ ভাৱে নিজৰ কামত ব্যস্ত। কেৰেপ নাই তাইৰ এই অস্থায়ী সৌন্দৰ্য্যলৈ।

“সুন্দৰ...!”

“কি...? কোনে ক’লে...?”

কপাহীয়ে পাছফালে ঘূৰি চালে। এক সুন্দৰ সুঠাম ছাব্বিশ বছৰীয়া যুৱকৰ মুখত ফুটি উঠিল শব্দকেইটা ৰাজীৱ ভট্টাচাৰ্য চহৰৰ নামি দামী ম্যাণ্টিনেচনেল কোম্পানীৰ ছেলচ এক্সেকিউটিভ অফিচাৰ সৰুতে মা দেউতাকক হেৰুৱা ৰাজীৱক ককা আইতাই ডাঙৰ দীঘল কৰিছিল। চহৰৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা এম. বি. এ. পাছ কৰি চাকৰিত সোমোৱা আজি তিনি বছৰ হ’ল। সৰুৰে পৰাই অধ্যয়নপ্ৰিয় ৰাজীৱ বৰ শান্ত শিষ্ট প্ৰকৃতিৰ। ভ্ৰমণ সি ভালপায়। সহকৰ্মী লীনাৰ লগত সি নাহৰবাৰীলৈ আহিছে। ৰাতিপুৱাই কপাহী ৰাজীৱৰ লগত চিনাকী হৈছিল। অতি কম সময়তে দুয়োৰে মাজত এক বন্ধুত্বপূৰ্ণ সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিল।

“অ’ ৰাজীৱ দা!”

কপাহীয়ে পাছফালে ৰাজীৱক থিয় হৈ থকা দেখি

উদ্দেশ্য ক'লে।

“ঠিকেই কৈছে, সঁচাকৈয়ে বৰ সুন্দৰ পৰিৱেশ। প্ৰকৃতিৰ এক মনোমোহা ৰূপ “ৰাজীবেও তাইৰ কথাত হয়ভৰ দিলে।

ৰাতি গভীৰ হোৱাৰ পথত সকলোৱে পুনৰ সভাগৃহ লৈ বুলি উভতি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। মাঘৰ বিহুত সকলোৱে একেলগে এসাজ খাই উলহ-মালহেৰে বিহুটি পাৰ কৰিলে। পিছদিনা অতিথি সকলক বিদায় দিবলৈ কপাহী নিজেও তাত উপস্থিত থাকিল। ৰাজীৱক তাই পিঠা দুটিমান মান দি পঠিয়াইছিল। হয়তো বিদায় বুলি কোৱাৰ এক পৰম্পৰা এইয়া। ৰাজীৱেও ধন্যবাদৰ মোনা এটা সঁপিবলৈ নাপাহৰিলে।

সকলোৱে আদৰ যত্নেৰে বিহু সামৰিলে। গঞা লোক নিজৰ নিজৰ কামত ব্যস্ত হৈ পৰিল। ফাগুন মাহে ভূমুকি মাৰিলেহি। বিহুৰ বহু দিনৰ আগতেই কপাহীয়ে এখন কিতাপ লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। বিহু দিনকেইটাত আজৰি সময় পালে লিখিছিল। বিহু শেষ হোৱাত এতিয়া তাই কিতাপ খনৰ ওপৰত মনোযোগ দিলে। দিনত নিজৰ কাম বন সমৰি আজৰি সময়খিনি তাই লিখি থাকে। দুপৰীয়া ভাত পানী খাই মাকে আৰু কপাহী চোতালত বহি আছে। ফাগুণৰ দিনকেইটা কপাহীৰ খুবেই প্ৰিয়। মদাৰৰ ফুলে চোতালখন সেন্দুৰ ৰঙা কৰি তুলিছে। হেটুলুকা জাকে হয়তো ৰঙ পিন্ধিছে ফাগুণৰ চোতালত বহি প্ৰকৃতিৰ এই মায়াময় সময় খিনি উপভোগ কৰি থকাৰ সময়তে মাকে তাইৰ কাষত বাগৰি পৰিল। তাই কিবা চিন্তিব পৰাৰ আগতে মাকৰ নাকৰ পৰা তেজ নিগৰিবলৈ ধৰিলে।

“সৰ্বনাশ... এইয়া কি হ'ল।”

ভয় আৰু আতংকৰ মাজত তাই কি কৰিব ঠিক ভাবিব নোৱাৰিলে। ভাবিব পৰা শক্তি কণ তাইৰ ক'ত। মাকৰ গাল মুখ শেঁতা পৰি হালধীয়া হ'ব ধৰিছে। তাই অনুভব কৰিলে মাকে যেনে তেনে উশাহ লৈ আছে।

“কিন্তু হঠাতে কি হ'ল?”

তাই চাৰিওফালে চকু ফুৰালে। নাই কোনো নাই। এই অসহায় অৱস্থাত তাই বুকুখন কঁপি উঠিল। সৰ্ব শক্তিৰে তাই চিঞৰিছে। দুৰ্ভাৱনাত অন্তৰাত্মা শুকাই গৈছে। কিবা এটা ভাবি তাই ভিতৰলৈ দৌৰিলে। তৎক্ষণাৎ পানী আৰু কাপোৰ হাতত লৈ পুনৰ মাকৰ ওচৰত আঁঠু দি বহি গ'ল। বুকুখনিৰ ধপ - ধপনি ক্ৰমাঘয়ে বাঢ়ি গৈছে। ভৰি দুখন কব নোৱাৰাকৈ কপি উঠিছে। মাক লাহে লাহে দুৰ্বল হৈ আহিছে যদিও চকু দুটি

মুদি দিয়া নাই। সমস্ত শক্তিৰে আপ্ৰাণ চেপ্তা কৰি মেলি ৰাখিছে। তাই মাকৰ কপালত অলপ পানী নিগৰাই দিলে। ৰক্ত বন্ধ হোৱাৰো কোনো চিন চাব নেদেখি তাই আৰু চিন্তিত হৈ উঠিল। মাকৰ বাওঁ হাত খন তাই সাৱটি ধৰিছে। হিমৰ নদীত হাত দিয়া যেন অনুভৱ হ'ল হাত ভৰি ঠাণ্ডা পৰিছে। উশাহ চুটি হৈ আহিছে। চকু দুটিও জাপ খাওঁ খাওঁ অৱস্থা। তাই পুনৰবাৰ কিবা আনিবলৈ বুলি উঠিব লগুঁতেই মাকে তাইৰ হাতত ধৰিলে-

“থাকক দে আই...। তোৰ পৰিশ্ৰম বৃথা যাব।”

“আঁহ..... মোৰ ওচৰতে বহ চোন।”

অলপ মনে মনে থাকি অস্পষ্ট মতেৰে কলে,

“মোৰ সময় হ'ল আই। ভালে কুশলে থাকিবি...”

মাকে কিয় তেনেকৈ কৈছে, তাই বুজিব পৰা শক্তিকণ হয়তো হেৰুৱাইছে। মাত্ৰ এটাই চিন্তা, কিবা কৰি তেজ বন্ধ কৰিব লাগে মাকৰ মুখৰ শব্দ ক্ৰমাৎ সৰু হৈ হৈ শেষত বন্ধ হৈ গ'ল। চকু মুদি দিলে। কঁপি থকা হাতৰে তাই কাপোৰৰ টুকুৰাটি লৈ তেজ মচি দিয়াৰ ব্যৰ্থ চেপ্তা কৰিলে। তাইৰ অনুভৱ হল তাইৰ হাতত ধৰি ৰখা মাকৰ হাত খন টিলা হৈ গ'ল। বুকুখনো উঠা নমা কৰিবলৈ বন্ধ কৰিলে। মূৰটো কপাহীৰ কোলাত দি লাহেকৈ ঢলি পৰিল। কপাহীয়ে সমস্ত শক্তিৰে মাকৰ গাত ধৰি জোকৰি দিলে মাকে কোনো প্ৰত্যুত্তৰ নিদিয়াত দুঃচিন্তা তাই ঢলি পৰিল।

“কি হল এইয়া!”

“মাকে কিয় উত্তৰ দিয়া নাই!”

“মাক উঠিব, কথা ক'ব”

“কিয় একো কোৱা নাই...! মা...।

হঠাতে কপাহীৰ মূৰত স্বৰগ ভাগি পৰিল। মূৰৰ ওপৰত থকা বেলিটো যেন তাৎক্ষণিক ভাৱে হাউলি পৰিল। জ্ঞান বিবেক সকলো হেৰুৱাই অজানিতে বহি থাকিল তাই মাকৰ কাষত। চৌদিশে দেখা পালে মাথোঁ আন্ধাৰ। কোনোবাখিনি হাতত জীৱনৰ চাকি গছি নুমাই গল। চূৰ্ণ বিচূৰ্ণ হল তাইৰ ভৱনাৰ মূৰ্তি।

মাকৰ অস্পষ্ট ছবি তাইৰ চকুৰ অগত ভাঁহি উঠিল। ভাঁহি উঠিল মাকৰ মৰম লগা হাঁহিটি “মা... মোক কাহিনী শুনাৰি?”

“কি কাহিনী শুনিবি আই? ৰজা-ৰাণীৰ নে পৰীৰ?”

“সোঁ যে তেজীমলাৰ সাধু! সেইটো শুনিম আই।”

“আঁহ.....বহ মোৰ কাষতে”

“আই সপোন সঁচা হয় জানো?”

“হয়তো... কিয় সুখিলি !”

“মই সপোন এটা দেখিছোঁ আই।”

“কি সপোন বা...?”

“মই পখিৰাজ ঘোঁৰাৰ পিঠিত উঠি সাগৰৰ ওপৰত উৰি ফুৰিছে আই”

“আৰু মই...?”

“তুমিও আছা আই।”

“হুম”

“হ’ব দে ৰাতি বহুত হল নহয় এতিয়া শুই থাক।”

“তই মোৰ কাষতে শুবি দে আই।”

“শোম ... ঠিক আছে।”

তাই শিকিছিল জানো মাকৰ অবিহনে জীয়াই থাকিবলৈ। এইয়াই তো তাইৰ পৃথিৱী আছিল। নাহৰবাৰী, নাহৰবাৰীৰ লোক, ধনশিৰী নৈ, সেউজীয়া হাবিখন আৰু তাত উৰি ফুৰা চৰাইবোৰ, সকলোবোৰ তাইৰ মাকক লৈয়ে সম্পূৰ্ণ আছিল। এতিয়া অচিনাকি নালাগিবনে ধনশিৰী ! অচিনাকি নালাগিব নে নাহৰবাৰী আৰু ইয়াৰ মানুহ ! কোনে তাইক ৰাতি কাহিনী শুনাব ? কোনে সপোনৰ অৰ্থ তাইক বাখ্যা কৰিব পাৰিব জানো তাই মাকৰ অবিহনে থাকিবলৈ ! মনত সুমুৱাই ৰখা কথাবোৰ কাক ক’ব ! তাইৰ দিনটোৰ আলাপ আলোচনা কোনে শুনিব !

মনত অলেখ প্ৰশ্ন, চিন্তা, যত্নগা, সকলোবোৰ লৈ একে ঠাইতে থৰ লগাদি বহি থাকিল কপাহী।

হঠাতে ৰাজীৱৰ আহি পদুলিমুখত উপস্থিত হল।

অবাক দৃষ্টিৰে এবাৰ মাকৰ মৃত দেহলৈ, এবাৰ আউল বাউল হৈ চেতনা হেৰুৱা শালিকাৰ দৰে বহি থকা কপাহীলৈ চাইছে। সি আৰু বুজিবৰ বাকী নাই কি হৈছে। ভৰিৰ তলৰ পৰা মাটি খহি পৰা যেন অনুভৱ হ’ল। প্ৰাণপণ শক্তিৰে দৌৰি গৈ কপাহীৰ আগত আঁঠু কাঢ়ি বহিল।

“কপাহী... কপাহী...!”

কপাহীয়ে মোৰ তুলি চালে।

“ৰাজীৱ দা...!”

ৰাজীৱে কোনো প্ৰতিক্ৰিয়া কৰাৰ আগতেই কব নোৱাৰাকৈ কপাহী সোমাই পৰিল ৰাজীৱৰ বুকুত। তাইক যেন অলপ আশ্ৰয়ৰ প্ৰয়োজন। জাক হেৰুৱা নিঃসংগ চৰাই এটিৰ দৰে তাই এতিয়া অকলশৰীয়া। তাই কাৰো কৰিছে অলপ আশ্ৰয় দিবলৈ, অলপ সান্তনা দিবলৈ। ৰাজীৱৰ দুনয়নেদি অশ্ৰু নিগৰি

পৰিল। সি কোনো কুণ্ঠাবোধ নকৰাকৈ কপাহীক সাৰটি ধৰি সান্তনা দিবলৈ অসফল যত্ন কৰিলে।

ধীৰে ধীৰে ৰঙচুৱা আকাশত সন্ধিয়াৰ আন্ধাৰ নামি আহিল। ঘৰখনত সন্ধিয়াৰ চাকি গছি আজি পুনৰ নজ্জলিল। হঠাৎ কলিং বেলটো বাজি উঠাত কপাহী বাস্তৱলৈ উভতি আহিল। তাই ছোফাখনতে বহি আছে। বেৰত ওলমি থকা ঘড়ীটোলৈ দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰি পঠিয়ালে। সন্ধিয়া চাৰে ছয় বাজিছে। গিৰিয়েক নিলয় হয়তো অফিচৰ পৰা উভতি আহিছে। দৰ্জাখন খুলি দিয়াত নিলয় ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। নিলয় দিল্লী এড টেক্ কোম্পানী এটাত চাকৰি কৰে। তাই ডাইনিং টেবুলত সজাই থোৱা গিলাচত পানী বাকি দি গিৰিয়েকলৈ আগবঢ়াই দিলে। পানী গিলাচ হাতত লৈ গিৰিয়েক নন্দিনীৰ কথা সুধিলে। নন্দিনী, কপাহী আৰু নিলয়ৰ এক মাত্ৰ কন্যা সন্তান। মাকৰ মৃত্যুৰ এবছৰ পিছতে কপাহী বিয়া হৈ ঘৰখনলৈ আহিছিল। প্ৰাণহীন ঘৰখনক আপোন কৰি লবলৈ তাইৰ বেছি দিন নালাগিল। নিজৰ বুলিয়ে হয়তো আটোম টোকাৰিকৈ সজাই তুলিছিল তাই ঘৰখন। গিৰিয়েকৰ সুবিধা অসুবিধাৰ খবৰ তাই নিয়াৰিকৈ ৰাখিব পৰা হ’ল। প্ৰতিটো প্ৰয়োজন হাতৰ আগত পোৱাকৈ তাই যোগাৰ কৰি দিয়ে। নিলয়েও তাইক কোনো অভাৱ বিহীনভাবে ৰাখিছে। তাইৰ সকলো প্ৰয়োজনৰ প্ৰতি নিলয় সদায় সচেতন।

কেতিয়াবা কেতিয়াবা নিলয়ৰ মনত প্ৰশ্নৰ উদয় হয়।

“কেনেকৈ তাই ইমান সোনকালে সকলোবোৰ চম্ভালি ল’লে ? মাকৰ মৃত্যুৰ শোক তাই কেনেকৈ পাহৰিব শিকিলে ? তাই কিয় ইমান নিভাজ ? কেনেকৈ তাই সকলোবোৰ কথাকে হাঁহি হাঁহি সামৰি থবলৈ সক্ষম হয়। জটিলতাৰে পূৰ্ণ পৃথিৱীখনৰ প্ৰতিটো বস্তুৰে যেন তাইৰ বাবে সৰল। সপোনৰ সাৰ্থোঁৰঙী আকাশখনৰ কোনোবা এটি অংশ যেন তাই নিজৰ বাবেই সজাই তুলিছে। শিকিছে নেকি তাই জীৱনটো উপভোগ কৰিবলৈ, জীয়াই থাকিবলৈ ! হাচনাহানাৰ উৰি অহা সুগন্ধিয়েই যেন তাইৰ সকলো নন্দিনী আৰু নিলয়েই যেন তাইৰ পৃথিৱী ! চঞ্চল অথচ কোমল মনৰ তাই গৰাকী হ’বলৈ অধীৰ উপাসনাৰ প্ৰয়োজন। তাই জীয়াই তুলিছে কিছু সপোন, কিছু আশা, কিছু কল্পনা।”

ৰাতিপুৱা সূৰ্যৰ কিৰণে গাল স্পৰ্শ কৰাৰ পৰা আৰম্ভ হয় কপাহীৰ দিনটোৰ। নিলয় ন বজাৰ পৰা ছয় বজালৈ অফিচত থাকে। এই সময়খিনি কপাহীয়ে ঘৰত অকলেই থাকিব লগা হয়। হয়তো তাই কেতিয়াবা গিৰিয়েকৰ ওচৰত এই অভিযোগ

উত্থাপন কৰিছে। নিলয়ে তাইক প্ৰায়ে কয়, যদি ঘৰত অকলে থাকি আমনি লাগে তেন্তে সৰু সুৰা চাকৰি এটা কৰিবলৈ। বাহিৰা পৰিৱেশ আৰু মানুহৰ লগত চিনাকিও হ'ব পাৰিব আৰু সময়ো পাব হ'ব। গিৰিয়েকৰ কথা মতেই তাই মহিলা সমিতিৰ বেচৰকাৰী সংগঠন এটিত যোগ দিলে। ৰাতিপুৱা দুয়ো একেলগে অফিচলৈ ওলাই যায়।

বিয়াৰ ডেৰ বছৰ পিছতে তেঁওলোকৰ মাজলৈ আহিছিল নন্দিনী। ৰূপে গুণে কপাহীৰ সমতুল্য। তাইতকৈ বেছি বুলি ক'লেও হয়তো ভুল ন'হ'ব। নন্দিনী ছবছৰত ভৰি দিছে। তৰ্কত কোনেও তাইৰ হাত ধৰিব নোৱাৰে। দেউতাকৰ বৰ প্ৰিয় তাই। কপাহীয়ে বৰ হিয়াৰ আমঠু বনাইছে বুলি মাজে মাজে খং কৰে। তাই গান গান ভাল পায় বুলিয়ে কপাহীয়ে তাইক পাঁচ বছৰ বয়সতে চিংগিং স্কুলত নাম লগাই দিছে। নন্দিনীৰ দ্বায়িত্ব পালন কৰিবলগীয়া হোৱাতো কপাহীৰ আজি কালি অফিচ যোৱা নহয়। ঘৰতে ডায়েৰীখন মেলি লৈ লিখা মেলা কৰি থাকে। নিলয়ে কপাহীৰ সাহিত্য-চৰ্চা ভাল পায়। তাই লিখা প্ৰতিটো কবিতা প্ৰতিটো লেখা সি পঢ়ে। মাজে মাজে প্ৰশংসাও কৰে।

ইতিমধ্যে কপাহীৰ এখন কিতাপ প্ৰকাশ পাইছে। “Dirty politics . The Truth of Today's World.” আজি তিনি চাৰি মাহ হ'ল মাকৰ মৃত্যুৰ পূৰ্বতেই আৰম্ভ কৰিছিল কিতাপ খন লিখিবলৈ। ৰাজনীতিৰ পৰিৱেশত ছলস্কুল লগাইছে কিতাপখনে। দুই এটা প্ৰাণে মৰাৰ ভাবুকিও আহিছে তইলৈ। কিন্তু তাই কোনো ভ্ৰক্ষেপ কৰা নাই। ৰাজনীতিৰ আঁৰত চলি থকা লুপ্তন, শোষণ আৰু দাদাগিৰিক ৰাইজৰ মাজত উজাগৰ কৰিলে তাই। সমাজসেৱা সংগঠনটোৰ লগত জড়িত হৈ সমাজৰ বহুকেইটা দিশ দেখিবলৈ পাইছিল তাই। ৰাজনীতিৰ প্ৰকৃত ছবি তাই দেখিব পাইছিল। অশিক্ষিত কেইজনমান ভণ্ড নেতাৰ চতুৰালিত কিদৰে নিৰ্দোষী জনসাধাৰণক শোষণ কৰা হৈছে, যন্ত্ৰণাৰ কাৰাগাৰলৈ ঠেলি পাঠোৱা হৈছে, চিৰ জীৱনৰ বাবে পঙ্গু কৰা হৈছে, সকলোৰে প্ৰমাণ তাই আকিছে কিতাপ খনত পানী গিলাচ খাই শেখ কৰা মুছৰ্ততে নন্দিনী ভিতৰৰ পৰা ওলাই আহি দেউতাকৰ কোলাত উঠি বহিল। নিলয়ে মৰমতে কপালত চুমা এটি আঁকি দিলে। গিৰিয়েক কপাহীক চাহ একাপ কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিছে। কপাহীয়ে অনুৰোধ ৰক্ষা কৰি চাহ কৰিবলৈ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। পিছমুছৰ্ততে নন্দিনী আৰু নিলয়ে ধেমালি কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

কপাহীয়ে চাহ কৰি আনি টেবুলত থলে।

“আজি মোৰ ক'লিগ ৰাতুলৰ পঞ্চম বিবাহ বাৰ্ষিকী। দুবাৰকৈ নিমন্ত্ৰণ দিছে। এবাৰ গৈ অহা হ'লে ভাল আছিল। চাহ কাপ হাতত লৈ নিলয়ে কপাহীক উদ্দেশ্য ক'লে।

“আপুনি গৈ আহক। মই আৰু নন্দিনী ঘৰতে থাকোঁ।”

উহোঁ, তোমালোককো লৈ যাব কৈছে। উইথ ফেমিলি যোৱা নহলে আকৌ সি বেয়া পাব।”

“কিস্ত...?”

“কোনো কিস্ত নহয়। ইউ বৌথ আৰু কমিং উইথ মি। নাও গ' এণ্ড গেট ৰেডী”। কপাহীয়ে কোনো প্ৰতিবাদত নকৰাকৈ যাবলৈ সাজু হ'ল।

কপাহী চালকৰ কাষত থকা ছিটত উঠি বহিলগৈ। নন্দিনী পাছফালে আৰু নিলয় চালকৰ ছিটত উঠি গাড়ী খন ষ্টাৰ্ট দিলে। তিনিওটা প্ৰাণী ৰাতুলৰ ঘৰলৈ বুলি ৰাওনা হল। নেচনেল হাইৱে যদিও প্ৰায় ৰাস্তা খালি হৈ আছে। মাজে মাজে দুই এটা সৰু গাড়ী পাব হৈ গৈছে। গাড়ীৰ ছাউণ্ড ব'ত মৃদো সুৰত লতা মংগেশকাৰৰ “মেৰা দিল য়ে পোকাৰে আজা” গানটি বাজি আছে। ষ্ট্ৰীট লাইট আছে যদিও প্ৰত্যেকটোৰে মাজৰ ব্যৱধান এক কিলোমিটাৰমান। পাছফালৰ পৰা নন্দিনীয়ে বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰশ্ন সুধি কপাহীক আমনি কৰি আছে। নিলয়ে মিচিকিয়া হাঁহিৰে গাড়ীখন মধ্যম গতিত আগুৱাই লৈ গৈছে। হঠাতে কৰবাৰ পৰা ক'লা ৰঙৰ ডাঠ কাপোৰ এখন উৰি আহি গাড়ীৰ ওপৰত পৰিল। নিলয়ৰ দৃশ্য অৱোধ হৈ গ'ল। গাড়ী খন প্ৰচণ্ড জোৰেৰে গৈ কাষতে থকা শিমলু গছত খুন্দা মাৰিলে। গাড়ীৰ আগফালৰ অংশ চূৰ্ণ বিচূৰ্ণ হৈ চাউল ছিটিকি পৰা দি ছিটিকি পৰিল। সমুখৰ গিলাছ খন ভাঙি চুৰমাৰ হৈ কিছু অংশ ভিতৰত পৰিল আৰু বাকী অংশ বাহিৰত। এয়াৰ বেগ দুটা ওলাই আহিছিল বাবেই নিলয় কথমপি ৰক্ষা পৰিলে যদিও কপাহীৰ কপালৰ পৰা তেজ ববলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ওপৰৰ গুঁঠখনৰ সোঁমাজত দুফাল হ'ল। পাছফালৰ ছিটত বহি থকা কণমাণিজনী ছিটিকি আহি কপাহীৰ ভৰিৰ ওচৰত পৰিল যদিও আঘাত প্ৰাপ্ত হোৱা নাই। ক্ষন্তেকৰ বাবে কি হৈ গল কোনেও একো তলকিব পৰা নাই। কিছু সময় পাছত চেতনা ঘূৰাই পোৱাত কপাহীয়ে লৰালৰিকৈ নন্দিনীক কোঁচত তুলি ল'লে। কোনোমতে দৰ্জাখন খুলি তাই বাহিৰলৈ আহিল। চাৰিওফালে চকু ঘূৰালে।

নাই কোনো নাই। ওঁঠৰ পৰা তেজ নিগৰি বুকুখন বঙা পৰিছে। কপালৰ ঘাঁ দীঘল হৈ চেলাউৰীৰ মাজেদি চকুৰ পতা পাওঁ পাওঁ অৱস্থা। কোনোমতে হে চকুটি বন্ধ পৰিছে। নিলয়ৰ ওচৰলৈ আহি সোঁফালৰ দৰ্জা খন খুলি দিলে। নিলয় ওলাই আহিব লওঁতে শব্দ এটা ভাঁহি আহি কপাহীৰ কাণত পৰিল। নিলয় চেতনা হেৰুৱাই মাটিত ঢলি পৰিল। মূৰৰ পাছফালৰ পৰা সোঁ-সোঁৱাই তেজ ওলাবলৈ ধৰিলে। গিৰিয়েক ঢলি পৰাত কপাহীয়ে শকত ক'লা মানুহ এজনক বৈ থকা দেখা পালে। হয়তো মানুহজনে নিলয়ৰ মূৰত আঘাত কৰিছিল। শব্দটি চাগে সেয়াই আছিল। কপাহীয়ে পিছফালে চকু দিয়াত আন দুজন মানুহ নিজৰ ফালে আহি থকা দেখি সজোৰ শক্তিতে কণমানি জনীক বুকুত সাৱটি ধৰিলে। চাৰিওফালে আন্ধাৰ। শংকা, ভয়, যন্ত্ৰণা সকলোবোৰে একেলগে সাৱটি ধৰিলে তাইক। হঠাৎ তাই চকুৰ আগত কিবা এটা অনুভৱ কৰিলে। ভয়ত দুখোজ পিছুৱাই গ'ল। কৰবাত খুন্দা খোৱাত পাছফালে ঘূৰি চোৱাত দেখিলে পৰ্বতাকাৰ মানুহ জন। ক'ব নোৱাৰাকৈ চিৎকাৰ এটা ওলাই আহিল।

“সৰ্বনাশ, কোন এইবোৰ?”

“কিয় তাইৰ ওচৰলৈ আহিছে?”

“কি বিচাৰিছে?”

“কি লাগে এই নৰপিশাস বোৰক?”

প্ৰশ্ন বোৰৰ উত্তৰ বিচাৰিবলৈ যত্ন কৰোঁতেই সিহঁতৰ এটাই কপাহীৰ হাতত ধৰিলে। নন্দিনীক তাইৰ পৰা আঁতৰাবলৈ যত্ন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তাই সমস্ত শক্তিয়ে ঢুকি পোৱাকৈ কণমানি জনীক নিজৰ বুকুৰ লগত লগাই ৰাখিল। কিন্তু তাই ইমান শক্তি ক'ত পাব? ক'ত পাব ইমান বল। শূন্যৰ বুকুত

খামুচি ধৰিবলৈ তাই একো বিচাৰি নাপালে। তাইৰ কৰুণ মিনতি বতাহত ঘূৰি ঘূৰি পুনৰ তাইৰ ওচৰলৈ উভতি আহিল। আপ্ৰাণ চেপ্টাৰ পাছতো তাই বিফল হ'ল। বুকুৰ আমঠুক সজোৰে কাঢ়ি লৈ আন্ধাৰময় অৰণ্যৰ গভীৰ বুকুত দলি মাৰি দিলে। ইমান নিষ্ঠুৰ হ'ব পাৰে নে মানুহ!

চ'তৰ বতাহ জাকৰ লগত উমলি আহিছিল তাই। ভঙা ভঙা সপোনবোৰক উশাহ দিছিল। কিন্তু নিষ্ঠুৰ মানৱতাৰ চাকনৈয়াত পৰি সপোনবোৰৰচোন জন্ম হ'বলৈ নৌপাওঁতেই মৰহি গ'ল। তাই চিঞৰি উঠিল। যন্ত্ৰণাৰ চৰম পৰ্যায় এইয়া। ক্ষন্তেকৰ বাবে যে তাইৰ পৃথিৱীখন হেৰাই গ'ল ক'ৰবাত। তাই নিলয়লৈ পুনৰ এবাৰ চালে... তাৰ মৃদু হাঁহিটি ওঁঠত বিৰিঙি আছে এতিয়াও।

সিমানতে এটা প্ৰচণ্ড গোৰ আহি কপাহীৰ পেটত পৰিল। যন্ত্ৰণাত তাই চিটিকি পৰিল। বজ্ৰপাত পৰি প্ৰাণ হেৰুৱা চৰাইজনীৰ দৰে চকুৰ আগত দেখা পালে তাই তিনিটা নৰপিশাস। চকু বন্ধ কৰিলে তাই,

ভয়, শংকা, যন্ত্ৰণা, কষ্ট, আত্নাদ আদিৰ মাজেৰে তাই নিজকে সৃষ্টি কৰিবলৈ যত্ন কৰিলে। পাৰ ভঙা দি নিগৰি পৰিল চকুলো বৈ যাব দিলে। কাহানিবা হয়তো মৰম, ভালপোৱা, আবেগ, সন্মান আদিয়ে তপতাই ৰাখিছিল এই অশ্ৰু। সকলোৰে মুখ তাইৰ চকুৰ আগত ভাঁহি উঠিল এক মৃদু হাঁহিৰ সৈতে। মা, নিলয়, নন্দিনী, ৰাজীৱ। অতদিনে সজ্জিত সপোনবোৰৰ বেলিটো তাইৰ লগতে হাউলি পৰিব। সমীৰে কিজনিবা বোৱাই নিব কাহিনীবোৰ! তাইৰ মুখত হাঁহি এটি বিৰিঙি উঠিল। কিন্তু সেয়া যে হাঁহি নহয়... কান্দোনৰ এটি ৰূপ।।

অনুগল্পৰ শিকলিৰে বান্ধি

মৃদুস্মিতা হাজৰিকাৰ
অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

জন্মদাত্ৰী

আঘোণৰ পথাৰ খনত নিমাওমাও পৰিৱেশ। হঠাৎ হ্ৰহ্ৰ শব্দটোত তাই খিৰিকি খন খুলি চালে। কিছু দিনৰ পাছত সিহঁতৰ সোণগুটি চপোৱা পথাৰখনত কাৰোবাৰ ঘৰ হ'ব। মাকৰ চিকিৎসা কৰাবলৈ মাটি টুকুৰা বিক্ৰী কৰাৰ বাদে অনিমাহঁতৰ আৰু দেখোন উপায়ে নাছিল। তাই এটা স্বস্তিৰ নিশ্বাস এৰিলে। জন্মদাত্ৰীকৈ মাটি টুকুৰাৰ লগত জড়িত আবেগবোৰ কেতিয়াও গভীৰ হ'ব নোৱাৰে।

প্ৰজন্ম

খন্তেকতে বিৰাট অপ্ৰস্তুত হৈ পৰিল মানুহজন। কামত ব্যস্ত হৈ থাকোতে সকলো যেন পাহৰি গৈছিল। নিজৰ কাপোৰ জোৰলৈ চালে, সাঁচাকৈয়ে লেতেৰা হৈছে। গৱেষণাৰ কামত একান্ত ভাৱে

জুৰণা

ব্যস্ত হৈ থকা মানুহজনে ভাত কেইটা হোটেলত খাবলৈ আহিছিল। শুনা নাই নেকি টেবুলখন চাফা কৰি দে। নতুন প্ৰজন্মৰ চেঙেলীয়া ল'ৰা-ছোৱালীকেইটালৈ চাই তেওঁ ভাবিলে, ভুল সিহঁতৰ নহয় তেওঁৰহে।

‘যা, আকৌ লগৰকেইটা ৰৈ আছে নহয়।’

‘মা, যাবলৈ দেখোন মনেই যোৱা নাই।’

‘সেৱাতো জনাই সোনকালে ঘূৰি আহিব।’ মাকে মদনৰ হাতত এশ টকা গুজি দিলে। সি মন কৰিলে মাকে পইচা থোৱা টেমাতো খালি হৈ পৰিল। আজি দুবছৰে সিহঁতৰ ঘৰখনত কেৱল অভাৱ আৰু অভাৱ। পূজা মণ্ডপত দেৱীৰ চৰণত সেৱা জনাই ঘূৰি

আহোতে দেউতাকক কৃষ্ণ বৰদেউতাকহঁতৰ নৈশ বাছখনৰ ওচৰত
ৰৈ থকা দেখিলে। তাৰ মনটো ভাল লাগি গ'ল। বাছখন মানে
আকৌ চলিব সিহঁতৰ অভাৱ দূৰ হ'ব। মাকে পূজা চাবলৈ বুলি
দিয়া টকাকেইটাৰে কিনি অনা চাউলকেইটা হাতত লৈ মদনে
বেগাই ঘৰলৈ খোজ দিলে। নহ'লে যে বাতিৰ সাজ লষণ হ'ব।

স্মৃতি

‘ভালকৈ ধৰি ল, নহ'লে পৰি যাবি।’ ভয়ত দুয়োখন হাতেৰে
প্ৰতিভাই চাইকেলখনৰ হেন্দেলডালত ধৰি লয়। দেউতাকে
পেদেল মাৰে চহৰৰ ফালে। পূজা চোৱাৰ আনন্দত তাই আত্মহাৰা
হয়। ‘মা, নানা মা নেকি?’ ছোৱালীজনীৰ মাতত তাই উচপ খাই
উঠে। নতুনকৈ লোৱা বিলাসী গাড়ীখনৰ পৰা নামি পূজা মণ্ডপৰ
ফালে আগবাঢ়ে। শৈশৱত পূজা চোৱাৰ সেই মধুৰ দিনবোৰ সুঁৱৰি
তাই আপোন পাহৰা হৈ পৰে।

অসহায়

এযোৰ দুযোৰকৈ দহযোৰ কাপোৰ নয়নাৰ হাতত জাপি দিওঁতে
দুয়োখন হাতেৰে ভৰ সহিব নোৱাৰাৰ দৰে লাগিল তাইৰ। এযোৰ
খমখমীয়া পাট-মুগা কাপোৰ তাইক পিন্ধাই ও দিলে। দেউতাক
টুকুৰাৰ পিছত নতুন কাপোৰ পিন্ধা তাইৰ মনতে নপৰে।
মাহীমাকক ধন্যবাদ দিলে নয়নাই মনে মনে। তাই মিছাতে বেয়া
বুলি ভাবে মানুহজনী। এখন আঢ়াৰস্ত ঘৰৰ বোৱাৰী হ'ব তাই।

নতুন ঘৰ খনত তাইৰ আজি প্ৰথম দিন। বহু দেৰিলৈকে
মানুহজন দেখাই নাই। বিয়াৰ আগতো মাহীমাকে সিহঁতক লগ
হ'বলৈ নিদিলে। হোমৰ গুৰিত দীঘল ওৰণিৰ তলেৰে লাজতে
মানুহজন ভালকৈ চোৱাই নহ'ল।

ভাবি থাকোতে কেতিয়ানো মানুহজন আহি নয়নাৰ
ওচৰ পালেহি তাই গমেই নাপালে। তাই অবাক লাগিল।
মাহীমাকে তাইৰ ওপৰত এয়া কিহৰ প্ৰতিশোধ ল'লে। নিজকে
বৰ অসহায় যেন লাগিল নয়নাৰ। হঠাৎ বাহিৰত কোনোবাই
কোৱা শুনিলে ‘ল'ৰাটো অকৰা যদিও কইনাজনী বৰ ধুনীয়া
পালে দেই।’

অসহনীয়

‘ধৰ ধৰ, উলিয়াই নে বাহিৰলৈ। পাটি পাৰিব নালাগে তুলসী
ওচৰৰ মাটিতে থ হ'ত।’ কোনোবাই চিঞৰা শুনিলে সি। বুকুখন
হেঁচা মাৰি ধৰি মানুহজনীৰ কাষতে বহি পৰিল অমল। কান্দিবলৈ
তাৰ বাহিৰে ঘৰখনত দ্বিতীয়জন নাই। বেমাৰীজনী মৰিল ভালেই
হ'ল। আজি দহ বছৰে মানুহটোৱে কম যত্ন ললেনে মানুহজনীৰ।
কথাষাৰ কাণত পৰাত তাৰ বুকুখনে হাহাকাৰ কৰি উঠিল। আনে
বেমাৰী আখ্যা দিয়া মানুহজনী তাৰ যে জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা
আছিল। দুগালেৰে অমলৰ বাগৰি আহিল দুটোপাল তপত
চকুলো।

অবুজন

‘বুজালে নুবুজ ক'ত পাম মই ইমান টকা।’ মাকৰ কথা
শুনি বিনয় গৰজি উঠিল।

‘লগৰ সবৰে আছে, বিচৰা বস্তুবোৰ দিব নোৱাৰ যদি জন্ম ক'য়
দিছিলি?’ খং কৰি সি ঘৰৰ পৰা ওলাই গৈছিল। মাকে
অনিচ্ছাসত্বেও সাঁচতীয়া টকা কেইটা আৰু অলংকাৰ কেইপদৰে
তাৰ প্ৰয়োজন পূৰণ কৰিছিল। আনন্দত আত্মহাৰা হৈছিল সি।
আজি বাৰণ্ডাৰ চুকটোত পৰি থকা বাইক খনলৈ চাই মাকে
হুমুনিয়াহ কাঢ়িলে। পেংডাল লৈ লাহে লাহে সি ভিতৰৰ পৰা
ওলাই আহিল।

কামায়নী

(আধুনিক সমস্যাৰ প্ৰতিবিস্মিত এখন মহাকাব্য)

ড° মঞ্জু মনি শইকীয়া
সহকাৰী অধ্যাপিকা, হিন্দী বিভাগ

‘কামায়নী’ এনে এখন মহাকাব্য য’ত দেৱনেতা ‘মনু’ ক মনৰ, ‘শ্ৰদ্ধা’ক হৃদয়ৰ আৰু ‘ইড়া’ ক বুদ্ধিৰ প্ৰতীক হিচাপে লৈ মানৱ সৃষ্টিৰ বিকাশ আৰু বৰ্তমান মানৱ সমাজৰ বিভিন্ন সমস্যাক অতি সুন্দৰকৈ কাব্যিক ভাষাৰে ছায়াবাদী কাব্যধাৰাৰ অন্যতম কবি জয়শংকৰ প্ৰসাদে বৰ্ণনা কৰিছে ।

কামায়নী যুগৰ অৱদান । এই কাব্যগ্ৰন্থ খনত বৰ্তমান সময়ৰ প্ৰায় সকলোবোৰ সমস্যাৰ অভিব্যক্তি দেখিবলৈ পোৱা যায় ।

চিন্তা,আশা, শ্ৰদ্ধা,কাম,বাসনা,লজ্জা,কৰ্ম,ঈৰ্ষ্যা, ইড়া, স্বপ্ন,সংঘৰ্ষ,নিৰ্বেদন, দৰ্শন, বহস্য,আৰু আনন্দ আদি--- এই পোন্ধৰটা অধ্যায়ৰ জৰিয়তে কাব্যকাৰে মানুহৰ মনত উদয় হোৱা বিভিন্ন অনুভৱক ব্যক্ত কৰি বৰ্তমান সমাজৰ এটি স্পষ্ট ৰূপ দেখুৱাবলৈ বিচাৰিছে ।

বৰ্তমান মানুহৰ মাজত মানৱতাৰ বিলুপ্ত হৈছে। মানুহে নিজৰ ভৌতিক সুখ, আনন্দ আৰু স্বাৰ্থ পূৰণৰ বাবে যিকোনো কাম কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰে।

আজিৰ সমাজ শ্ৰদ্ধাৰূপী প্ৰেম-মমতা, ত্যাগেৰে ভৰা হৃদয়ৰ অধিকাৰী প্ৰিয়তমাৰ কাষৰ পৰা আঁতৰি গৈ ‘ইড়া’ ৰূপী কুহকিনীৰ

বুদ্ধিৰ জালত পৰি দিশহাৰা হৈ ককৰকাই থকা দেখি, হিংসা,বিদ্বেষ, বিদ্ৰোহ, বিপ্লৱ,ঈৰ্ষ্যা আদিয়ে মানুহক পশুতুল্য কৰা অমানৱীয় কাৰ্য-কলাপে কবিৰ অন্তৰত আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিছিল । প্ৰেমময়ী হৃদয়ৰ অবিহনে বুদ্ধি আৰু ভৌতিক বস্তুৰ মাজত আনন্দ বিচাৰি হাবাথুৰি খাই ফুৰা মানৱ সমাজক ‘কামায়নী’ৰ কবিতাসমূহৰ জৰিয়তে ভৌতিকতাৰ পৰা আধ্যাত্মিকতাৰ ফালে ধাবিত কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিলে ।

পৰিয়ালৰ মূল চালিকা শক্তি, সৃষ্টিৰ অধিকাৰিণী, সেৱা, ত্যাগ, দয়া, মমতা, ‘সৌন্দৰ্য্য আৰু শক্তিৰ প্ৰতিমূৰ্তি নাৰী , সমাজৰ দ্বাৰা নিৰ্যাতিত, প্ৰবঞ্চিত হোৱা দেখা পাই প্ৰসাদে শ্ৰদ্ধাৰ দৰে নাৰীত্বৰ প্ৰতীকক সৃজন কৰিলে ।

স্বৈচ্ছাচাৰী শাসকৰ দ্বাৰা উৎপীড়িত প্ৰজাৰ হাহাকাৰে কবিক শাসকৰ পৰিণাম দেখুৱাবলৈ ‘মনু’ ৰ অৱতাৰণা কৰিবলৈ বাধ্য কৰালে ।

প্ৰাচীন কালত কামৰ বিভাজন হৈছিল যোগ্যতা অনুসৰি ,কিন্তু লাহে-লাহে জাতিভেদৰ ঠাই ললে উচ্চ-নীচ, সমতা-বিষমতা, ধনী-দুখীয়াই

জয়শংকৰ প্ৰসাদে প্ৰাচীন সংস্কৃতিৰ পুনঃ নিৰ্মাণ বিচাৰে । তেওঁৰ মতে পৰিস্থিতি অনুযায়ী সমাজ ব্যৱস্থাও পৰিবৰ্তিত হ’ব লাগে ।

আজিৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক আৰু আৰ্থিক পৰিস্থিতি বৰ্ণ-ব্যৱস্থাৰ অনুকূল নহয়। গতিকে ইয়াক ত্যাগ কৰাটো নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়।

প্ৰসাদে 'কামায়নী'ত ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ কেৱল উপযোগী সমলবোৰকহে আদৰ্শ জনাইছে কাৰণ তেওঁৰ মতে সংস্কৃতি জীৱনৰ কাৰণেহে, জীৱনটো সংস্কৃতিৰ বাবে নহয়।

'কামায়নী'ত তেওঁ লিখিছে-

ইয়হ জীৱন উপযোগী, ইয়হী হ্যে বুদ্ধি আৰাধনা
লোক সুখী হৌ যদি আশ্ৰয় লে ওচ ছায়া মে -

হৃদয়ক (শ্ৰদ্ধা) ত্যাগ কৰি বুদ্ধিক (ইডা)ক আদৰি লোৱাৰ ফলত সাৰস্বত প্ৰদেশত নায়ক মনুৰ দুৰ্দশাৰ বিষয়ে কবলৈ গৈ কবি প্ৰসাদে দেখুৱাব বিচাৰিছে— বুদ্ধিবাদৰ কবলত পৰি কিদৰে সম্পূৰ্ণ জীৱনটোৱেই অশান্তিময় হৈ পৰে।

কাব্যকাৰ প্ৰসাদে 'কাম' ৰ ভৱিষ্যত বাণী দ্বাৰা 'মনু' ৰ অশান্তিৰ বিষয়ে কৈছে—

'কাম' ৰ মতে 'মনু' বাৰে বাৰে দুখত পৰাৰ মূল কাৰণ হ'ল তেওঁ সংসাৰখনক নশ্বৰ বুলি ভাবি কেৱল ভোগ কৰিব বিচাৰে। ভোগ- বিলাসৰ বাহিৰে তেওঁ আন কথা কল্পনাই কৰিব নোৱাৰে।

কামে মনুক কৈছে—'তুমি স্বাৰ্থপৰেই নহয় অহংকাৰীও। তুমি নিজৰ দোষ নেদেখা, আনক দোষ দিয়া। তুমি শ্ৰদ্ধাৰ শৰীৰটোকহে ভাল পাইছিলো, তেওঁৰ নিৰ্মল আত্মাৰ ভিতৰখন নেদেখিলা। এতিয়া তুমি যি নতুন ৰাজ্য স্থাপন কৰিব বিচাৰিছা— তাত সদায় দ্বেষ, হিংসা, ভেদা-ভেদ, নিৰাশা আৰু দুখেই থাকিব। মানুহ ভাগ্যবাদী আৰু অহংকাৰী হ'ব। ৰাতিয়ে দিনে যুদ্ধ লাগিব। জন্মৰ পৰা মৃত্যুলৈকে মানুহক অশান্তিয়ে ঘেৰি ধৰিব।' বৰ্তমান সমাজ এইবোৰ পৰিস্থিতিৰেই গ্ৰস্থ আৰু পীড়িত।

প্ৰসাদে মনু আৰু সাৰস্বত প্ৰদেশৰ প্ৰজাৰ মাজত হোৱা অশান্তিৰ দ্বাৰা দেখুৱাব বিচাৰিছিল যে ৰজা আৰু প্ৰজা, ব্যক্তি আৰু সমাজৰ মাজত সমতা নাথাকিলে সমাজত বিশৃংখলতাই দেখা দিয়ে।

শাসকসকলে ব্যক্তিগত স্বাৰ্থ পূৰণৰ বাবে সমাজৰ কল্যাণক আওকাণ কৰাৰ বাবেই চাৰিওফালে সংঘৰ্ষ, হত্যা, লুণ্ঠনে সমাজক কলুষিত কৰিছে।

জয়শংকৰ প্ৰসাদে নাৰীৰ স্বাধীনতাক সমৰ্থন কৰে। তেওঁ গল্প, নাটক, কবিতা সমগ্ৰ সাহিত্যতে নাৰীক উচ্চ আসন দিছে।

নাৰী স্বাধীনতাক উপস্থাপন কৰিবৰ কাৰণে 'কামায়নী' ৰ শ্ৰদ্ধা, ইডা আদি চৰিত্ৰৰ সৃষ্টি কৰিছিল, কিন্তু তেওঁ পশ্চিমীয়া নাৰী স্বাধীনতাক সমৰ্থন নকৰে।

তেওঁৰ মতে নাৰী দয়া, মমতা, বিশ্বাসৰ প্ৰতিমূৰ্তি। বৈদিক যুগত নাৰীয়ে সয়ম্বৰৰ জৰিয়তে নিজৰ স্বাধীনতাৰ প্ৰকাশ কৰিছিল কিন্তু বৰ্তমান সময়ত নাৰীৰ সন্মান অৱনমিত হোৱা দেখি কবিৰ হৃদয়ে হাহাকাৰ কৰি উঠিছিল। নাৰীক পণ্যৰ দৰে বাসনা পূৰণৰ আহিলা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰি দলিয়াই পেলোৱা দৃশ্যই কবিক ব্যথিত কৰি তুলিছিল।

বিলাসী 'মনু'য়ে বাসনা পূৰণত ব্যৰ্থ বুলি ভাবি শ্ৰদ্ধাক (হৃদয়) এৰি ইডাৰ (বুদ্ধি) ৰ ওচৰলৈ ঢাপলি মেলে। কিন্তু শান্তি বিচাৰি পুনৰ উভতি আহিব লগা হয় হৃদয় ৰূপী শ্ৰদ্ধাৰ কাষলৈ।

প্ৰসাদৰ মতে নাৰীক শ্ৰদ্ধা কৰিব লাগে, প্ৰেম আৰু বিশ্বাসেৰে নাৰীয়েহে জীৱনৰ সুন্দৰ সমতলত আনন্দৰ নিজৰা বোৱাব পাৰে—

নাৰী তুম কেৱল শ্ৰদ্ধা হৌ,
বিশ্বাস ৰজত-নগ-পগ তল মে
পিয়ুষ স্ৰোত সী বঢ়া কৰৌ,
জীৱন কী সুন্দৰ সমতল মে।

আজিৰ সমাজত এনে কিছুমান নাৰী আছে যিসকলে অন্তৰৰ দুখ-বেদনাবোৰ গোপনে ৰাখি বাহিৰত পৰিয়ালৰ লগত হাঁহি-মাতি সুখৰ অভিনয় কৰিব লগা হয়। নাৰীৰ এই দ্বৈত ৰূপৰ বিষয়েও প্ৰসাদে কামায়নীত বৰ্ণনা কৰিছে। তেওঁ লিখিছে—

আঁসু সে ভিগে অঞ্চল পে
মন কা সবকুছ ৰখনা হৌগা,
তুমকৌ অপনী স্মিত ৰেখা সে,
জীৱন কা সন্ধিপত্ৰ লিখনা হৌগা।

বৰ্তমানৰ নাগৰিক জীৱনৰ বিলাসীতাকো কবিয়ে কামায়নীত প্ৰকাশ কৰিছে। সাৰস্বত প্ৰদেশৰ পৰা মনুৰ পলায়নৰ যোগেদি আজিৰ নাগৰিকৰ নগৰৰ পৰা গাঁৱলৈ প্ৰত্যাবৰ্তনৰ বিষয়ে সংকেত কৰিছে। গাঁৱৰ মুক্ত বতাহত কৃত্ৰিমতাৰে ভৰা নগৰবাসীয়ে প্ৰশান্তিৰ শ্বাস লব পাৰে।

সাৰস্বত প্ৰদেশৰ আন নিবাসীসকলেও মনু আৰু শ্ৰদ্ধাৰ লগত কৈলাসলৈ গৈ শান্তি আৰু আনন্দ অনুভৱ কৰিছে।

প্ৰসাদৰ মতে মানুহৰ জ্ঞান, ইচ্ছা আৰু কৰ্মৰ মাজত সমতা নাথাকিলে মানসিক অশান্তিয়ে জুৰুলা কৰে। যোগ্যতা আৰু ইচ্ছা অনুযায়ী কৰ্মসংস্থাপনৰ অভাৱত মানব জীৱন অশান্তিময় হৈ উঠে।

কামায়নীত প্ৰসাদে লিখিছে—

জ্ঞান দুৰ কুছ, ক্ৰিয়া ভিন্ন হো,
ইচ্ছা কৌ পুৰী হৌ মনকী
এক দুসৰে সে মিল ন সকে,
ইয়হী বিড়ম্বনা হ্যে জীৱন কী—যিটো বৰ্তমান সময়ত চিৰ
পৰিচিত।

শ্ৰদ্ধাৰ অভাৱত বুদ্ধিৰ আশ্ৰয় লোৱা ৰাজ্যৰ কেনেদৰে
অধঃপতন হয়, সাৰস্বত নগৰৰ পতনৰ দ্বাৰা কবিয়ে দেখুৱাব
বিচাৰিছে যেতিয়া ৰাষ্ট্ৰতন্ত্ৰ মনুৰ দৰে বিলাসী, স্বার্থপৰ মানুহৰ
হাতত থাকে তেতিয়ালৈকে হিংসা আৰু যুদ্ধৰ পৰিসমাপ্তি নঘটে।
স্নেহ, সহানুভূতি, ক্ষমা, উদাৰতা, সমতা, আদি ভাৱনাৰ উদয় নহয়।
আত্মশুদ্ধিৰ অবিহনে বিশ্বাত্মক অনুভৱ কৰিব নোৱাৰি। ইড়া আৰু

মানৱৰ সংযোগৰ জৰিয়তে কবিয়ে বুজাব বিচাৰিছে যে আত্মবাদ
আৰু সাম্যবাদৰ সমন্বয়তহে মানৱ কল্যাণ নিহিত হৈ আছে। হৃদয়
আৰু বুদ্ধিৰ সমন্বয়েহে প্ৰকৃত আনন্দ প্ৰদান কৰিব পাৰে। সেইবাবে
শ্ৰদ্ধা আৰু মনুৰ পুত্ৰ মানৱক তেওঁলোকে ইড়াৰ ওচৰত থৈ গৈছিল
কাৰণ ‘মানৱে’ মনুৰ পৰা মন, শ্ৰদ্ধাৰ পৰা হৃদয় পাইছিল বুদ্ধিৰ
অবিহনে অসম্পূৰ্ণ আছিল। ইড়াৰ পৰা বুদ্ধি আহৰণৰ দ্বাৰাহে
সফল হব পাৰিব।

এইদৰে জয়শংকৰ প্ৰসাদৰ ‘কামায়নী’ এনে এখন কাব্যগ্ৰন্থ
য’ত মানুহৰ চিন্তাৰ পৰা আনন্দলৈ যাত্ৰাক, ধংসস্তপৰ মাজৰ পৰা
ক্ৰমান্বয়ে সৃষ্টি হোৱা মানব সংস্কৃতিৰ বিকাশক আৰু আধুনিক
সমস্যাবোৰক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছে। কাব্যগ্ৰন্থ খনত লেখকৰ
সমস্যাবে জৰ্জৰিত নিজৰ জীৱন কাহিনীও মনুৰ জৰিয়তে
প্ৰকাশিত হৈছে।

ছায়াবাদী কাব্যধাৰাৰ প্ৰায়বোৰ বিশেষত্ব, ব্যক্তিকতা,
প্ৰকৃতিৰ সুন্দৰতা, প্ৰকৃতিৰ মানবীকৰণ, আদিয়ে কামায়নীক অপূৰ্ব
ৰূপ দিছে।

শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ জড়িয়তে ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ শিৱসাগৰ জিলাত এভূমুকি

চাৰফাজ আলি ভূঞা
বি, এ, পঞ্চম যান্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ।

ভ্ৰমণে দেহ আৰু মনলৈ
নতুন উদ্যম কঢ়িয়াই আনে,
আনে গতানুগতিক জীৱনৰ
একঘেয়ামীৰ। ব্যস্ততাৰ মাজতো
সজীৱতা, বন্ধু-বান্ধৱীৰ সৈতে
কটোৱা অন্তৰঙ্গ মুহূৰ্তবোৰৰ
মাদকতাই সুকীয়া। ভ্ৰমণে
কেৱল মনোৰঞ্জনই নিদিয়ে, ই
জ্ঞানৰ প্ৰসাৰ বিস্তাৰ কৰাৰ
লগতে নতুন নতুন ঠাইৰ লগত

পৰিচিত কৰে। ঠাই ভেদে সুকীয়া ঐতিহ্য আছে। কিছুমান ঠাই বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ, কিছুমান অঞ্চল প্ৰকৃতিৰ ৰম্যভূমি, কোনো অঞ্চল আপুৰুগীয়া সম্পদৰ ভঁড়াল ইত্যাদি। গতিকে ভ্ৰমণৰ দ্বাৰা এই বিভিন্ন অঞ্চল সমূহ পৰিদৰ্শন কৰি আমাৰ জ্ঞানৰ পৰিধি প্ৰসাৰিত কৰিব পাৰো।

সমাজতত্ত্ব বিভাগ লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ এটা অগ্ৰণী বিভাগ, ২০২২ বৰ্ষৰ ২ নবেম্বৰ তাৰিখে আমাৰ বিভাগৰ (সমাজতত্ত্ব বিভাগ) চাৰিগৰাকী অধ্যাপক-অধ্যাপিকা যেনে- শ্ৰীমতী পুৰৱী হাজৰিকা বাইদেউ, মহেশ দত্ত ছাৰ, মনোজ তামুলি ছাৰ আৰু বিকাশ ছাৰৰ তত্ত্বাৱধানত প্ৰথম যান্মাসিক, তৃতীয় যান্মাসিক আৰু পঞ্চম যান্মাসিকৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী একত্ৰিত হৈ AS20/1802 নম্বৰৰ চুপাৰখনত পুৰা ৩ (তিনি) বজাত লক্ষীমপুৰৰ পৰা শিৱসাগৰলৈ এক শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ বাবে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। পূৰ্বেই পৰিকল্পনা কৰা অনুসৰি আমি পোন প্ৰথমে তলাতল ঘৰ, দ্বিতীয়তে ৰংঘৰ, তৃতীয়তে কাৰেংঘৰ আৰু চতুৰ্থতে জয়সাগৰ পুখুৰী পৰিদৰ্শন কৰো। ওপৰোক্ত ঐতিহাসিক তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ অঞ্চলসমূহ ভ্ৰমণ কৰি তলত উল্লেখিত তথ্যসমূহ আহৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হওঁ।

শিৱসাগৰ জিলা ৪ ছশ বছৰীয়া আহোম ৰাজবংশৰ বহু উত্থান পতনৰ সাক্ষী এই শিৱসাগৰ জিলা, আহোম ৰাজত্ব কালৰ বহুতো কীৰ্তিচিহ্ন এইখন জিলাত এতিয়াও বিদ্যমান। লগতে চাহ, গেছ আৰু তেল উদ্যোগেও এই জিলাখনত গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। পূৰ্বতে শিৱসাগৰ জিলা ৰংপুৰ বুলি জনাজাত আছিল। কাৰণ ৰংপুৰ আছিল আহোম শাসনৰ প্ৰশাসনীয় কেন্দ্ৰ।

শিৱসাগৰৰ নামৰ উৎপত্তি শিৱসাগৰ পুখুৰীৰ পৰা হৈছে, যিটো পুখুৰী স্বৰ্গদেউ শিৱসিংহৰ পত্নী অম্বিকাই স্বামী শিৱসিংহৰ নামত খন্দাইছিল। শিৱসাগৰ জিলাৰ মাটি-কালি ১৬৬৮ বৰ্গ কিঃমিঃ।

তলাতল ঘৰ : তলাতল ঘৰ হৈছে আহোম সকলৰ ৰাজত্বকালৰ স্থাপত্য শিল্পৰ অন্যতম নিদৰ্শণ। ই সকলো কীৰ্তিচিহ্নতকৈ ডাঙৰ। ই হৈছে আহোম স্বৰ্গদেউ সকলৰ এটা ৰাজমহল। এই ৰাজমহলটো স্বৰ্গদেউ ৰাজেশ্বৰ সিংহই তেওঁৰ ৰাজত্বকালত (খ্ৰীষ্টাব্দ ১৭৫১-৬৯) চনৰ ভিতৰত নিৰ্মাণ কৰিছিল। তলাতল ঘৰৰ তিনিটা মহল মাটিৰ তলত আৰু চাৰিটা মহল মাটিৰ ওপৰত আছে। অৱশ্যে এই সুৰংগ দুটা বৰ্তমান নিৰাপত্তাৰ খাটিৰত বন্ধ কৰি দিয়া হৈছে। তলাতল ঘৰৰ স্থাপত্যবিদজনৰ নাম আছিল ঘনশ্যাম।

ৰংঘৰ : আহোম ৰাজত্বকালৰ স্থাপত্যশিল্পৰ আন এক নিদৰ্শণ হৈছে ৰংঘৰ। ১৭৪৬ চনত স্বৰ্গদেউ প্ৰমত্ত সিংহৰ ৰাজত্বকালত এই ৰংঘৰ নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। ই শিৱসাগৰ চহৰৰ প্ৰায় তিনি কিলোমিটাৰ নিলগত। ৰংঘৰ এছিয়াৰ প্ৰথম পেভিলিয়ন হিচাবে জনাজাত। কেন্দ্ৰীয়ভাৱে ই চতুৰ্ভুজ আকৃতিৰ যদিও অষ্টভুজৰ দৰে নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। চূড়াত এখন মগৰমুখী নাও নিৰ্মাণ কৰি ইয়াৰ সৌন্দৰ্য্য বৃদ্ধি কৰিছে। ৰংঘৰ নিৰ্মাণত কোনো ধাতুৰ ব্যৱহাৰ কৰা নাই, বৰঞ্চ মাটিমাহ, হাঁহকণী, বৰা চাউল, তেলাল মাছ ইত্যাদিৰ সংমিশ্ৰণেৰে ইয়াৰ বেৰসমূহ বনোৱা হৈছে। ৰংঘৰৰ উচ্চতা ৮৮ ফুট আৰু বহল ৩৬.৫ ফুট।

কাৰেংঘৰ : কাৰেংঘৰ শব্দটোৱে অসমীয়াত ৰাজপ্ৰসাদক বুজায়। গতিকে গড়গাঁৱত অৱস্থিত কাৰেংঘৰটো হ'ল আহোম সকলৰ ৰাজপ্ৰসাদ। শিৱসাগৰ জিলাৰ পৰা পোন্ধৰ কিলোমিটাৰ দূৰত্বত অৱস্থিত এই কাৰেংঘৰটো স্বৰ্গদেউ চুৰ্কেংমুঙে ১৫৪০ চনত নিৰ্মাণ কৰিছিল। ১২.০০০ বাঢ়ে ইয়াত নিয়োজিত হৈছিল। কাৰেংঘৰত চাৰিখন প্ৰৱেশ দ্বাৰ আছে। সেই কেইখনক সিংহ দুৱাৰ বোলে। ইয়াৰ তলত দুমহলা আৰু ওপৰত পাঁচ মহলা আছে। ১৭৫২ চনত বেয়াকৈ ক্ষতিগ্ৰস্ত হোৱা কাৰেংঘৰটো স্বৰ্গদেউ ৰাজেশ্বৰ সিংহই পুনৰ নিৰ্মাণ কৰে।

জয়সাগৰ পুখুৰী : ১৬৯৭-৯৮ খৃঃত আহোম স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই মাতৃ জয়মতীৰ সোঁৱৰণত এই পুখুৰীটো খন্দাইছিল। মুঠ ৩১৮ একৰ মাটিৰে আবৃত এই পুখুৰীটো ভাৰতৰ ভিতৰত মানুহে খান্দি ওলোৱা আটাইতকৈ ডাঙৰ পুখুৰী। এই পুখুৰীৰ পাৰতে স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই মাতৃ জয়মতীৰ নামত 'জয়দৌল' নিৰ্মাণ কৰিছিল। এই জয়সাগৰ পুখুৰীৰ পৰাই ৰংপুৰ আৰু তলাতল ঘৰলৈ পানীৰ যোগান ধৰা হৈছিল।

আমি পৰিদৰ্শন কৰা উপৰোক্ত কীৰ্তিচিহ্নবোৰৰ উপৰিও শিৱসাগৰত আৰু বহুতো ঐতিহাসিক স্থাপত্য, ভাস্কৰ্য্য, মৈদাম, গড়, দৌল, পুখুৰী, আলিবাট আছে। সময়ৰ অভাৱত সকলোবোৰ দৰ্শন কৰাতো আমাৰ বাবে সম্ভৱ নহ'ল। ভৱিষ্যতে পুনৰ ভ্ৰমণৰ সুযোগ লাভ কৰি ৰৈ যোৱা চিহ্নবোৰ দৰ্শন কৰাৰ আশাৰে আমি উভতনি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিলো।

এদিনীয়া প্ৰস্তুতিৰে আয়োজন কৰা এই ভ্ৰমণে আমাক আকৌ এবাৰ ইতিহাস খুচৰি চোৱাৰ সুবিধা দিলে। লগতে ছাৰ-বাইদেউ আৰু বন্ধু-বান্ধৱীহঁতৰ লগতো নিবিড় আন্তৰিকতা গঢ়ি তোলাত অৰিহণা যোগালে। সৰ্ব শেযত সকলোৰে অনাগত দিন সুন্দৰ হোৱাৰ শুভ কামনা যাঁচি আমি ভ্ৰমণৰ সামৰণি মাৰিছিলো।

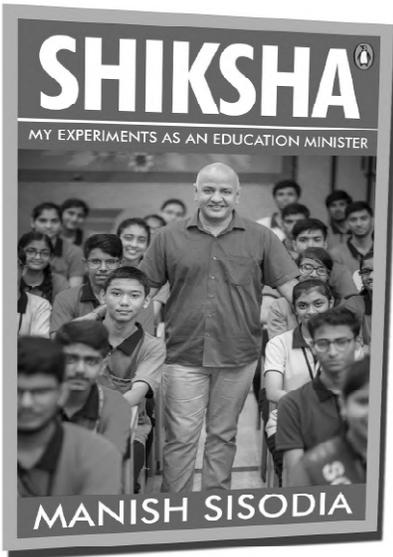

শিক্ষা

শিক্ষামন্ত্ৰী হিচাপে মোৰ অভিজ্ঞতা
(মনীষ সিসোদিয়া)

বেণীমাধৱ বুঢ়াগোহাঁই
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, বাণিজ্য শাখা

শেহতীয়াকৈ পঢ়া এখন কিতাপ হৈছে — শিক্ষা ।
কিতাপ খনৰ লেখক (মনীষ সিসোদিয়া)
প্ৰকাশক — অসম পাবলিচিং কোম্পানী গুৱাহাটী ,
প্ৰকাশ হৈছে ২০২২ চনৰ এপ্ৰিল মাহত ।
কিতাপ খনৰ মূল্য ১৭০ টকা আৰু পুথিভঁৰালৰ মূল্য ২৫০ টকা নিধনৰ কৰিছে ।

কিতাপ খন বৰ্তমান বিভিন্ন ভাষাত উপলব্ধ আৰু এই কিতাপখন অসমীয়া ভাষালৈ অনুবাদ কৰিছে “প্ৰকল্প ৰঞ্জন ভাগৱতী”। কিতাপ খনৰ বিষয়ে বহুজনৰ মুখে মুখে শুনি আছিলোঁ যদিও কিতাপখন পঢ়া হোৱা নাছিল। এইবাৰ বহু অন্তৰ শেষত কিতাপখন হাতত পৰিছেহি।

কিতাপখন পঢ়িবলৈ ইচ্ছা গ’ল এই কাৰণে যে আজি অলপ দিনৰ আগতে ৰাজনৈতিক প্ৰেক্ষাপটত দেশৰ গণ্য মান্য ৰাজনৈতিক নেতা সকলে দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাক লৈ খুব চৰ্চা কৰা দেখিবলৈ পোৱা গৈছিল। নিউজ চেনেল সমূহেও এই বিষয়ৰ ওপৰত খুব চৰ্চা চলাই জনমত গঠন কৰা দেখা গৈছিল। ঠিক সেই সময়তে দেশৰ ভিন্ন ৰাজ্যৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাক লৈ যি চৰ্চা কৰা হৈছিল সেই সমূহৰ ভিতৰত দিল্লী শিক্ষা ব্যৱস্থা এক অন্যতম আছিল আৰু দিল্লী শিক্ষা ব্যৱস্থাক লিখিত ভাৱে গ্ৰন্থ আকাৰে পঢ়িবলৈ পোৱা এখন গ্ৰন্থ হৈছে মনীষ সিসোদিয়াৰ শিক্ষা নামৰ গ্ৰন্থ খন। সেয়েহে গ্ৰন্থ খন হাতত তুলি ললোঁ।

গ্ৰন্থখন গ্ৰন্থাগাৰৰ পৰা আন বহু দিনে হ'ল কিন্তু পঢ়া হোৱা নাছিল, এইবাৰ মন গ'ল লিখকে শিক্ষাৰ বিষয়ে কোনো জনাব বিচাৰিছে পাঠক সমাজক। কি কব বিচাৰিছে এজন শিক্ষামন্ত্ৰী হিচাপে। কিতাপ খন যেতিয়াই পঢ়ি শেষ কৰিলোঁ পঢ়ি সঁচাকৈ আপ্লুত হলোঁ। বহু কথা জানিব পাৰিলোঁ। কিতাপ খনৰ কথা আৰু কাৰ্য্যবোৰ যেন প্ৰতিখন চৰকাৰী বিদ্যালয়ত প্ৰযোজ্য হয় সেইকথা মনলৈ আহিল আৰু এই সমূহ সকলো ৰাজ্য তথা শিক্ষা বিদ্যালয় সমূহত প্ৰযোজ্য হ'লে দিল্লীৰ দৰে বহু শিক্ষা ক্ষেত্ৰত আগুৱাই যাব যেন তাৰ এক অনুভৱ হ'ল।

শিক্ষা শিক্ষামন্ত্ৰী হিচাপে মোৰ

প্ৰয়োগ কেৱল মানুহক ভাল চাকৰিৰ বাবে যোগ্য কৰা অথবা ৰাষ্ট্ৰ আৰু সমাজৰ আৰ্থিক বিকাশতে সীমিত নহয়। শিক্ষা হ'ল ৰাষ্ট্ৰ আৰু সমাজৰ চেতনাক উধ্বলৈ নিয়াৰ মাধ্যম হ'ব পাৰে।

শিক্ষা

শিক্ষামন্ত্ৰী হিচাপে মোৰ অভিজ্ঞতা কিতাপ খনত মূলত দুটা ভাগত বিভক্ত। প্ৰথম ভাগত শিক্ষাৰ আধাৰ আৰু দ্বিতীয় ভাগত শিক্ষা, এক আধাৰ হিচাপে দুটা ভাগত গ্ৰন্থ খন ভাগ কৰিছে।

ইয়াৰ পিছত কিতাপৰ দুইটা ভাগৰ লগত অন্তৰ্ভুক্ত নকৰাকৈ তেওঁ “দিল্লী এক আশা” হিচাপে পাঁচ পৃষ্ঠাৰ এক সংক্ষিপ্ত অভিজ্ঞতাৰ কথা লিখিছে। অতি সুন্দৰ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাৰ লগতে দিল্লীত হোৱা তেওঁৰ ভিন্ন অভিজ্ঞতা

শিক্ষাক লৈ এয়াই হ'ল কেটবোৰ প্ৰস্তুত আৰু সপোন। এই প্ৰস্তুত আৰু সপোনবোৰৰ পৰা অধিক প্ৰয়োজনীয়তা আৰু সপোন ওলাব। তাৰ মাজৰপৰা এখন ভাল সমাজ, ভাল দেশ আৰু ভাল মানুহ ওলাব। এই আশাই মোক আগুৱাই নিছে। মোৰ আশা, আমাৰ দেশৰ ৰাজনৈতিক আলোচনাত শিক্ষা এদিন বিতৰ্কৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বিন্দু হ'ব। সেই দিনা, সংঘৰ্ষ নহয়, কেৱল পৰিশ্ৰমৰহে প্ৰয়োজন হ'ব।

অভিজ্ঞতা, দিল্লী শিক্ষামন্ত্ৰী হিচাপে তেওঁৰ এই কাহিনী কিতাপখন দেশৰ প্ৰতিগৰাকী গৌৰৱান্বিত শিক্ষকৰ বাবে।

দিল্লীৰ উপ মুখ্যমন্ত্ৰী তথা শিক্ষামন্ত্ৰী মনীষ সিসোদিয়াৰ “শিক্ষা শিক্ষামন্ত্ৰী হিচাপে মোৰ অভিজ্ঞতা” নামৰ কিতাপ খনৰ ভিতৰ ভাগলৈ যোৱাৰ আগতে বুজিব পাৰি যে তেওঁ শিক্ষা জৰিয়তে সমাজত হোৱা ইতিবাচক পৰিবৰ্তনৰ এক প্ৰেৰণাদায়ক কাহিনীৰ এখন কিতাপ। এই কথা কিতাপ খনৰ পৰিচয় পৃষ্ঠাতে উল্লেখ কৰিছে। তেওঁ কিতাপ খনৰ প্ৰথম ভাগতে উল্লেখ কৰিছে যে-- শিক্ষাৰ

আৰু সমাজৰ উপযোগী বিষয়ৰ ওপৰত আলোচনা আৰু আন আন ৰাজনৈতিক কৰ্ম কথা উল্লেখ কৰিছে।

মনীষ সিসোদিয়াই ইয়াৰ পিছত লিখিছে আমাৰ দেশত শিক্ষা ৰাজনীতিৰ কেন্দ্ৰ কিয় নহয়? কিয় আমাৰ দেশত চৰকাৰে বাজেটত শিক্ষা শিতানত সিমান ধন নাৰাখে, যিমান খিনি ৰখাৰ প্ৰয়োজন? নিৰ্বাচনৰ সময়ত শিক্ষাৰ কথা কোনেও নাপতে, এনে কিয় হয়? ২০১৫ চনৰ চৰকাৰ গঠন হোৱাৰ পিছত এই সমূহ বিষয়ৰ ওপৰত দিল্লী চৰকাৰে অধিক গুৰুত্ব আৰু এই প্ৰশ্ন সমূহৰ উত্তৰ তেওঁ জনসাধাৰণক দিয়াৰ উপৰি নিজকোঁ এইসমূহৰ উত্তৰ দিব লগা হৈছিল বুলি উল্লেখ কৰিছে।

২০১৫ চনত দিল্লী জনতাই সত্তৰ ভিতৰত সত্ৰাৰ্শি খন আসন দি অৰবিন্দ কেজৰিৱালক নিজৰ মুখ্য

মন্ত্ৰী নিৰ্বাচন কৰাৰ পিছত কেজৰিৰাল ডাঙৰীয়াই সকলো মন্ত্ৰী আৰু বিষয়াক স্পষ্ট কৰিছিল যে শিক্ষা তেওঁৰ আৰু তেওঁৰ চৰকাৰৰ সকলোতকৈ মুখ্য এজেণ্ডা । ।

শিক্ষা ব্যৱস্থাক প্ৰকাশ কৰি মনীষ সিসোদিয়া ডাঙৰীয়াই লিখিছে যে— আমাৰ দেশত ৰাজনীতিত শিক্ষাক কেন্দ্ৰত ৰাখি কাম কৰাৰ পৰম্পৰা নাছিল। শিক্ষক কেন্দ্ৰত ৰাখি ৰাজনৈতিক কাম কৰা সহজো নাছিল। ইয়াৰ মুখ্য দুটা কাৰণ তেওঁ এনেদৰে উল্লেখ কৰিছে—

প্ৰথমটো হ'ল আমাৰ সাংগঠনিক ব্যৱস্থা ডাঙৰ অভাৱ। সাধাৰণতে সকলো ধৰণৰ শিক্ষা সংক্ৰান্তীয় সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰে শিক্ষা মন্ত্ৰী বা শিক্ষা মন্ত্ৰালয় বা শিক্ষা সঞ্চালকালয়ত থকা মানুহবোৰে। প্ৰচলিত ব্যৱস্থাতোত এজনো ব্যক্তিৰ উক্ত পদবোৰত নিযুক্ত হোৱাৰ আগতে শিক্ষা জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতা থকাটো অনিবাৰ্য নহয়। যিকোনো লোক নিৰ্বাচনত জিকা আৰু তেওঁৰ দলে সংখ্যাগৰিষ্ঠতা লাভ কৰাৰ বাবে শিক্ষা মন্ত্ৰী হয়। যিকোনো আই- এ- এছ বিষয়া কেৱল জ্যেষ্ঠজনৰ ভিত্তিত শিক্ষা সঞ্চালক বা শিক্ষা সচিব হয়। এই তিনি গৰাকী ব্যক্তি দেশৰ শিক্ষাৰ কৰ্ণধাৰ। কিন্তু কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰতে হওঁক বা ৰাজ্য চৰকাৰতে হওক এই তিনিগৰাকী ব্যক্তিৰ বাধ্যবাধক নহয়। “যিসকলে শিক্ষক বুজি পায়, অনুভৱ কৰে তেওঁলোকৰ হাতত সিদ্ধান্ত লোৱাৰ অধিকাৰ নাই আৰু যি সকলে সিদ্ধান্ত লয় তেওঁলোকৰ শিক্ষাৰ কোনো জ্ঞান নাই। শিক্ষাৰ বৰ্তমান নিৰাশজনক অৱস্থাৰ প্ৰথম মূল কাৰণ বুলি এইদৰে উল্লেখ কৰিছে আৰু দ্বিতীয়টো কাৰণ হল— শিক্ষা ক্ষেত্ৰত কাম কৰিলে ফলাফল লগে লগে নোলায়। তাৰ বাবে সময় লাগে। বৰ্তমান মানুহে চৰকাৰৰ পৰা ফলাফল সোনকালে বিচাৰে আৰু সহজ ভাবে আন আন চৰকাৰে ফলাফল দেখাবলৈ অন্য কৌশল বা ব্যৱস্থা লয় এইকথা তেওঁ কব বিচাৰিছে।

ৰাজনীতিত সফলতা আৰু বিফলতা ভবিষ্যতৰ গৰ্ভত। ৰাজনীতিত সফল হোৱা মানে নিৰ্বাচনত জিকা তেনে নহয়। যদি ৰাজনৈতিক ইচ্ছাশক্তি থাকে তেতিয়া হলে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত বহু কাম সফলতাবে কৰিব পৰা যায়। যাৰ আজি দেশত অতিকৈ প্ৰয়োজনীয়। দিল্লীৰ শিক্ষা মডেল এই কথাৰ প্ৰমাণ যে দেশত প্ৰায় প্ৰতিখন ৰাজ্যত চৰকাৰী বিদ্যালয় বন্ধ হবলৈ ধৰাৰ সময়ত ৰাজনৈতিক ইচ্ছাশক্তি আৰু কঠোৰ পৰিশ্ৰমেৰে চৰকাৰী বিদ্যালয়কো ব্যক্তিগত বিদ্যালয়ৰ নিচিনা গঢ়ি তুলিব পৰা যায়।

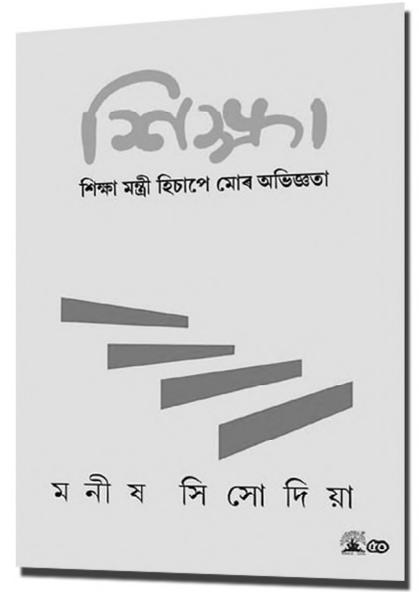
তেওঁ লিখিছে বৰ্তমানৰ সমাজ খনত সন্তাসবাদ, হিংসা, ঘৃণা, লুটপাত আৰু প্ৰদূষণৰ নিচিনা সভ্যতাৰ সমস্যা বোৰ সমাধান কৰাৰ সম্পৰ্কে সমাজৰ ধাৰণা এনে ধৰণৰ — যি

শিক্ষাৰ প্ৰসাৰৰ জৰিয়তে সুৰক্ষিত লোক কৃষ্টি হ'ব, যি বিষয়া অথবা প্ৰশাসন কঠোৰ আইন প্ৰণয়ন কৰি অপৰাধ নিৰ্মূল কৰাত তাক কাৰ্যকৰ কৰিব। হিংসাৰ অৱসান ঘটাই মানুহক দয়ালু কৰি তোলা, ধৰ্ষণ আৰু শোষণৰ অন্ত পেলাব আৰু

প্ৰদূষণৰ নিচিনা সমস্যাৰ সমাধান উলিয়াব এই সমূহ হৈছে আজিৰ সমাজে কঢ়িয়াই লৈ ফুৰা কিছুমান আনাৰ্থক ধাৰণা আৰু এই ধাৰণা সমূহে শিক্ষা ক্ষেত্ৰত বহুতো সমস্যা সৃষ্টি কৰি আহিছে। দিল্লী শিক্ষা মডেলটোৱে ৯৫ শতাংশ উৎকৃষ্ট শিক্ষা লাভ কৰা আৰু বাকী ৯৫ শতাংশ নিকৃষ্ট লাভ কৰাৰ কেৱল মানসিকতা আৰু ব্যৱস্থাটো ভাঙি পেলাইছে।

ইয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয় আন্তঃ গাঁথনি বিষয়ে তেওঁ উল্লেখ কৰিছে যে বহু জৰাজীৰ্ণ অৱস্থাত থকা বিদ্যালয় সমূহ বহু কষ্ট আৰু শিক্ষা ব্যৱস্থাক লৈ কাম কৰাৰ হেপাহৰ বাবে পূৰ্বতে ভাল আন্তঃ গাঁথনি নথকা আৰু নিম্নমানৰ সকলোবোৰ বিদ্যালয় বৰ্তমান তেওঁ বহু কষ্ট শেষত পৰিবৰ্তন আনিবলৈ সক্ষম হৈছে। শিক্ষাৰ গুণমানৰ কোনো উৰ্ধসীমা নাই। এই সম্পৰ্কে ‘আকাশেই সীমা’ বুলি কোৱা হয়। দিল্লী চৰকাৰ প্ৰচেষ্টা আছিল যে শিক্ষাৰ গুণ মান আৰু সুবিধা সমূহৰ এক নিম্নতম সীমাৰেখা নিৰ্ধাৰণ কৰা। ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলক নিৰ্ধাৰিত কৰা নিম্নতম সীমাৰ ওচৰত হে তেওঁলোকে শিক্ষা প্ৰদান কৰিব, যিকোনো পৰিস্থিতিত তেওঁলোকে বিদ্যালয় সমূহৰ শ্ৰেণী কোঠাত ভাল লাইট ব্যৱস্থা, ভাল গ্ৰীণব'ৰ্ড, ভাল ডেস্ক আৰু প্ৰতিটো শ্ৰেণীত শিক্ষক থাকিব সেই সমূহৰ উপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে।

নিৰ্ধাৰিত পুঁজি আৰু আন্তঃ গাঁথনিৰে শিক্ষা বিকাশ হ'ব নোৱাৰে। দিল্লী চৰকাৰে শিক্ষা ব্যৱস্থা উন্নতৰ বাবে অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে। তেওঁলোকে যিকোনো ছাত্ৰ ছাত্ৰী বা ল'ৰা-ছোৱালীক শিক্ষা গুণমান আৰু সুবিধা সমূহ নিম্নমুখী হ'বলৈ দিয়া নাই আৰু প্ৰতিটো শিক্ষা অনুষ্ঠান অধিক শক্তিশালী হৈ

উঠক তাৰ বাবে এই ক্ষেত্ৰত অধ্যক্ষ নেতৃত্বৰ সৱলীকৰণত মনোনিবেশ কৰি তেখেত সকলে চৰকাৰী স্কুল সমূহৰ বাস্তব ছবি এখন দাঙি ধৰি উল্লেখ কৰিছে। যে চৰকাৰী ব্যৱস্থাটোত অধ্যক্ষজনৰ ভূমিকাটো এনেকোৱা এজন কণিষ্ঠ পদৰ বিষয়াৰ দৰে থাকি গ'ল যে শিক্ষা বিভাগৰ বিষয়া সকলৰ শৃংখলাদালত তেওঁ সকলোতকৈ তলত অৱস্থান কৰিছে। তেওঁ কাম হ'ল ওপৰৰ পৰা পঠোৱা আচনিবোৰৰ বিষয়ে নপঠালে নহয় কাৰণে প্ৰতিবেদন প্ৰেৰণ কৰা। এখন স্কুলত শিক্ষকৰ ভূমিকাতো যদি এজন বিমান পাইলটৰ নিচিনা। তেন্তে অধ্যক্ষ বা প্ৰিন্সিপালজন হ'ল তাৰ কেপ্টেইন। দিল্লীৰ শিক্ষা মদেলটোৰ জৰিয়তে অধ্যক্ষৰ পদটোক স্বতন্ত্ৰ কৰিবৰ বাবে আৰু তেওঁক এগৰাকী দায়িত্বশীল শৈক্ষিক নেতা হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ বাবে গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰদক্ষপ গ্ৰহণ কৰিছে আৰু চৰকাৰী বিদ্যালয় অধ্যক্ষ জন তেওঁ নিজৰ স্কুলৰ বিষয়ত সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত স্বতন্ত্ৰ। তেওঁ নিজৰ স্কুলৰ ভিজন প্ৰস্তুত কৰা, ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলৰ ভৱিষ্যৎ সম্পৰ্কে নতুন নতুন আঁচনি প্ৰস্তুত কৰা আৰু তাক বাস্তৱায়িত কৰিব পৰা লগতে সবল মানসিকতা আৰু স্কুল খনক উপযুক্ত নেতৃত্ব দিব পৰা ব্যক্তি হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছে।

শিক্ষা ব্যৱস্থাটোত শিক্ষক হ'ল বিমান চালক। পৃথিৱী খনক এক সুন্দৰ ঠাইত পৰিণত কৰাৰ বাবে সমাজক সঠিক দিশত আগুৱাই নিব পৰা শিক্ষক আমাক লাগে। লিখকে পৰামৰ্শদাতা হিচাপে শিক্ষকক আলোচনা কৰাৰ আৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ ভৱিষ্যৎ উন্নতিত সহায় হোৱাকৈ অভিভাৱক আৰু কৰ্মচাৰী বিদ্যালয় সমূহৰ মাজত এক সমন্বয় গঢ়াৰ প্ৰতিক্ৰিয়া সমূহ তেওঁ উল্লেখ কৰিছে।

দিল্লী চৰকাৰে শিক্ষাৰ বিভিন্ন দিশত আগবঢ়াৰ লগতে ইতিবাচক দিশ সমূহৰ পৰা কেনেকৈ জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰি তাৰ ওপৰত চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে আৰু এই সমূহ দিশত জ্ঞান লাভ কৰিব পৰাকৈ সুখৰ সন্ধান কৰিব পৰাকৈ হেপিনেদ নামেৰে এক ক্লাছৰ আৰম্ভ কৰিছে আৰু এই হেপিনেদ ক্লাছৰ উদ্দেশ্য হ'ল সুখ কি তাক উপলব্ধি কৰা বা কৰোৱাৰ।

দিল্লী চৰকাৰে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত চৰকাৰী বিদ্যালয় সমূহৰ চেহেৰা সমূহ সলনি কৰাত বা পূৰ্ব চৰকাৰী বিদ্যালয় সমূহত

পৰিবৰ্তন আনিবলৈ সক্ষম হোৱা আৰু তাৰ লগত জৰিত থকা সুক্ষ্মতম দিশ বোৰ মানুহে আদৰিব পাৰে সেই উদ্দেশ্যে তেওঁ এই কিতাপ খন লিখিছে।

তেওঁ বৰ্তমান সমাজৰ নস্বৰকেন্দ্ৰিক ব্যৱস্থাটোক সলনি কৰিব বাবে চেষ্টা চলাইছে আৰু তেওঁৰ লগতে তেওঁৰ চৰকাৰ খনে চলোৱা বা হাতত লোৱা ভিন্ন আঁচনি বা প্ৰয়াসবোৰৰ অন্তৰালত যি শিক্ষিত ভাৰত পৰিকল্পনা প্ৰকাশ কৰিছে তাক যাতে সকলোৱে বুজি পায়।

কিয়নো শিক্ষা সমূহ বিদ্যালয় আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰ্টিফিকেটৰ সমাজ গঢ়ি তোলা নহয়। কোনো এক পৰীক্ষাত ভাল ফলাফল লাভ কৰা যিকোনো বিদ্যালয়ৰ গৃহ নিৰ্মাণ কৰি চমৎকাৰ কৰাটো শিক্ষা নহয় বা হ'ব নোৱাৰে। শিক্ষা হৈছে ইয়াৰ পৰৱৰ্তী পৰ্য্যায়ৰ কাম।

শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত দিল্লী চৰকাৰে কৰা কাম বা আঁচনি সমূহৰ ওপৰত তেখেতে সকলে যে তাৰ ফল লাভ কৰিছে, দিল্লী জনসাধাৰণে তাক আকোৱালি লৈছে সেইকথা স্পষ্ট ভাবে বুজিব পৰা যায়। এখন সমাজ সদায় আগবাঢ়ি যাবৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় শিক্ষা আৰু মানসিকতাৰ ওপৰত দিল্লী চৰকাৰে কাম কৰি আহিছে। সমাজ খনক সুস্থ আৰু সবল ভাৱে প্ৰতিষ্ঠা কৰাত তেখেত সকলৰ ভূমিকা অপাৰ আৰু অহৰহ চেষ্টা চলাই আছে। শিক্ষাৰ বিষয়ে লিখকে উল্লেখ কৰা তথ্য আৰু কথা বোৰৰ পৰা অনুমান কৰিব পৰা যায় যে এজন শিক্ষামন্ত্ৰী হিচাপে তেওঁ খুব সুন্দৰ আৰু সফল ব্যক্তি। লগতে দিল্লী চৰকাৰ খনো শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত সফলতা পাবলৈ সক্ষম হৈছে।

ইয়াৰ লগে লগে লিখকে শেষৰ ফালে ভিন্ন অভিজ্ঞতাৰ কথা উল্লেখ কৰি কৈছে শিক্ষক লৈ এয়াই হ'ল কেতবোৰ প্ৰস্তুত আৰু সপোন। এই প্ৰস্তুত আৰু সপোনবোৰৰ পৰা অধিক প্ৰয়োজনীয়তা আৰু সপোন ওলাব। তাৰ মাজৰপৰা এখন ভাল সমাজ, ভাল দেশ আৰু ভাল মানুহ ওলাব। এই আশাই মোক আগুৱাই নিছে। মোৰ আশা, আমাৰ দেশৰ ৰাজনৈতিক আলোচনাত শিক্ষা এদিন বিতৰ্কৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বিন্দু হ'ব। সেই দিনা, সংঘৰ্ষ নহয়, কেৱল পৰিশ্ৰমৰহে প্ৰয়োজন হ'ব।

आत्मविश्वास

एलिना दास

एक समय की बाद है। एक गाँव के छोटे से परिवार में चार लोग रहते थे, रीमा उसकी भाई और उनलोगों के माँ-पिताजी। वे बहुत गरीब थे। रीमा को पिताजी मजदुरी करके अपने परिवार को पालते थे। गरीब होने के बावजूद भी उनके पिता कष्ट का अनुभव करने नहीं देते थे, उनलोगों को स्कूल भेजते थे और मन लगाकर पढ़ाई करने के लिए रीमा को टाऊन के एक अच्छे कॉलेज में एडमिशन करवा दिया। गाँव से कॉलेज दूर होने के कारण वह पढ़ाई में ध्यान नहीं दे पा रही थी। सिर्फ अपना गाँव अपना घर और परिवारवालो को याद करती रहती थी। परीक्षा नजदीक आ गयी थी रीमा पढ़ाई में बिलकुल ही ध्यान नहीं दे पा रही थी, इसलिए वह बीच बीच में बहुत रोती थी और खुद को अकेलापन महसूस करती थी। फिर बहुत दिन बीत जाने के बाद उसने अनुभव किया की वह तो गाँव से इतने दूर तक यहा अच्छे से पढ़ने के लिए ही आए है न, माँ-पिताजी इतने कष्ट उठाकर उसको टाऊन में पढ़ने के लिए भेजी है अगर माँ-पिताजी को पता चलेगा तो कितना बुरा लगेगा, रीमा ऐसे ही थोड़ा देर तक सोचने लगी। फिर उसको समझमें आया की कैसे अपने माँ-पिताजी इतनी कष्ट उठाकर कितने आशा से उसको टाऊन में पढ़ा रही है। यह सब सोचने के बाद उसने अपने मन में ठान लिया कि मुझे अच्छे से पढ़ाई करना है, अपने माँ-बाबा की अच्छे से ख्याल रखना है।

यह सब सोचने के बाद रीमा को अब अच्छे लग रही है। दिन बीटने लगी वह अब अच्छे से पढ़ाई करने लगी थी। परीक्षा का समय आ गया है। अच्छे से पढ़ाई करने के कारण रीमा ने परीक्षा मे अच्छे नम्बर के साथ पास किया और क्लास में पहला स्थान प्राप्त किया। जब इतनी अच्छे खबर रीमा के घरवाली को पता चला, तो वे खुशी से रो पड़े और एक दुसरे को गले लगाने लगे। परिवारवालो की ऐसी खुशी देखकर रीमा को बहुत अच्छा लगा और वह भी खुशी से रो पड़ी।

शेर: जंगल का राजा

जय किसान शाह

शेर जंगली जानवर हैं और वे जंगलों में रहता है, विशेष रूप से अप-सहारा अफ्रीका के घास के मैदान जैसे क्षेत्र में। वे रहने की बजाय चट्टानी पहाड़ियों पर, या फिर ऊंचे घास के मैदानों में रहना पसंद करते हैं। वे मांसाहारी होते हैं। और बड़ी बिल्लियों के रूप में भी जाने जाते हैं। शेरों के बारे में कुछ तथ्य:-

क) एक नर शेर का औसत वजन तकरोबन 180 से 190 किलोग्राम तक होता है और एक शेरनी का वजन 125 किलोग्राम तक हो सकता है। शिकार करते समय उनका वजन उनके लिए सहायक होता है।

ख) नर शेरों की गर्दन पर वहत सारे बाल होते हैं और यह उनकी उम्र के अनुसार बढ़ता है। उनकी गर्दन पर किसी भी तरह के हमले से भी बचाता है।

ग) गर्म क्षेत्रों में रहने वाले शेरों को तस्मा तरबुज जैसे पौधों से पानी मिलता है।

घ) आमतौर पर, वे रात के वक्त शिकार करते हैं और बाकी के बचे हुए समय में शिकार तथा बाकी के कार्य करते हैं।

ङ) वे तुफान के दौरान भी शिकार करना पसंद करते हैं क्योंकि शोर का माहौल उनकी मौजूदगी को छिपाने में मदद करता है।

च) शेर समुहों में रहना ज्यादा पसंद करते हैं। इसलिए उन्हें सामाजिक प्राणी भी कहा जाता है।

छ) सबसे ज्यादा शिकार शेरनी करती है और नर अपने समुह की

रक्षा के लिए लड़ता है।

ज) पानी के बिना एक शेर 4 दिनों तक रह सकता है, लेकिन भोजन के बिना वह एक दिन भी नहीं रह सकता।

झ) दुनिया में, भारत में शेरों की, सबसे बड़ी संख्या है जिसे गुजरात के गिर जंगल में देखा जा सकता है।

ञ) शेर एक बिल्ली के परिवार से ताल्लुक रखते हैं और यह एकमात्र एसी बिल्लियाँ हैं जो समुह में रहती हैं।

शेर क्या खाते हैं ?

शेरों को सबसे आलसी जानवरों में से एक के रूप में जाना जाता है। वे तकरीबन 20 घंटे तक सोते हैं और हमेशा दूसरों के द्वारा किये गए शिकार को खाना पसंद करते हैं। वे बहुत बड़े चोरी करने वालों में से एक होते हैं, वे अन्य जानवरों का भोजन चुराते हैं और अपना पेट भरते हैं। एक शेर को हर रोज तकरीबन 16 पाउंड मांस की आवश्यकता होती है जबकि एक शेरनी करीब 11 पाउंड मांस खाती है। वे बड़े जानवर जैसे भैंस जेब्रा आदि शिकार करना पसंद करते हैं। दुनिया के कुछ हिस्सों में शेर इंसानों का भी शिकार करते हैं और वे विशेष रूप से अफ्रीका में पाए जाते हैं।

निष्कर्ष

सभी जीवित प्राणी एक दुसरे से अलग होते हैं। उनमें से कुछ मांसाहारी जबकि कुछ शाकाहारी होते हैं। वे सभी मिलकर परिस्थिति तंत्र में संतुलन बनाते हैं। वे एक चक्र का पालन करते हैं, शाकाहारी जानवर घास और पौधे खाते हैं और मांसाहारी

जनवर उन्हें खाते हैं। ऊपर बताये गए वजह, शेर को सबसे बेहतर और सबसे शक्तिशाली जानवरों में से एक बनाते हैं। उनके पास एक राजा होने का सभी गुण हैं और यही कारण है कि अन्य जनवर हमेशा शेर से डरते हैं।

शेर : इसके प्रकार और ये क्यों सतरे में है परिचय :-

हमारी पृथ्वी एक खुबसुरत गए है और हमारा पर्यावरण, प्रकृति, विभिन्न जानवर, जीव, महासागर आदि मिलकर इसे और भी सुंदर बनाते हैं। क्या आप जानवरों के बिना दुनिया की कल्पना कर सकते है, हाँ यह हो सकता है लेकिन तब हमारी धरती इतनी सुन्दर नहीं दिखेगी जितना कि अभी दिखती है। इस तरह के तमाम तरह की प्रजातियों की उपस्थिति इसे और भी अधिक सुंदर बनाती है।

जिस तरह से कुछ लोग हैं, जो शकाहारी भोजन खाते हैं और ऐसे लोग भी हैं, जो मांसाहारी खाना खाते है। उसी तरह, जानवर भी दो प्रकार के होते हैं, उनमें से कुछ शाकाहारी होते हैं जबकि कुछ मांसाहारी हैं। शेर एक मांसाहारी जानवर है और वह जंगल के राजा की उपाधि भी धारण करता है। इसके अद्वितीय गुण और क्षमता इसे उपरोक्त शीर्षक बनाये रखने के लिए सर्वश्रेष्ठ बनाती है। शेर विभिन्न प्रकार के होते है।

शेर के प्रकार:-

स्थान और क्षेत्र के आधार पर शेर विभिन्न प्रकार के होते हैं। वे दिखने में भी अलग होते हैं और यहाँ मैंने उनका उल्लेख किया है -

बर्बशी शेर:-

ये विरोष रूप से उत्तरी अफ्रीका में पाए जाते हैं, यह शेर एक दुर्लभ प्रजाती शेर है। बबरी शेर के अन्य नाम एटलस शेर, इजीप्टीयन शेर और उत्तरी अफ्रीकी शेर हैं।

उन्हें शेर की प्रजातियों में सबसे बड़ा माना जाता है और उनका वजन करीब 250 किलोग्राम से 300 किलोग्राम तक होता है।

एशियाई शेर : -

इसका नाम ही इसकी जगह को परिषित करबाता है और यह मुख्य रूप से भारत में गिर राष्ट्रीय उद्यान में पाया जाता हैं। यह दुनिया में शेरों की सबसे बड़ी जीवित प्रजाति में से एक हैं।

हालाँकि अफ्रीकी शेरों की तुलना में वे थोड़े कम है और वे 20,000 किमी के क्षेत्र में फैले हुए हैं। उनका वजन तकरीबन 190और 120 (मादा) तक होता है। एशियाई शेरों के पेट

और पेट के पास एक दोहरी-अनुदेध्य तह होती है। यह उन्हें एक नया रूप देता है और अफ्रीकी शेर की तुलना में उनके बाल भी कम होते हैं। गर्दन के क्षेत्र के पास कम बालों के होने की वजह से उनके कान आसानी से दिखाई देते है। इस तरह से वे अलग दिखते है।

पश्चिम अफ्रीकी शेर:-

पैन्थेश लियो लियो विशेष रूप से पश्चिम अफ्रीका में पाया जाता है और सबसे दुर्लभ नस्ल वालो शेरों में से एक है। शुरूआत में यह पुरे अफ्रीका में पाया जाता था लेकिन अब यह कुछ क्षेत्रों तक ही सीमित रह गया है। इस नस्ल की आबादी में लगातार कमी आई है। इसे रेड लिस्ट में भी चिह्नित किया गया था। इस प्रकार के शेरों की गर्दन पर किसी तरह का कोई बाल नहीं होता है और वे छोटे समूह में रहते हैं।

ट्रांसवाल शेर :-

शेर, जिसे पैथेश लियो कुगर के नाम से भी जाना जाता है, आमतौर पर ये दक्षिण अफ्रीका में पाये जाते है। कुछ हिस्सों में, इसे दक्षिण पूर्वी शेर के रूप में भी जाना जाता है। वे तुलनात्मक रूप में से बड़े है और करीब 550 पाउंड (नर) और 400 पाउंड (मादा) तक के वजन तक हो सकते हैं। उनके कई सारे नाम होते है और बढ़ती उम्र के साथ साथ इनका रंग गहरा होता जाता है। सभी शेर जन्मजात शिकारी होते है, लेकिन अपने शरीर की बनावट की वजह से ट्रांसवाला को सर्वश्रेष्ठ के रूप में जाना जाता है। उनके शेरों की लंबाई 10 फीट तक बढ़ सकती है, वे अन्य शेरों की तरह 13 से 25 साल तक जीवित रहते हैं। वे सफेद रंग के होते हैं जो उन्हें और भी अधिक आकर्षक बनाता है।

कांगो शेर :

इन शेरों को पैथेश लियो अजंडिका और मध्य अफ्रीका शेर के रूप में भी जाना जाता है। वे युगांडा में पाए जाते हैं। कांगो शेर का एकमात्र अंतर उनके गर्दन का घना बाल होता हे जो गहरें रंग का है, जबकि अन्य के उम्र और कुछ अन्य कारको के आधार पर अलग-अलग रंग के गर्दन के बाल उन्हें दुसरो से अलग बनाते हैं।

शेर खतरे में क्यों है:

कुछ प्रजातियों का खतरे की सूची में शामिल होने के पीछे कुछ प्रमुख कारण है, शिकार पहले अवैध नहीं माना जाता था और शेर का शिकार करना उनके लिए गर्व की बात होती थी। तो, यह एक प्रमुख कारण है।

अत्याधिक जनसंख्या, दुनिया बढ़ रही है और लोगों का विस्तार हो रहा है नए उद्दोगों और आवासीय क्षेत्रों का निर्माण होता है, और जंगलों को नष्ट कर दिया जाता है।

औषधीय प्रयोजनो में उपयोग किया जाता है, कुछ स्थानी पर शेरों और बाघों का अवैध रूप से औषधीय प्रयोजन के लिए शिकार किया गया था, जिससे उनकी संख्या काफी ज्यादा प्रभावित हुई थी।

निष्कर्ष :

हमें जानवरों को बचाने के लिए अपना योगदान देना चाहिए, या फिर बाधा हम सभी को जीने का अधिकार है और हमें यह समझना चाहिए कि पृथ्वी हमारी अपनी संपत्ति नहीं है। जानवरों और अन्य जीवित प्राणियों को भी जीने का समान अधिकार है। शेर जंगल का गौरव है और उन्हें बचाया जाना चाहिए।

कागज की कहानी:

बच्चो। कागज देखने में कितना सुंदर और आकर्षक लगता है। सफेद कागज पर हमारी लिखावट भी उतनी ही सुंदर बनती है। विभिन्न रंगों के कामजों का विविध प्रयोग होता है। सफेद कागज अक्सर लिखने अथवा छापाई के काम आता है। इससे पैकिंग का कार्य भी लिया जाता है। हम जिधर भी पुष्टि डालने हैं, उधार कागज के उपयोग दिखाई देते हैं। आज कागज हमारी जीटन-यर्षाका महत्तपूर्ण अंग बन गया है।

जब मनुष्य ने पहली बार कागज पर कुछ लिखा होगा, उसने किसी वस्तु फल-फूल या किसी जीत-जंतु का चित्र बनाया होगा। तब वह कितना खुश हुआ होगा। परंतु लिखने अथवा चित्र बनाने का यह काम कागज बनने से पहले से हो

होता आ रहा हैं। तब मनुष्य पेड़ों के दाल-पत्ते पर जानवरों की खाल पर मिही को पड़ियो पर तथा धातु के पतरों पर लिखता था। परंतु आज हमारे पास लिखने के लिए बढ़िया से बढ़िया कागज उपलब्ध है। पढ़ने के लिए अनगिनत पुस्तके हैं। कागज के रना में सपूयता का भररूर विकास हो फका है। लेकिन यह कागज कैसे बना ? कहाँ से आया ? इसे किसने बनाया-इसके पीछे एक बड़ी ही रोचक कहानी है। तुम किसी ऐसी वस्तु की खोज करो जिससे संसार में तुम्हारा नाम हो जाए और आनेवाली पीढ़ियों भी उस चीड़ को देखकर तुम्हें याद करे।

पहले प्रत्येक कागज अलग-अलग बनाया जाता था। बड़े आकार के एक सौ कागज बनाने में एक कुशल कारीगर को एक घंटा लगता था। जब कागज की माँग बढ़ी तो लोगों का ध्यान कम समय में अधिक कागज बनाने पर गया। फ्रेंस और ब्रिटेन के इंजीनियरो ने सरल रूप में कागज बनाने के तरीके ढूँढने में सफलता पाई आज हालत यह है कि मर्शनी से बड़ी मात्रा में तथा बेहतर गुणवाला कागज तैयार हो रहा है, हजारों वर्ष पहले चीन में उससे दस हजार गुना अधिक कागज बन रहा है। कारखानों में कागज बनाने के लिए बड़े पैमाने पर पेड़ों की आवश्यकता होती है। इसलिए ऐसे कार्य में लगी बड़ी-बड़ी कम्पनियो ने बड़े-बड़े जंगल खरीद लिए हैं। दिन-रात पेड़ काटना हमारे पयतिरण के लिए कितना नुकसान है। फिर भी कागज प्राप्त करने के लिए हमें यह सहना पड़ता है। परंतु आज वैज्ञानिक इस प्रयास में लगे हुए हैं कि कागज बनाने के लिए यह कम पेड़ पौधे काटे जाएँ।

निबंध

शोरभ कुमार

यदि मैं प्रधान मंत्री होता निबंध:

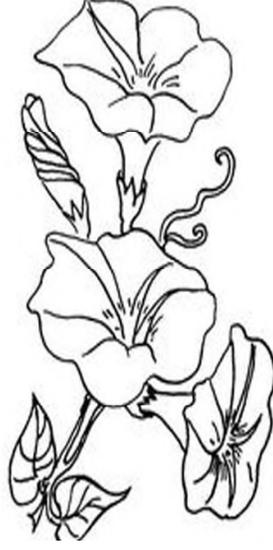
यदि मैं अपने देश का प्रधानमंत्री होता तो सबसे पहले, मैं अपने देश को एक मजबूत और स्वाभिमानी राष्ट्र बनाने के लिए अपने स्तर पर सर्वश्रेष्ठ प्रयास करूंगा। भारत एक महान शक्ति होगा और कोई अन्य देश भारत पर हमला करने की हिम्मत भी नहीं करेगा।

गरीब और निम्नस्तर के लोगों का पूरा ध्यान:-

मैं प्रधामंत्री बनने के बाद दुसरी चीज जो मैं करूंगा वह है सबसे गरीब और निम्नस्तर लोगों का पुरा ध्यान। मैं प्रत्येक घर के कम से कम एक सदस्य को पुर्ण रोजगार देने का प्रयास करूंगा। मैं कर प्राणाली की अधिक तर्क संगत बनाने की प्रयास करूंगा। जबकि अमीरों पर भारी कर लगाया जा चकता है। गरीब और माध्यम वर्ग की बस्शा जाएगा। मेरी राय में, वेततभोगी लोगों को विरीष रूप से राहत की आवश्यकता होती हैं।

শৰৎ

ড০ সংগীতা বৰঠাকুৰ তামুলী
অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

শৰৎ

প্ৰিয় ঋতু মোৰ

প্ৰিয় ঋতু শৰতে

আঁতৰাই

গ্ৰীষ্ম আৰু বৰ্ষৰ ক্লান্তি

শাৰদী জোনাকে

সৰগ ৰচে ধৰাত

শুভ্ৰ শেৰালি আৰু জোনাকে

হৃদয়ত প্ৰশান্তিৰ প্ৰলেপ লগায়।

সকলো কলুষ কালিমা

আৰু আৰ্জনা

শৰতে নিয়ে ধুৱায়।

আহোঁ নাহোঁ ভাৰত

এখুজি দুখুজিকৈ

আগমন শৰতৰ

২০২২ চনৰ

ফুলু-নুফুলুকৈ

এপাহ দুপাহ

শেৰালি সৰে মোৰ পদূলিত

গ্ৰীষ্মৰ প্ৰখৰতা

ক্লদাক্ত বৰ্ষাৰ হেঁচাত

হেৰায় শৰতৰ মাদকতা

প্ৰকৃতিয়ে

ঠেঁহ পেঁচ ধৰি

আছিল গ্ৰীষ্ম আৰু বৰ্ষাৰে

সাৱতি

সকিয়াই দি

নকমিলে মানুহৰ

লালসা আৰু জিহ্বাংসাৰ

বঞ্চিত হ'ব লাগিব

প্ৰকৃতিৰ

ৰোমাঞ্চকৰ, বৈচিত্ৰ্যময়

মাদকতাৰ।

পিছে তেৱোঁ আই !!!

সন্তানৰ সকলো দোষ

মৰিসন কৰি

আহে আগুৱায়।

আৰু অৱশেষত—

শেষ প্ৰহৰত

ছালৰ পৰা সৰা

টুপ, টুপ নিয়ৰৰ শব্দত

দুৰৱিত দলিচা পাৰি

শেৰালিয়ে

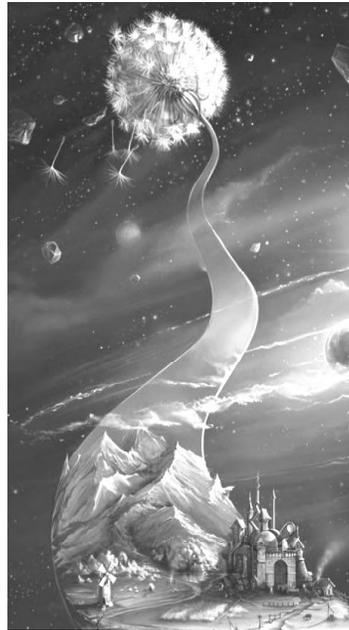
শৰতৰ আগমনৰ

বাতৰি বিলায়।

শব্দৰ মালিতা

ড০ সংগীতা বৰঠাকুৰ তামুলী
অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

শব্দৰ সৈতে
মিতিৰালি কৰি
উমলি জামলি
শব্দৰ মায়াজাল গুচি
লুকা-ভাকু খেলি
মায়াময় শব্দৰ জগতত
সাঁতুৰি নাদুৰি থাকোতে
হঠাতে উচপ খাই উঠিলো।
শব্দ ব্ৰহ্ম
শব্দৰ মৃত্যু নাই
এৰি দিয়া শব্দ
ইবাৰত বিচৰণ কৰি
ধৰালৈ ঘূৰি আহে
শব্দই বুকুত শাল মাৰে
আকৌ মলমো সানে
সাপ হৈ খোতে
বেজ হৈ জাৰে।
শব্দৰে ধেমালি কৰোতে
পিচল খাই
সলিল সমাধিও ঘটে
শব্দৰ কাৰচাজিত
হৃদয়খন আজি বিধস্ত
বক্তাক্ত হৃদয়ৰ কাষত
'মৃত-সঞ্জীৱনী' হৈ আহে শব্দ
শব্দৰ লাস্যময়ী
মোহিনী ৰূপত
মুগ্ধ হৈ
ঘূৰাই পাওঁ
জীৱনৰ
হেৰুৱা ছন্দ
পুনৰ প্ৰেমত পৰো
জীৱনৰ

সপোন

হেমন্ত ৰাজবংশী

জীৱন সংগ্ৰামৰ আমি যুঁজাৰু
অধ্যয়ন আমাৰ তপস্যা
উপযুক্ত কৰি নিজকে গঢ়িম
মা দেউতাৰ সপোন পূৰণ কৰিম
এজন সুনাগৰিক হম
ধৰ্মৰ গোড়ামি নিশেষ কৰি
সম অধিকাৰ সম মৰ্যাদা সম উন্নয়নৰ
এখন সুস্থ সমাজ গঢ়িম
জিলিকিম দেশৰ ভৱিষ্যতৰ বুকুত
গুৰু মন্ত্ৰৰ আৰ্শ্ববাদ শিৰত তুলি
অৰ্থনৈতিক বিপ্লৱ আমি গঢ়িম
আশাৰ ফুল ছটিয়াই
শেৰালী তগৰ চম্পা বকুলৰ সুবাস বিলাম
প্ৰতিটো মনক কৰ্মস্পৃহা কৰি তুলি
একতাৰ মাজেৰে সপোন দেখিম
কৰ্মই ধৰ্ম উপাসনাই জীৱন
সেউজীয়া কৰিম গৃহ চহৰ মোৰ দেশ
দেশৰ নাম উজলাই তুলিম
মহাবিদ্যালয়ৰ নতুন এটি পৰিচয়ৰে ইতিহাস ৰচিম
পঢ়াশালিৰ হাততে দেশৰ ভৱিষ্যত
কেঁচা মাটিৰ গোল্ফত গাম জীৱনৰ সুৰীয়া গান
আমি গাম একতাৰ জয়গান
খোজত খোজ মিলাই চিঞৰিম
জীৱন জিন্দাবাদ
কৰ্মপটু আমি অসমীয়া

জ্যোতিস্মিতা বৰাৰ কবিতা

সুবাসিত সপোন

সপোন আৰু দিঠকৰ মাজত
থমকি ৰোৱা জীৱনে
কঠোৰতাক নেওচি
আগবাঢ়িব খোজে
সেউজীয়াক আদৰি
প্ৰকৃতিক সাৱটি।
দুখবোৰ শিথিল হয়
আকাশৰ নীলাৰ মাজত
আৰু সুখবোৰ জিলিকি উঠে অজানিতে।

জাপ খোৱা দুচকুত
কল্পনাই বহণ সানে
বুকুৰ মাজত টো খেলে সুবাসিত সপোনে।
মই আগবাঢ়ি সংগোপনে
কল্পনাৰ কাৰেংঘৰত
ৰুই থওঁ এজোপা ৰঙীন গোলাপ
নতুন আশাৰ সঞ্জিৱনী সিটি।

সময়

জীৱনৰ ৰং বোৰ সলনি হয় ক্ষণিকতে, শব্দবোৰে প্ৰাণ পাই
উঠে, সময় থমকি নৰয়।
হৃদয়ৰ সমষ্ট হেঁপাহেৰে
জীৱ খোজো প্ৰতি পল
বিশাল আকাশৰ বুকুত
ন'হলে নদীৰ মোহনাত
মোৰ আশাবোৰে দিক্ বিদিক
হেৰুৱাই, সেউজীয়াবোৰে
হালি-জালি মিচিকিয়াই
হাঁহে, বুকুখন ভৰি পৰে
অজানিতে, ক'লা ডাৱৰৰ
সতে লুকা-ভাকু খেলে দুখবোৰে
ফৰকাল মোৰ মন আকাশত
ব'দালীৰ ৰাঙলী আভা
জিলিকি উঠে বাৰে বাৰে।
ভাল-বেয়া সপোনৰ চাকনৈয়াত
চিন্তা ক্লিষ্ট মোৰ মনে,
নিমিষতে আশাৰ একাঁজলি
ফুলকেই আঁকোৱালি ধৰে।

অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

মহানগৰীত আইতাজনী

সৌৰভ চক্ৰৱৰ্তী
সহকাৰী অধ্যাপক, বাণিজ্য বিভাগ

মহানগৰীৰ ফুটপাথত
আইতাজনীৰ থৰক-বৰক খোজ
গাৰ ছাল সোঁতোৰা মাখনবৰণীয়া
আইতাজনীৰ মূৰৰ ওপৰত
নাচে বাদুলীৰ জাক
আৰু ভৰিৰ তলত
খহি পৰিব ধৰা এটা বাট
শুকুলা চাদৰৰ ওৰণি গুচাই
আইতাই এবাৰ ভুমুকিয়াই চালে
নীলাচল পাহাৰ-কামাখ্যাৰ খট-খটি
দুৰ্ব্বহ প্ৰেমিক নৰকাসুৰৰ দুৰ্ব্বাসনা,
গেৰুৱা বস্ত্ৰধাৰী বানপ্ৰস্থসকলৰ (?) শাৰী
আৰু পাহাৰৰ চূড়াত জন্ম হোৱা
টাৱাববোৰৰ জিলমিলনি
লাহে লাহে আগবাঢ়িল আইতাজনী।
হঠাৎ থমকি ৰ'ল,
ভৰলুমুখৰ সেই ভাঁজটোত
দুচকু সেমেকি উঠিল
দুৰ্গন্ধময় পিটনিবোৰত
কেনেদৰে পিলপিলাই ফুৰিছে
পৃথিৱীৰ প্ৰাচীন বাসিন্দা
এজাক পইতাচোৰা।
থৰক-বৰককৈ আকৌ আগবাঢ়িল আইতাজনী
নিৰৱে চাই গ'ল
মৌন লুইত
হাত-ভৰি চিঙি পেলাই দিয়া প্ৰতিমাবোৰ
সংকীৰ্ত্তাই মেৰি ধৰা ৰাজপথবোৰ
ট্ৰেফিক জ্যামবোৰ.....
আৰু শুনি গ'ল নিৰৱে
কাণ তাল মৰা চিঞৰ
পিয়াহৰ ভেকুলীজাকৰ
আগবাঢ়ি গৈ থাকিল আইতাজনী
এনেতে দেখিলে

পথৰ দুয়োকাষে গজি উঠা
দালানবোৰৰ সন্মুখত ফুলি থকা
বিদেশী ফুলকেইপাহৰ সতে
কেইটামান নিলাজ ভোমোৰাৰ
কি জঘন্য আলিঙ্গন
দুখৰ বোজাই গধুৰ কৰিলে
আইতাৰ চকুৰ পতা
অভিজ্ঞতা পুষ্ট কপালৰ ৰেখাবোৰ
কোঁচ খাই গ'ল
এনেকৈ, থৰক-বৰক খোজেৰে
আইতাজনী আহি পালেহি ৰাজধানী।
বগা বেশেৰে পাৰ হৈ যায়
বিলাসী মাৰ্চিডিজ-বেঞ্জৰ শাৰী
সমাজহীনা বেশ্যা এজনীয়ে
অট্টহাস্য কৰি যায়
আউলি-বাউলি চুলি মেলি
লাহে লাহে গধুৰ হৈ আহিল
আইতাৰ চকুলোৰ বোজা
সচিবালয়ৰ সন্মুখত
একেবাৰে কুঁজা হৈ পৰিল আইতাজনী
তীব্ৰ বেগে দৌৰি আহিল
গাৰ কাপোৰ খুলি নাঙঠ হোৱা
এদল মানুহ
আৰু চোঁচৰাই লৈ গ'ল
আজলী আইতাৰ লাহী শৰীৰ
আইতাৰ পিছে পিছে গ'লগৈ
কাকিনী তামোলৰ মলমীয়া গোন্ধ
তঁাতশালৰ খিটিক-খিটিং শব্দ
বৰ্হমথুৰিৰ ৰঙা ৰং
আৰু গুণ-গুণ এজাক মৌ-মাখি।
সুৱাগী আইতাক ৰখা হ'ল
উচ্চ অট্টালিকাৰ এটা নিজান কোঠাত
কাঁচৰ বাকচত আৱদ্ধ আইতাই
আনটো কোঠাত দেখিলে
'তথাস্ত' মুদ্ৰাত বহি থকা
বুদ্ধৰ এটা অচৈতন্য মূৰ্তি
আৰু সুদূৰৰ আকাশত
শুনিবলে পালে
মেঘৰ তুৰ্য
বজ্ৰৰ নিনাদ।

অস্তিত্ব সংকটাপন্ন

শব্দবোৰ নিথৰ হ'বলৈ ধৰিছে
ডিঙি চেপি চেপি
উশাহটোক বন্ধ কৰা হৈছে
বুৰঞ্জীৰ পাতত বন্ধান্ত সময়বোৰে
সেয়ে আজিওঁ চিৎকাৰ কৰে।

অথচ!
সময়ে কৰৰ দিব নোৱাৰা
চিতাৰ জুইত দহন নোহোৱা
গোলামীৰ হাতত হাৰ নমনা
প্ৰতিটো ক্ষণেই সাক্ষাৎ বহন কৰে
মৰি মৰিয়েই শব্দবোৰ জীয়াই থাকে।

হত্যাকাৰীয়ে নিৰন্তৰ প্ৰচেষ্টা চলাই গৈছে
(তুমি, মই) সকলোৱে তাত হাত উজান দিছে
এনেকৈয়ে এদিন লাহে লাহে
ইতিহাসৰ পাতে পাতে
বৰ্তমান অতীত হ'বলৈ গৈ আছে
আৰু নিথৰ হ'বলৈ ধৰা শব্দবোৰ
চিৰদিনলৈকে হেৰাই যাবলৈ ধৰিছে।

স্মৃতিসৌধ

উশাহ থমকি ৰোৱা
কলিজাখনে আচলতে
ভালদৰে বুজি পাই
মৃত্যুৰ বিভীষিকা কি ?

সময়ে দাবী নকৰা
অসময়ত যোৱাজন
একো নোকোৱাকৈয়ে
হঠাতে আঁতৰি
ঠিকেই গুছি যায়,
শেষান্তৰ মাথোঁ থাকে
এক পুৰাৰ নোৱাৰা শূন্যতা
আৰু কাহানিওঁ শেষ নোহোৱা
এমুঠি অশ্ৰুলোৰ টোপাল।

পাৰ্থিব নশ্বৰ দেহ
জ্বলি ছাই হৈ পৰে
নতুবা গেলিপঢ়িয়ে
হাড়ত বন গজে
কলিজাৰ বাহিৰ ভিতৰে
মাথোঁন ৰৈ যায়
উশাহে কঢ়িয়াই ফুৰা
মেটমৰা এমুঠি স্মৃতিৰ দম।

পঞ্চম বান্ধাসিক (কলা শাখা)

বিৰ্গ শৰৎ

মোৰ পদূলিৰ আগচোতাল খন উকা
শূন্য শৰতৰ স্নিগ্ধ প্ৰতিটো নিশা
উদং শাৰদীৰ বাতিপুৰা !

ক'ত আছে ফুলি
শৰতৰে তলসৰা শেৰালি
শুভ্ৰ মেঘৰ তলতে হেনো
নৈৰ ঘাটত কহঁৱাৰ বিননি !

দেখা নাই
হিম পৰা বাতি
পোৱা নাই সুগন্ধি
চতিয়না ফুলা

ৰাস্তাৰ কাষৰ পিতনি !

ক'ত ঋতুৰাণী
শৰতৰ কেঁচা গোল্ড
নিয়ৰ সৰা দুৱৰি বনৰ কাহিনী !

পখিলা

মোৰ নাম পখিলা
পাখি মোৰ দুখিলা
ফুলে ফুলে উৰি
মই ফুৰো ঘূৰি
মোৰ কোমল পাখি
হাতেৰে নুচুৰা তুমি
যাব ভাগি চিগি
মই থাকিম মৰি ॥

পঞ্চম বান্ধাসিক (কলা শাখা)

চুইটী গগৈৰ কবিতা

প্ৰদূষণ

জীৱ শ্ৰেষ্ঠ মানৱ তুমি
সভ্যতাৰ চূড়ান্ত শিখৰলৈ মেলিছা ঢাপলি
দুৰ্বাৰ সাহসেৰে প্ৰকৃতিক জনাইছা প্ৰত্যাহ্বান
সমগ্ৰ যে কাড়ি লোৱাৰ মন ।

কিন্তু, প্ৰকৃতিও বৈ থকা নাই !
নিজস্ব স্বভাৱ সুলভ নীৰৱতাৰে তোমাৰ বিৰুদ্ধে
ৰচিছে দুৰ্জয় বেছ,
চলিছে দুয়োৰে মাজত দোৰ্ঘোৰ সংঘাত
আৰু ইয়াৰ পৰিণামেই হৈছে প্ৰদূষণ ।

সন্ধিয়া ছবি

হাচনাহানাই গোলাপৰ স'তে
মিচিকিয়াঁ হাঁহিৰে
চকুৰে চকুৰে কথা পাতে ।
সেন্দুৰীয়া বেলিৰ হেঙুলী বহনবোৰে
চুমা আঁকি দিয়ে সেউজীৰ দুগালত ।

আকাশী পথেৰে উভতনি চৰাইজাকৰ
শৃংখলিত চিক্ চিকনি
সৰিয়হ তলিৰ জাবৰ জ্বলা গোল্ড
শুকুলা ডাৱৰৰ কণিকাবোৰ চুই চাবলৈ
উৰ্ধমুখি ধোৱাবোৰৰ হেতাওপৰা !

পঞ্চম যান্মাসিক, কলা শাখা

মা

চুইটি গগৈ
পঞ্চম বাৰ্মাসিক, কলা শাখা

ঘৰখনৰ লক্ষীদেৱী তেওঁ
আমাৰ বাবে আই সবস্বতী তেওঁ
প্ৰয়োজনত শিলৰ দৰেই কঠিন
আৰু
কাচৰ দৰে থুনুকা হৃদয়ৰ তেওঁৰ
সাগৰৰ দৰেই বিশাল
আকাশৰ দৰেই উদাৰ
পৃথিৱীৰ দৰেই সহনশীল তেওঁ

নিজৰ ভাললগা বোৰক জলাঞ্জলী দি
আমাৰ ভালৰ বাবে কষ্ট কৰে তেওঁ
তেওঁ এই শক্তি
তেওঁ এই ধৰিত্ৰী
তেওঁ এই নাৰী
তেওঁ মাতৃ....

হেঁপাহৰ বৰষুণ

অনুপ গগৈ
নিম্ন বৰ্গৰ সহায়ক

বেলিটোৱে যেতিয়া জিৰণি লয়
আন্ধাৰৰ সুযোগ লৈ,
ময়ো চকুলো টুকো,
কিবা এক অবুজ বেদনাত।

(তুমি হয়ত বুজিবা কেতিয়াবা
যিহেতু টকাই সৰ্বচ্ছ নহয়)

জোনৰ মলিন মুখত
হাঁহি বিৰিঙি উঠিলে,
তুমি পূৰ্ণিমাৰ দৰে জিলিকি উঠা

আৰু মই
মই হওঁ আঁউসীৰ নিশা

মোৰ চকুলো ধুই নিবলৈ,
মাতি দিও এজাক বৰষুণ
তুমি আনন্দত তিতা।

আৰু মই,
মই হেঁপাহ পলোৱাই কান্দো।

বানে কি আনে

নাৰায়ণ বৰুৱা
কাৰ্যালয় সহায়ক

মাঘ ফাগুণ চ'ত
কঠীয়া সিঁচিবা ক'ত ?
বহাগ জেঠ আহাৰ
বানত লাগিল হাহাকাৰ
পানী মানে বান নহয় সেইটোহে বান পানী
যেতিয়াই আহে বহুতকে কৰি যায় হানি ।
উটি যায় গৰু ম'হ মৰে পশুধন
দূৰ্ভাগ্য ভাৰে উটি যায় কাৰোবাৰ আপোনজন
ভুঁৰত উঠিল পশুধন কাৰোবাৰ আপোনজন
ফিচাৰিৰ পৰা মাছ ওলাই ৰাষ্ট্ৰত দিলে জাপ
ঘৰ ভাঙে দুৱাৰ ভাঙে আৰু ভাঙে দলঙ
কোবাল সোঁতে উটাই দিলে গোঁহাই ছাগলী ভলং
গৰু ছাগলীয়ে চিঞৰিছে গছৰ পাতলৈ চাই
বৰ্ণাতাই কান্দিছে যাবলৈ নাপাই।
মা-ভাত, মা পানী কিবা এটা দিয়া
পৰিয়ালৰ মুখলৈ চাই দেউতাকৰ ফাটিছে হিয়া
হাতত নাই ধন আজি জুহালত নজলে জুই
ল'ৰা-ছোৱালীয়ে আছে গছৰ তলতে শুই।
কিবা এটা দিয়া উপায় হে ভগৱান
ঘৰখনি কৰি পেলালে বানে থানবান।

পৰিচয়

কানুন মিলি
প্ৰথম বাণ্যাসিক, বাণিজ্য শাখা

হিয়াৰে পৰিচয় নহ'লে
কৰ্মৰে পৰিচয় নহ'লে
নামেৰেই জানো হ'ব পাৰি
চিনাকী ?
শুৱলা-শুভনামে
তোমাৰ চিনাকী নিদিয়ে
পিতৃ-মাতৃৰ নামেৰেও তুমি
জনাজাত হ'ব নোৱাৰিবা।
সং কৰ্মৰে যদি
তুমি হ'ব পাৰা আদৰ্শ ব্যক্তি
গৌৰৱত উথলি উঠিব
তোমাৰ পিতৃ-মাতৃৰ হিয়া
তোমাৰ নামৰ উজ্বলতাই
সমাজক জেউতি চৰাব।
গছৰ ওপৰৰ গুটি তোমাক
কোনেও পাৰি নিদিয়ে
খাবলৈ ইচ্ছা থাকিলে
গছৰ ওপৰত উঠিব লাগিব।
গছত উঠি ফল খোৱাটোৰেই
শেষ কথা নহয়।
এই ফলৰ বীজ সমাজৰ
বাবে ৰোপণ কৰিব লাগিব।
আঁহা মহীৰুহ হৈ
তুমি শিপাই ধৰা
ঈশ্বৰেও তেতিয়াহে তোমাক
মুখ্য মূল্য দিব।

শিক্ষক

ৰবীন বৰা
বাণিজ্য শাখা, প্ৰথম বাৰ্শাসিক

সহস্ৰ গুণৰ অধিকাৰী শিক্ষক
প্ৰতি প্ৰজন্মৰ অনুপ্ৰেৰণাৰ উৎস শিক্ষক।
বহল বুকুৰ এজোপা বটবৃক্ষ,
যাৰ প্ৰতিটো ডাল-পাততেই লুকাই থাকে ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মৰ
অনন্ত স্পন্দন।
যাৰ ছায়াত জিৰাই প্ৰতিটো শিশুৱে বিচাৰি পায়
জীয়াই থকাৰ এক নতুন অৰ্থ।
শিক্ষক পূৰ্বৰ আকাশত উদিত হোৱা
জ্যোতিষ্মান সূৰ্য্য
যাৰ লক্ষ্য মাথোন নিজৰ পোহৰ বিলাই
অন্ধকাৰ বেৰফালি জ্ঞানৰ পোহৰেৰে
জ্যোতিষ্মান কৰা বহু মুকুটা মণি নক্ষত্ৰ।
এখন বহল সাগৰ হ'ল শিক্ষক,
যাৰ বুকুত উচ্ছল তৰংগত
প্ৰত্যেক শিশুৱে বিচাৰি পাই জীৱনৰ লক্ষ্য।

ভিক্ষাৰী মই

মিণ্টু সোণোৱাল
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

ডাঙৰ চহৰৰ মাজ-মজিয়াত
সৰু-বৰ অট্টালিকাৰ তলত থকা
এটি ভিক্ষাৰী মই
হাতত দুখনমান উকা-ফটা কাগজ
কেইখনমান পুৰণি কিতাপ আৰু
শেষ হওঁ হওঁকৈ থকা চিয়াঁহীৰে এটি
ভগা কলম।
ডাঙৰ সপোন গঢ়াৰ লালসাতেই
এৰি আহিলো সৰু সৰু মানুহৰ মৰমবোৰ
এতিয়া
মই এটি ভিক্ষাৰী এই
জ্ঞান নগৰত
মাথো হিংসা, স্বাৰ্থ আৰু প্ৰতিযোগিতা।
সকলো মছগুল এই দুনিয়াৰ
কোন কাৰ আপোন, কোন কাৰ পৰ
নাথাকে পৰিচয় কেওঁ কাৰ।
এই মায়াৰ বজাৰৰ এটি জ্ঞানৰ ভিক্ষাৰী মই
সপোন সন্ধানী দুখীয়াৰ গৰাকী
ৰাতিৰ ষ্ট্ৰীত লাইটৰ পোহৰত মোৰ
জীৱন জিলিকে
পোক-পৰুৱাৰ কামুৰতেই মোৰ
সূৰ্য্য জাগি উঠে।
এটি এটিকে ভাঙি আহে মোৰ আদৰ্শ
এটি ভিক্ষাৰী মই।

কবিৰ তুলনা নাই

ডম্বৰু কলিতা

উচচতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ, বাণিজ্য শাখা

সাতোৰঙীন পৃথিৱীৰ
উকা কাগজৰ পৃষ্ঠা
ক'লা বা ৰঙীন.....
হে কবি
তোমাৰ বিচিত্ৰ মনোৰম চিন্তাই
নিজান নিঃশব্দ
পৃথিৱীক পুনৰ
কৰি তোলে জীপাল।
হে কবি,
তোমাৰ সেই অনুভৱি
চিন্তা উদ্ভাৱন হয় ক'ত ?
যাৰ বাবে নাস্তিককো
ধাৰ্মিকলৈ পৰিৱৰ্তন কৰা।
হে কবি তোমাৰ তুলনা নাই
নিস্তন্ধ পৃথিৱীৰ
শুকুলা ডাৱৰে ঢকা
কঠোৰ শিলেৰে সজা
মুমূৰ্য হৃদয়ক কৰি তোলা
তোমাৰ কবিতাৰ
বসাল শব্দৰ দৰে.....
কবি তুমি মহান....!

সন্ধিয়াৰ চহৰখন

ৰাখী বৰুৱা

উচচতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা শাখা

সন্ধিয়া হোৱাৰ
লগে লগে
ৰঙীন হৈ পৰে
মোৰ ব্যস্ত চহৰখন
ৰাতিৰ পোহৰত
জিলিকি উঠে
কৃত্ৰিম মুখাবোৰ।
সন্ধিয়া হোৱাৰ
লগে লগে
সাক্ষী হয়
অচিন পদ পথ,
কেতিয়াবা কোনো
নাৰীৰ আৰ্তনাদ
আৰু কেতিয়াবা নিশাৰ
প্ৰেমিক পথিকৰ ভালপোৱাৰ
চহৰৰ ষ্ট্ৰীট
লাইটবোৰৰ পোহৰত
বিক্ৰি হয় সুখবোৰ
সৰু সৰু সুখৰ টোপোলা বিচাৰি পোৱা যায়
হাঁহিৰ মুৰ্চনাত ডুব যোৱা
আপোনজনৰ সান্নিধ্যত
নতুবা ডুব যোৱা বেলিৰ সৈতে
মৌনতাৰ আলিঙ্গনত।

इंसान नहीं ये हैवान है

रोमी कमारी
पांचवीं षण्मासिक
वि.कम.

हर दिन नए-नए किस्से

ये दरिन्दे न जाने कितने करेंगे इनके हिस्से
इनका नाम है हवस के पुजारी,

मत इनकी गई है मारी।

कभी लड़किया तो कभी जानवर,
इन्हें गिदरो की तरह नोच खाते !
ना दिन देखते, न रात

गिदरो की तरह झुंड बना कर चल देते हैं साथ!

कोर्ट कचरी जा-जाकर
थक गई है वो नारी,

नही बता सकती खुल के

उस रात किस-किस की आई थी बारी?

हाथ में मोमबती, आँखों में आसू
नियाए की भीरत मांग रही है सब
उस दिन तसल्ली मिलेगी
उनकी मर्दानियों को मात गिराएंगे तव।

जैसे तड़पाया था उनने,
वैसे तरपाएंगे उनको !

न जेल न फांसी, कुत्ते की मौत मारेंगे सबको।
तरप-तरप कर जब तक ,नही निकल जाती उनकी जान
दुबारा पैदा न होगा फिर ऐसा हैवान !

वो वीरांग प्रकृती

देवांसू डिडवानीया
पांचवीं षण्मासिक
वि.कम.

आज जहां एक सुखी धरती,
जल को तरसा करती है।
कहती थी कभी यहां,
कश्तीयां तैरा करती थी।
हरे-भरे सब जंगल गूम है,
इन ऊंची बड़ी मिनारों में।
आज यहां बस शोर बचा है,
जहां कोयला कूका करती थी।
इन बंद पड़े दरवाजो में,
खूद में ही सिमटे लोग मिले।
कभी गली के हर घर से,
रिशतेदारी रहा करती थी।

Rahul Kumar Agarwal
1ST SEMESTER, M.COM

Darkness is not as much as the people tells
Often a light rain in the
Morning foretells a pleasant day.
Sometimes clouds of gloom appear ,but they
Are only for a short time
If the roses blossom when it rains
Why worry about them falling again?
The bright hours of life pass by
With gratitude, with enthusiasm, enjoy all that is flying by!
What will happen when death suddenly come in front
And snatches away those who are dearest to us,
What will happen when the victory of sorrow is seen?
Hope is slipping away from the hands
Only then it plays the stake and then come
Back, unconquered,whom it defeated first was given
But still I am ready to fly open with golden wings
With effort being fearless
Let the day examine me gracefully, like a winner

সম্পাদকীয় প্রতিবেদন

Report of the President

At the beginning of the report, I would like to pay tribute to the distinguished individuals whose efforts have established our college in its present form. I would also like to express my sincere gratitude to the Hon'ble Principal of my college, the respected teachers, dear colleagues and all those who have helped me with their advice at various times.

I took oath as the President of Student's Union on 1st October, 2022. In the very first event of our tenure we took part in the Inter College Football and Badminton Tournament. After that we also took part in many other events like Wall Painting, Poster Making, Creative Poem Writing, Quiz Competition. We also took part in "16 Days Campaign on Violence against Women and Girls 2022". Under our tenure two new classrooms were built and a women's hostel was also built which was inaugurated by Dr. Ranaj Pegu Sir. An alumni association's meeting was also held on 23rd with our active participation and supervision.

After that, I participated in many sections of the college week including Saraswati Puja and gained some new experiences. Therefore, it is important to ensure that all the events go smoothly.

I would like to thank and appreciate the Chief Advisor Shri Mahesh Dutta Sir for his advice in various aspects and at various times during my tenure. I would like to thank the teachers and members of the Student's Union and my dear friends for their help in achieving the goals for the betterment of our college.

Finally, I would like to extend my sincere respect and best wishes to every member of Lakhimpur College of Commerce, apologize to everyone for any mistakes made during my tenure and wish a bright future to Lakhimpur Commerce College.

Mohit Kumar Taparia

President

LCCSU 22-23

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন বৰ্তমানৰ ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা হৈছে, তেওঁলোকৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা জনাইছো। লগতে মোৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, মৰমৰ সহকৰ্মী সকল আৰু বিভিন্ন সময়ত মোক পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা সকলোকে আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

১ অক্টোবৰ, ২০২২ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতি হিচাপে শপত গ্ৰহণ কৰিলোঁ। আমাৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰথমটো ইভেণ্টতে আমি আন্তঃ কলেজ ফুটবল আৰু বেডমিণ্টন প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিছিলো। ইয়াৰ পিছত আমি আন বহুতো অনুষ্ঠান যেনে **Wall Painting, Poster Making, Creative Poem Writing, Quiz Competition** আদিতো সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলো। আমি 'মহিলা আৰু ছোৱালীৰ বিৰুদ্ধে হিংসাৰ ওপৰত ১৬ দিনীয়া অভিযান ২০২২' তো অংশ লৈছিলো। আমাৰ কাৰ্যকালত দুটা নতুন শ্ৰেণীকোঠা নিৰ্মাণ কৰা হ'ল। এটি মহিলা হোষ্টেলও নিৰ্মাণ কৰা হয় যিটো উদ্বোধন কৰে অসম চৰকাৰৰ মাননীয় শিক্ষামন্ত্ৰী ড॰ বনোজ পেগু ছাৰে। মই **Alumni Meet** তো সহায় কৰিলোঁ যাতে সভাখন সফল হয়।

ইয়াৰ পিছত সৰস্বতী পূজাকে ধৰি কলেজ সপ্তাহৰ বহু শিতানত অংশগ্ৰহণ কৰি কিছু নতুন অভিজ্ঞতা লাভ কৰিলোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশত আৰু বিভিন্ন সময়ত দিয়া পৰামৰ্শৰ বাবে মুখ্য উপদেষ্টা শ্ৰী মহেশ দত্ত ছাৰ ডাঙৰীয়াক ধন্যবাদ আৰু শলাগ লৈছো। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত সহায় কৰা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য সকল আৰু মোৰ মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱী সকলক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শেষত লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন সদস্যলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ, মোৰ কাৰ্যকালত হোৱা যিকোনো ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো আৰু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিছো।

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

অংকুজ দত্ত

উপ-সভাপতি

ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়েতে মোৰ সতীৰ্থ বন্ধু-বান্ধৱী আৰু মৰমৰ ভাইটি ভগিট সকলক আন্তৰিক ধন্যবাদ ও মৰম যাচিলো যিহেতু তেখেতলোকে ২০ চেপ্তেম্বৰ ২০২২ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ নিৰ্বাচনত মোক জয়যুক্ত কৰিছিল। আমি লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-একতা সভাই ১ অক্টোবৰ ২০২২ তাৰিখে শপত গ্ৰহণ কৰি কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰো আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো কাৰ্য্যসূচীত সক্ৰিয়তাৰে সহযোগিতা আগবঢ়াও। আমাৰ পৰম সৌভাগ্য যে মহাবিদ্যালয়ৰ এই সোনালী জয়ন্তী বৰ্ষত ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত অধিষ্ঠিত হৈ বিভিন্ন কাৰ্য্যসমূহ কৰি যাবলৈ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড০ লোহিত হাজৰিকা দেৱকে প্ৰমুখ্য কৰি সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ পৰা উৎসাহ ও উদ্দীপনা পাবলৈ সক্ষম হলো।

আমাৰ কাৰ্য্যকালত ১৪ জানুৱাৰী ২০২৩ তাৰিখে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষামন্ত্ৰী ড° বনোজ পেগুৱে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিবাসটি উদ্বোধন কৰে। তেখেতে গ্ৰন্থাগাৰিক বাইদেউৰ এখন কিতাপো উন্মোচন কৰে। লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ত্ৰিগ্ন্য সপ্তাহ অনুষ্ঠিত হয় ১৮ জানুৱাৰী ২০২৩ ৰ পৰা জানুৱাৰী ২০২৩ লৈ।

২৩ জানুৱাৰী ২০২৩ ত প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সন্মিলনখনি দিনযোৰা কাৰ্য্যসূচী আৰু বহুতো আকৰ্ষণীয় অনুষ্ঠানেৰে উদযাপন কৰা হয়। পুৰণি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মিলনেৰে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদে নতুন সঞ্জীৱনী পাইছিল।

২৬ জানুৱাৰীত শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী পূজা ভাগ যথা ৰীতি নীতিৰে পালন কৰা হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ পদবিটোৰ মৰ্য্যদা আৰু দক্ষতা অক্ষুণ্ণ ৰখাত সকলো সময়তে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা অধ্যাপক কুলদীপ নাৰায়ন দত্ত আৰু অধ্যাপিকা ড০ অৰুণা দত্তক মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা ও প্ৰনিপাত যাচিছোঁ। কৃতজ্ঞতাৰ পৱিত্ৰ শব্দৰে মই শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ লাইব্ৰেৰীয়ান ৰুণজুন বৰুৱা বাইদেউক সকলো সময়তে দিহা-পৰামৰ্শ আৰু সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে।

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

জয় আই অসম

মানস প্ৰতীম হাজৰিকা

সাধাৰণ সম্পাদক, ছাত্ৰ একতা সভা, ২০২২-২৩ বৰ্ষ

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ওমঃ শ্ৰীহৰি

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে নেদেখা জনৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ যাতে, সকলোকে দীঘায়ু আৰু সুস্থ শৰীৰ প্ৰদান কৰে। লক্ষীমপুৰৰ কেইজনমান গণমান্য বুদ্ধিজীৱী ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাৰ ফলত জন্ম হোৱা লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় নামৰ এই বটবৃক্ষ জোপাই আজি সোনালী বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰিলে। মহাবিদ্যালয়ৰ লগত প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষ ভাৱে জড়িত সকলো ব্যক্তি, সন্মানীয় মোৰ শিক্ষাগুৰুসকল আৰু মৰমৰ ভাইটি-ভগিটি, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু মোৰ শ্ৰদ্ধেয় দাদা বাইদেউ সকলক অভিনন্দন জনাইছোঁ।

“ছাত্ৰ জীৱনৰ ৰাজনীতি” এই বাক্যাৰ্থীয়ে মোৰ মনত বহু সময়ত বহু কৌতুহলৰ সৃষ্টি কৰিছিল। বিভিন্ন সময়ত ইয়াৰ ওপৰত হোৱা চৰ্চাসমূহে মোক প্ৰভাৱিত কৰিলে। এই ভাৱনাই অজানিতে সৃষ্টি কৰিলে মোৰ ছাত্ৰ জীৱনত এক নতুন বাটৰ। বিগত বৰ্ষসমূহৰ দৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ গঠনৰ সময়। প্ৰথম অৱস্থাত যদিও ভৱা নাছিলো কিন্তু পাছলৈ কেইজন মোৰ শুভাকাংক্ষী দাদা আৰু মোৰ মৰ্মৰ দৰ্শক শিক্ষাগুৰুৰ পৰামৰ্শত মই সাজু হ'লো। সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত মই প্ৰতিদ্বন্দ্বীতা আগবঢ়ালোঁ।

ছাত্ৰ জীৱনৰ বাবে ই এক সুন্দৰ উপলক্ষী কাৰণ ইয়াৰ দ্বাৰা মহাবিদ্যালয়ৰ হাজাৰ হাজাৰ ছাত্ৰী-ছাত্ৰীক প্ৰতিনিধিত্ব কৰাৰ সুযোগ পোৱা যায়। ই এক গধুৰ দায়িত্ব যদিও ই আগন্তুক সময়ত সমাজক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিব পৰাৰ যোগ্যতা প্ৰদান কৰাত সহায় কৰে। মোৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰি সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ প্ৰদান কৰা মোৰ শুভাকাংক্ষী লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ ওপৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম আপোনালোক সকলোকে নিবেদিত্তোঁ।

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক হিচাপে কিমান সফল হ'ব পাৰিছোঁ নাজানো। এজন লেখকৰ লেখনিৰ ভাল বেয়া পাঠকে নিৰ্ণয় কৰে। সেয়ে আশাৰ পাঠকৰ হাতত বিচাৰ থলো।

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সদস্য হিচাপে যোগদান কৰি ছাত্ৰ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে কিবা কৰা সপোন পূৰণ হোৱা যেন অনুভৱ কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন দিশত ছাত্ৰ একতা সভাৰ গঠনৰ দিনটোৰ পৰা বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত আমি অংশগ্ৰহণ কৰি আহিছোঁ আৰু শৰীৰ সুস্থ হৈ থাকিলে আগলৈও দুগুণ উৎসাহেৰে কৰি যাম। বৰ্তমান মোৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰাতো এটা মূল লক্ষ্য।

সদৌ শেষত মোক সকলো সময় পথ প্ৰদৰ্শক হিচাপে আৰু আমাৰ লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়খন সজাই ৰখা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ ড° লোহিত হাজৰিকা চাৰ আৰু মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলক আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়ক ড° শিখামনি বৰগোহাঁই বাইদেউক ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

তেখেতৰ আৰ্শীৰ্বাদ আৰু অনুপ্ৰেৰণাত আজি আমি মহাবিদ্যালয়ৰ এই সংকলন প্ৰকাশ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছো। ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই সেইসকল ব্যক্তিলৈ যাচিলোঁ যি সকলে আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰাত প্ৰত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষ ভাৱে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়ালে।

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় আৰু ইয়াৰ সৈতে জড়িত সকলোৰে দীৰ্ঘায়ু আৰু সুস্থ শৰীৰ কামনা কৰি

ৰবীন বৰা
সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক
লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।

সমাজসেৱা সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সেইসকল বৰেণ্য ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিব খুজিছো, যিসকলৰ একান্ত শ্ৰম, সাধনা আৰু ত্যাগৰ ফলস্বৰূপে আমাৰ গৌৰৱ লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়খনে পূৰ্ণতা লাভ কৰি আজিৰ এই ৰূপত প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে। লগতে মোৰ আপোন মহাবিদ্যালয়খনৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকল, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আৰু প্ৰিয় বন্ধু-বান্ধৱীসকলে মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা ও মৰম নিবেদিত্তে।

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ে গৌৰৱোজ্জ্বল ৫০ বছৰ সম্পূৰ্ণ কৰাটো উজনি অসমৰ উচ্চ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰস্বৰূপে এটা ঐতিহাসিক ঘটনা বুলি ক'ব পাৰি। যিখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা হাজাৰ হাজাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি এটা সফল জীৱন গঢ়ি তোলাৰ লগতে সমাজ এখনৰ যোগ্য নাগৰিক হিচাপেও নিজকে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিছে। ধন্য লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়। ধন্য লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰুসকল।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণঃ ২০২২ বৰ্ষৰ ১ অক্টোবৰ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ নৱ নিৰ্বাচিত সমাজ সেৱাৰ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰা দিনৰে পৰাই এই ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষানুষ্ঠানটিৰ সুস্থ পৰিৱেশ বজাই ৰাখিবলৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিটো কামত একান্তভাৱে জড়িত হ'ম বুলি তথা মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ হেতু সেৱা আগবঢ়াম বুলি প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হৈছিলোঁ।

কাৰ্যৱলীঃ লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এজন সক্ৰিয় সদস্য হিচাপে মই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠানৰ লগত ওতঃপ্ৰোত ভাৱে জড়িত হৈ আছিলোঁ, আৰু সম্পূৰ্ণ ন উদ্যমেৰে নিজৰ কাৰ্যকাল চলাই নিছিলোঁ। প্ৰথম পদক্ষেপ হিচাপে আমি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটি সুন্দৰকৈ আৰু সুকলমে সফল ভাৱে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। তদুপৰি NSS ৰ উদ্যোগত আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ চৌপাশ পৰিষ্কাৰ-পৰিচন্নতাকৈ ৰাখিবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰা হৈছিল। ইয়াৰোপৰিও NSS ৰ হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন আভ্যন্তৰীণ কাৰ্যৱলীৰ বাবেও আৰু কিছুমান সজাগতামূলক কাম-কাজত অংশগ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। যেনে- অসম চৰকাৰৰ সমাজ কল্যাণ বিভাগৰ অনুষ্ঠান 'সুৰক্ষিত মহিলা শান্তিৰ সমাজ'।

সামৰণিঃ মোৰ কাৰ্যকালৰ সকলো সময়তে দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা মোৰ তত্বাৱধায়ক মহোদয় শ্ৰীযুত পংকজলোচন দাস ছাৰৰ লগতে সকলোলৈকে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত জ্ঞাতে বা অজ্ঞাতে হোৱা ভুল ভ্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ এই সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়।

জয়তু লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।।

কপিল বৰা

সমাজসেৱা সম্পাদক, ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩ বৰ্ষ

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক মুহূৰ্তত মই সকলোলৈকে আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছো। যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অক্লান্ত শ্ৰম আৰু নিঃস্বার্থ ত্যাগৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে পঞ্চাশ বছৰ পূৰ্ণ কৰিলে তেখেতসকললৈ মই গভীৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। দ্বিতীয়তে, আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকল, বন্ধু-বান্ধৱীসকল, ভাইটি-ভগিটি সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা মৰম নিবেদিছোঁ।

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি মই মোৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য নিষ্ঠা সহকাৰে পালন কৰি যাম বুলি সংকল্প গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ৫০ সংখ্যক সোণালী জয়ন্তী বছৰত মই মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্য কৰিবলৈ সুযোগ পোৱাৰ বাবে মই নিজক সুভাগ্য অনুভৱ কৰিছো। কিন্তু মই নিজকে দুখিত অনুভৱ কৰো কাৰণ ২০-০১- ২০২৩ তাৰিখে তৰ্ক আৰু আকস্মিক বদ্ধতা প্ৰতিযোগিতাত কোনো ছাত্ৰ -ছাত্ৰীয়ে অংশগ্ৰহণ নকৰিলে।

মোৰ কাৰ্যকালত সকলো সময়তে পৰামৰ্শ আৰু সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা তত্ত্বাবধায়ক মাননীয় শ্ৰীযুত দ্বীপজান গৌহাই ছাৰৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্যক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত জ্ঞাতে বা অজ্ঞাতে হোৱা ভুল ত্ৰুটিৰ বাবে মই এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে সকলোৰে পৰা মই ক্ষমা বিচাৰি মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনখন সামৰণি মাৰিছোঁ।

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ সম্পাদক

ছাত্ৰ একতা সভা

মুণাল নৰহ

সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এগৰাকী সদস্য হিচাপে নিজকে সৌভাগ্যৱতী অনুভৱ কৰো। সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে লক্ষীমপুৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়লৈ যিখিনি সেৱা আগবঢ়াইছো, তাৰ পৰা মই খুবেই সুখী অনুভৱ কৰো। মোৰ কাৰ্যকালত; প্ৰথমটো কাম হাতত লৈছিলো ১১ নৱেম্বৰ ২০২২ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা নৱাগত আদৰ্শ সভাত। যিহেতু মইয়ো সেই বৰ্ষৰ নতুন আছিলো। তথাপিও মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ এগৰাকী সদস্য বুলি মোৰ কৰিবলগীয়া সকলো কৰ্তব্য নিষ্ঠাসহকাৰে পালন কৰো।

নৱাগত আদৰ্শ সভাৰ পাছত আহিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। ১৮-০১-২০২৩ তাৰিখৰ পৰা ২৪-০১-২০২৩ তাৰিখ লৈ আৰু তাৰ মাজত ২৩-০১-২০২৩ তাৰিখে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সমাৰোহ অনুষ্ঠানো অনুষ্ঠিত কৰিছিল। সেই সম্পূৰ্ণ সাত দিনত মোৰ কৰ্তব্যসমূহ সুন্দৰৰূপে পালন কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকা বিভাগৰ অধীনত কেইবাটাও বিষয়ত প্ৰতিযোগিতা আয়োজন কৰা হয়। ১৯-০১-২০২৩ তাৰিখে ৰাভা সংগীত, ভূপেন্দ্ৰ সংগীত আৰু আধুনিক গীত প্ৰতিযোগিতা আৰু ২০-০১-২০২৩ তাৰিখে সাজ-পাৰ প্ৰতিযোগিতা আৰু আধুনিক নৃত্য প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ২৩-০১-২০২৩ তাৰিখে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সমাৰোহৰ নিশা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত মন্টুমনি শইকীয়াই গীতৰ শৰাই আগবঢ়ায়। তেওঁৰ গীত পৰিবেশনত সমূহ ছাত্ৰ ছাত্ৰী, শিক্ষাগুৰুসকলে সুমধুৰ গীত উপভোগ কৰে। ২৪-০১-২০২৩ তাৰিখে মুকলি সভা আৰু বঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠানত অংশগ্ৰহণ কৰি বিশেষ অভিজ্ঞতা লাভ কৰো।

সদৌ শেষত, এই অনুষ্ঠানসমূহ সাফল্যমণ্ডিত কৰি তুলিবলৈ মোক সহায় কৰা লগতে দিহা পৰামৰ্শ দিয়া সকলো শিক্ষাগুৰু আৰু মোৰ সহপাঠী সকলক মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। লগতে মহাবিদ্যালয় খনৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলো।

চাহনাজ আহমেদ

সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা ২০২২-২৩

Annual College Week events

Leterary and Magazine

1. Poem Recitation:

Assamese poem Recitation:

- 1st Position : Saika Deuri Konwar
2nd Position : Beni Madhab Boragohain
3rd Position : Dulumoni Chutia

English poem Recitation:

- 1st Position : Mohit Taparia
2nd Position : Muskan Das
3rd Position : Sangita Choudhury

Self Composed poem :

- 1st Position : Jasmin Khatun
2nd Position : Dirangshu Didwania
: Lipika Baruah

Result of Gymnasium

Arms wrestling competion (Boys)

Below 55 Kg

- 1st Position : Rahul Biswas
2nd Position : Rabin Borah
3rd Position : Nitish Yadav

55 to 60 Kg

- 1st Position : Anjal Chutia
2nd Position : Biki Devnath
3rd Position : Priyanshu Borah

60 to 65 Kg

- 1st Position : Gobin Doley
2nd Position : Lakhyajyoti Gogoi
3rd Position : Monuj Dey

65 to 70 Kg

- 1st Position : Aman Ahmed
2nd Position : Rupamjyoti Borah
3rd Position : Nikhil Baruah

75 Kg+

- 1st Position : Manash Pratim Deka
2nd Position : Awal Ali
3rd Position : Mukti Ranjan

Girls' Open Weight

- 1st Position : Muskan Das
2nd Position : Najiya Begum
3rd Position : Dristimoni Boruah

Champion of the Champions Anjal Chutia

Outdoor games

Long jump (Girls')

- 1st Position : Anjumoni Payeng
2nd Position : Rumi Doley
3rd Position : Parishmita Das

High jump (Girls')

- 1st Position : Anjumoni Payeng
2nd Position : Gitiali Das
3rd Position : Mitika Narah

Discus Throw (Girls')

- 1st Position : Gitiali Das
2nd Position : Sumi Narah
3rd Position : Simron Sultana

Short put (Girls')

- 1st Position : Gitiali Das
2nd Position : Anjumoni Payeng
3rd Position : Simron Sultana

Javeling Through (Girls')

- 1st Position : Anjumoni Payeng
2nd Position : Sumi Narah
3rd Position : Mitika Narah

Long jump (Boys)

- 1st Position : Mintu Doley

2nd Position : Ikron Ali
3rd Position : Bhairab Hazarika

High jump (Boys)

1st Position : Monjit Doley
2nd Position : Bhairab Hazarika
3rd Position : Mintu Doley

Short put (Boys)

1st Position : Monjit Doley
2nd Position : Mintu Doley
3rd Position : Bikash Singh

Javeling Through (Boys)

1st Position : Mintu Doley
2nd Position : Monjit Doley
3rd Position : Arun Mili

Discus Throw (Boys)

1st Position : Monjit Doley
2nd Position : Krisho Kutum
3rd Position : Aawul Ali

Cricket

Winner : B.A. 1st sem.
Man of the Match: Raj Pradhan (B.A. 1st sem.)
Man of the Series : Farhan Hussain(B.A. 1st sem.)
Runners up : B.Com 3rd sem.
Rebot Gohain (Captain)

Running Comptition

100 mtrs (Boys)

1st Position : Praveen Das
2nd Position : Mintu Doley
3rd Position : Arun Mili

100 mtrs (Girls')

1st Position : Minhaz Hazarika
2nd Position : Sangkita Narzary
3rd Position : Rumi Doley

200 mtrs (Boys)

1st Position : Mintu Doley
2nd Position : Praveen Das
3rd Position : Gangul Doley and Debandanda Taid

200 mtrs (Girls')

1st Position : Rumi Doley
2nd Position : Sibani Pegu
3rd Position : Munmi Kuli

400 mtrs (Boys)

1st Position : Ajoy Doley
2nd Position : Ashish Majumdar
3rd Position : Debajit Narah

400 mtrs (Girls')

1st Position : Arifa Begam
2nd Position : Manalisa Gogoi
3rd Position : Satika Deuri Konwar
Keshashree Ray

Girls Common Room

Musical Chair

1st Position : Sarfa Jaman
2nd Position : Taslima Begam
3rd Position : Bitali Lagachu

Mehandi Compatition

1st Position : Simram Gupta
2nd Position : Elina Begum
3rd Position : Anjali Bhandway
Nikita Sarkar
Priya Gupta

Hair Style

1st Position : Nazmi Khatun
2nd Position : Durgaswati Kumari
3rd Position : Madhu Kumari

Bridal Compatition

1st Position : Monika Phukan
2nd Position : Durgaswati Kumari
3rd Position : Sangita Thappa

Salad Compatition

1st Position : Najiya Bagum
2nd Position : Dipsikha Dutta
3rd Position : Momina Begum
Priya Gupta

Indoor Games

Boys Single

1st Position : Sahil Patnagynk

2nd Position : Rabat Gohain

3rd Position : Hemanta Kr. Mukerjee

Girls' Single

1st Position : Sulena Begum

2nd Position : Saniya Ansari

Boys Double

1st Position : Sahil Patnagynk

Irfan Ahmed

2nd Position : Farhan Hussain

Rabat Gohain

Carram Compatition

Boys Single

1st Position : Nurul Islam

2nd Position : Abdul Halim

Girls' Single

1st Position : Chasika Roy

2nd Position : Riya Dey

Boys Doubles

1st Position : Awal Ali

Nurul Hussain

2nd Position : Rajib Das

Ramesh Sharma

Chess

1st Position : Amrit Kumar Pawe

2nd Position : Rajib Das

Lakhimpur Commerce College
North Lakhimpur, Assam List of Ex-Editors
Lakhimpur Commerce College Magazine

Sri Probin Bora	1st issue	1978-79
Sri Pulak Jyoti Boruah	2nd issue	1980-81
Sri Manik Kalita	3rd issue	1984-85
Sri Satyban Bora	4th issue	1987-88
Sri Prahlad Payeng	5th issue	1989-90
Sri Pankaj Sarma Boruah	6th issue	1994-95
Sri Pradip Jyoti Dewori	7th issue	1997-98
Miss Shikhamoni Dutta	8th issue	2000-2001
Miss Momi Gogoi	9th issue	2002-2003
Sri Jyotimoni Borua	10th issue	2003-2004
Sri Debojit Gogoi		2004-2005
Sri Jayanta Kr. Das	11th issue	2005-2009
Sri Pranjal Gogoi	12th issue	2010-2011
Sri Nibaran Das	13th issue	2011-2012
Sri Subrajit Mitra	14th issue	2012-2013
Sri Dipak Das		2013-2014
Beni Madhab Borgohain	15th issue	2021-2022

Lakhimpur Commerce College
North Lakhimpur, Assam
Student Union 2022-23

President	Mohit Kumar Taparia
Vice-President	Ankuj Dutta
General Secretary	Manash Pratim Hazarika
Assistant General Secretary	Raj Pradhan
Literary & Magazine Secretary	Rabin Bora
Music & Culture Secretary	Sahnaj Ahmed
Indoor Games Secretary	Ganguly Doley
Outdoor Games Secretary	Manob Kalita
Social Service Secretary	Kapil Borah
Debating & Symposium Secretary	Mrinal Narah
Gymnasium Secretary	Nikhil Boruah
Boys' Common Room Secretary	Simanta Das
Girls' Common Room Secretary	Nursafa Begum